

உ
சிவமயம்

கந்த புராணம்

உற்பத்தி காண்டம்
உரை

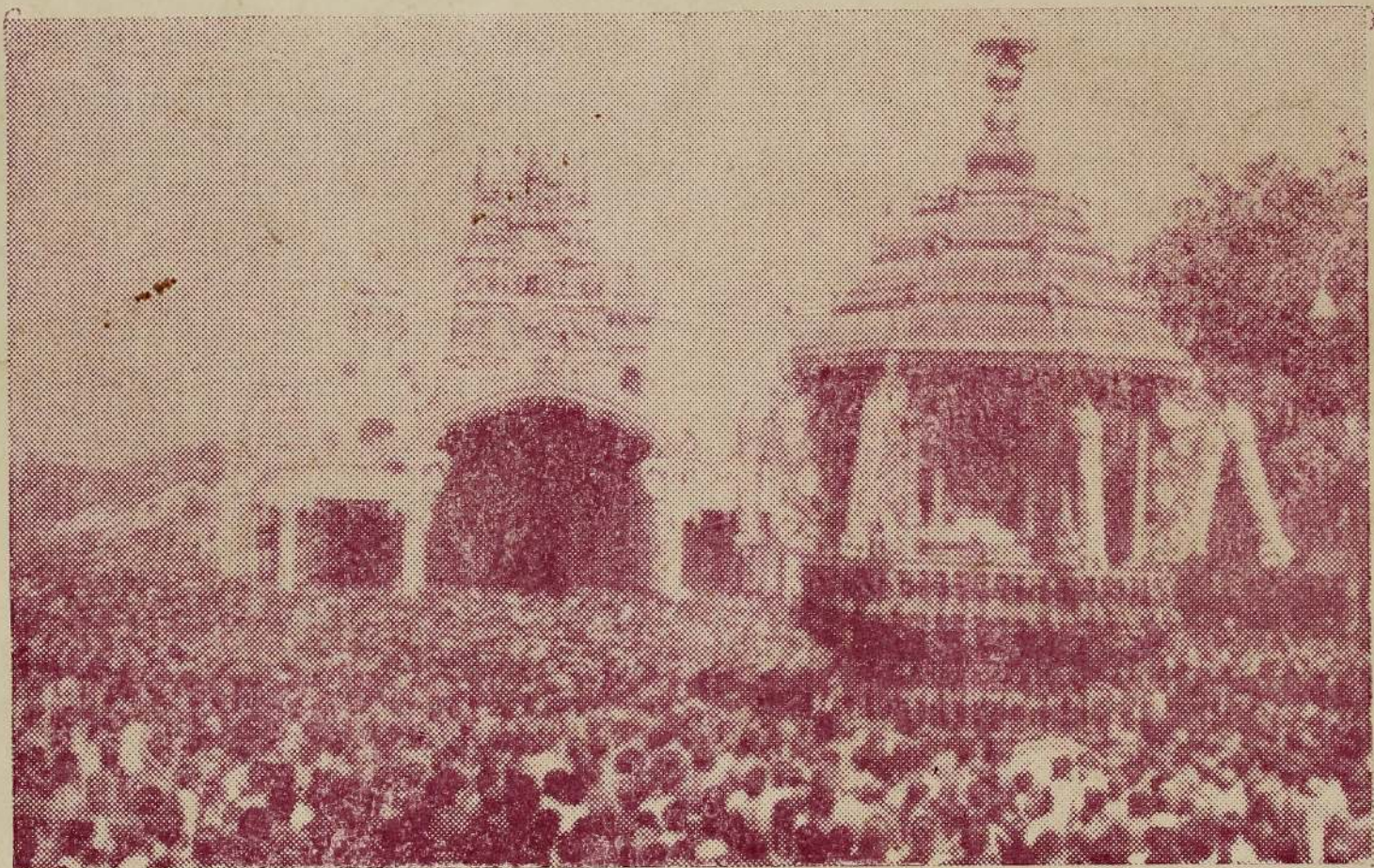
பகுதிகள் : 8, 9, 10

பரிதாபி வருஷம்

பங்குனி உத்தரம்

19 - 3 - 73

ஒன்று தொடக்கம் பத்துப் பகுதிகளிலும் இந்த உற்பத்தி காண்டம் பூர்த்தியாகிறது.

சிந்தைதனில் முந்தும்வகை தேரதனை வல்லே
உந்துதி விரைந்தென உரைத்தருள லோடும்..... (பக்கம் 403)

உரையாசிரியர் : நவாலியூர் வை. நல்லையா அவர்கள்

அச்சுப்பதிவு : சைவப்பிரகாச அச்சியந்திரசாலை, வண்ணார்பண்ணை, யாழ்ப்பாணம்

15. தகரேறு படலம்

சூரன்முத லோருயிர் தொலைக்கவரு செவ்வேள்
ஆருமகிழ் வெள்ளியச லத்தின் அமர் போழ்தின்
மேருவி லுடைப்பரன் விரும்ப அகி லத்தே
நாரதனொர் வேள்வியை நடாத்தியிட லுற்றான்.

சூரபன்மன் முதலாகச் சொல்லப்பெறும் அசுரர்கள் உயிர் யாவையும் தொலைக்
கும்படி தோன்றியருளிய முருகக்கடவுள் எவரும் உள்ளம் மகிழ்ந்து வணங்கும்
வெள்ளி மயமான திருக்கைலாய மலையில் அமர்ந்தருளும் இக்காலத்திற் பூவுலகிலே
நாரத முனிவர் ஒரு யாகத்தை நடாத்தி வருவாராயினர். 1

மாமுனி வருஞ்சுரரும் மாநில வரைப்பில்
தோமறு தவத்தினுயர் தொல்லை மறையோரும்
ஏமமொடு சூழ்தர இயற்றிய மகத்தில்
தீமிசை யெழுந்ததொரு செக்கர்புரை செச்சை.

பெருமை வாய்ந்த தபோதனர்களும், தேவர்களும், இப்பூமியில் வாழும் குற்றம்
நீங்கிய தவத்தால் உயர்வான கொள்கை உடைய பழைமையான வேதம் ஓதும் பிரா
மணர்களுமாகிய எல்லாரும் மகிழ்வுடன் சூழ்ந்திருப்ப நாரத முனிவன் இயற்றிய
இந்த யாகத்தில் சுவாலித்து எழுந்த ஓம அக்கினியின் மேலாக அங்கு ஒரு சிவந்த
நிறமுடைய ஆட்டுக்கடா தோன்றியது. 2

அங்கிதனில் வந்ததகர் ஆற்றுமகந் தன்னில்
நங்களின மேபலவும் நாளுமடு கின்றார்
இங்கிவரை யான்அடுவன் என்றிசைவு கொண்டே
வெங்கனலை யேந்துபரி மீதெழுதல் போலும்.

யாக நெருப்பிலே தோன்றிய ஆட்டுக்கடாவானது நினைத்தது, “இந்த உலகிலே
இப்படியாகச் செய்யப்படும் யாகங்களில் எங்கள் இனமாகிய ஆடுகளையே வெட்டிப்
பலியிட்டுக் கொலை புரிகின்றார்கள். ஆகவே இப்படி எமது இனத்தவரைக் கொலை
செய்யும் இவர்களை நான் பழிக்குப் பழி வாங்கிக் கொலை புரிவேன்” என நினைந்து
அங்கு கூடியிருந்து யாகம் செய்த அனைவரையும் கொல்வதற்குத் துணிந்து புறப்
பட்டது. அது எதுபோலும் எனில் அக்கினிக் கடவுளைச் சுமக்கின்ற ஆட்டுக்கடா
வாகனம் தான் சுமக்கின்ற அக்கினியின் மேலே தோன்றி எழுதல்போல அமைந்தது.

மாருதமும் ஊழிதனில் வன்னியும் விசும்பில்
பேருமுரு மேறுமொரு பேருருவு கொண்டே
ஆருவது போல்விரைவும் அத்தொளியும் ஆர்ப்புஞ்
சேரவெழும் மேடம்அடு செய்கைநினைந் தன்றே.

ஊழிக்காற்றும், பிரளய அழிவு காலத்தில் தோன்றும் வடவாமுகாக்கினியும்,
மேகத்திற் தோன்றும் இடியும் ஆகிய இவைகள் மூன்றும் ஒரு பெரிய வடிவுகொண்டு
விரைவுடனும், ஆர்ப்புடனும், சிவந்த நிறத்துடனும் வருவதுபோல இந்த ஆட்டுக்
கடாவும் சிவந்த நிறத்துடனும், வேகத்துடனும், பேரொலியான கனைப்புடனும் எல்
லாரையும் கொலை புரியும் செய்கையை நினைந்து வந்தது. 4

கல்லென மணித்தொகை களத்தினிடை தூங்கச்
சில்லரிபெய் கிங்கிணி சிலம்படி புலம்ப
வல்லைவரு கின்றதகர் கண்டுமகத் துள்ளோர்
எல்லவரும் அச்சமொ டிரிந்தனார்கள் அன்றே.

சிறுமணிச் சதங்கைகள் இதன் கழுத்திற் கட்டப்பட்டுத் தூங்கும் மணி, ஆட்டுக் கடா புறப்பட்டு வரும் வேகத்தில் 'கல்' என்று ஒலிப்புண்டாக்கும்படியாக, சில பருக்கை மணிகள் உள்ளிடப்பெற்று இதன் காலில் உள்ள கிண்கிணிச் சிலம்பு ஒலிக்க விரைவாக எல்லாரையும் கொல்லும் நோக்கத்துடன் வரும் அதன் செயலைக் கண்டு யாகசாலையிலிருந்த அனைவரும் பெரும் பயத்துடன் எழுந்து ஓடினார்கள். 5

இரிந்தவர்கள் யாவரையும் இப்புவியும் வானுந்
துரந்துசிலர் வீழ்ந்துதொலை வாகநனி தாக்கிப்
பரந்ததரை மால்வரை பராகமெழ ஓடித்
திரிந்துயிர் வருந்த அடல் செய்தது செயிர்த்தே.

அவ்வாறு அஞ்சிப் பயந்து தாம் செய்த யாகத்தையும் விடுத்து ஓடிய இவர்கள் யாவரையும் இந்தப் பூமியும், ஆகாயமும் வரை கலைத்துச் சென்று சிலர் வீழ்ந்து தொலைவாகும்படியாக விரைவாக அவர்களைத் தாக்கிக் குத்திக் கொன்று பரந்த இந்தப் பூமி, மலைகள் யாவும் துகளெழும்படி ஓடித் திரிந்து உயிர்கள் யாவும் வருந்தும்படி இந்த ஆட்டுக்கடா திரிந்தது. 6

எட்டுள திசைக்கரி இரிந்தலறி யேங்கக்
கிட்டியெதிர் தாக்குமதி கேழ்கிளரும் மானத்
தட்டிரவி தேரொடு தகர்ந்துமுரி வாக
முட்டும்அவர் தம்பரியை மொய்ம்பினொடு பாயும்.

எட்டுத் திக்குகளிலும் உள்ள யானைகள் இந்த ஆட்டுக் கடாவின் வேகங் கண்டு அலறி ஏங்கும்படியாக அந்த யானைகளை நெருங்கி இந்த ஆட்டுக்கடா தாக்கும். சந்திரன் செல்லும் விமானத்தை முட்டி அது முரிய இடிக்கும். சூரிய தேவனின் பெரும் தட்டினை உடைய தேரை இடித்துத் தகர்த்தெறியும். இத்தேரிற் பூட்டிய குதிரைகளின்மீது பாய்ந்து அவைகளை இடிக்கும். 7

இனையவகை யால்தகரி யாண்டுமூல வுற்றே
சினமொடுயிர் கட்கிறுதி செய்துபெயர் காலே
முனிவர்களும் நாரதனும் மொய்ம்புமிகு வானோர்
அனைவர்களும் ஓடினர் அருங்கயிலை புக்கார்.

இனைய வகையால் ஆட்டுக்கடாவானது எல்லா உலகமும் உலாவுற்றே பெருங்கோபத்துடன் உலகெங்குமுள்ள உயிர்கட்கு முடிவைச் செய்து திரியும் காலத்து யாகம் புரிந்த முனிவர்களும் நாரதனும் வலிமைகொண்ட தேவர்களும் மற்றும் அனைவரும் ஓடிச்சென்று யாவர்க்கும் தஞ்சமானதும் ஆனால் செல்லுவதற்கு அரிதானது மான திருக்கைலாய மலையில் தஞ்சம் புகுந்தனர். 8

ஊறுபுக அன்னவர் உலைந்துகயி லைக்கண்
ஏறிவரு காலையில் இலக்கமுட னென்பான்
வீறுதிறல் வீரரொடு மேவியுல வுற்றே
ஆறுமுக வண்ணல்வினே யாடலது கண்டார்.

தமது மேனியில் ஆட்டுக்கடாவாற் தாக்கப்பட்ட காயங்களுடன் அவர்கள் யாவருங் கைலைமலையைச் சேர்ந்து ஏறிவருங்காலையில் இலக்கம் வீரருடன் வீரவாகு முதல் ஒன்பது பேர் சூழ்ந்து உடன் மேவி உலாவுற எங்கள் முதல்வரான ஆறுமுகப் பெருமான் அருளுடன் விளையாடி மகிழ்கின்ற தன்மையை நாரத முனிவர் முதல் யாவருங் கண்டார்.

ஈசனிடையே நண்ணுகிலம் ஈண்டும ரேசன்
நேசமொடு நந்துயரம் நீக்கவெதிர் வந்தான்
ஆசிறுவன் அல்லன்இவன் அண்டர்பல ரோடும்
வாசவனை வென்றுயிரை மாற்றியெழு வித்தான்.

அப்போது அவர்கள் சொல்வார்கள், “எம்மைக் கொலை செய்யும்படி தொடர்ந்து ஓடிவரும் ஆட்டுக்கடாவிடமிருந்து எம்மைக் காப்பதற்கு வேண்டிச் சிவபிரானிடம் செல்லவேண்டியதில்லை. திருவுளத்து நிறைவாகின்ற கருணையுடன் இவ்விடத்து எமது குமாரக் கடவுள் நமது துயரம் நீங்கும்படியாக எல்லாம் உணரும் உணர்வுடன் வந்துள்ளார். ஐயகோ! இவர் குழந்தை வடிவுடன் தோன்றினாலும் குழந்தை அல்லன். தேவர்கள் பலரோடும் இந்திரனை வெற்றிகொண்டு அவனது உயிரை மாய்த்து பின்னர் உயிர்பெற்றெழும்படி செய்த கருணை உடையவன்.”

10

எங்குறை முடித்திடல் இவற்கெளிது நாமிப்
புங்கவனோ டுற்றது புகன்றிடுது மென்னுத்
தங்களில் உணர்ந்துசுரர் தாபதர்கள் யாரும்
அங்கவன்முன் ஏகினர் அருந்துதிகள் செய்தே.

“எங்களது துன்பத்தைத் தீர்த்து வைப்பது இங்கு முருகப்பிரானுக்கு இலகுவாகும் ஆனமையால் நாம் இவரோடு நமக்கு நேர்ந்துள்ள துன்பத்தைச் சொல்வோம்” எனத் துணிந்து, உணர்வாகி நாரதன்முதல் முனிவர் தேவர் யாவரும் அங்கு அருள் முதலாகிய முருகக்கடவுள் முன்பாக மிகவும் அருமையான தோத்திரங்களைச் சொல்லித் துதித்தவாறு சென்றார்கள்.

11

வந்துபுகழ் வானவரும் மாமுனிவர் தாமுந்
தந்திமுக வற்கிளவல் தன்னடி வணங்கக்
கந்தனவர் கொண்டதுயர் கண்டுமிக நீவீர்
நொந்தனார் புகுந்தது நுவன்றிடுதி ரென்றான்.

இவ்வாறு வந்து தோத்திரம் சொல்லிப் புகழ்கின்ற நாரதன் முதல் முனிவரும் தேவர்கள் யாவரும் யானைமுகமுடைய விநாயகப் பெருமானுக்கு இளையவராகிய முருகப்பிரான் திருவடிமுன்பாக வணங்க அப்போது முருகப்பிரான் அவர்கள் கொண்ட துயரத்தைக்கண்டு கேட்கின்றார் “நீங்கள் யாவரும் மிகவும் நொந்தீர்கள். உங்களுக்கு யாது நேர்ந்தது? அதனைச் சொல்வீராக” என்றார்.

12

கேட்டிஇளை யோய்மறை கிளத்தும்ஒரு வேள்வி
வேட்டனமி யாங்களது வேலையிடை தன்னில்
மாட்டுகன லாடொரு மறித்தகர் எழுந்தே
ஈட்டமுறும் எம்மையட எண்ணியதை யன்றே.

அப்போது அதனைக்கேட்ட நாரதன் முதல் முனிவர் யாவரும் சொல்வார்கள்
 “குமரக்கடவுளே, கேட்டருளுக! நாங்கள் வேதங்களால் கூறப்படுகின்ற ஒரு யாகத்
 தைச் செய்தோம் அந்த யாகம் நடந்து கொண்டிருக்கும் நேரத்தில் எம்மால் வளர்க்
 கப்பெற்ற யாகநெருப்பில் ஓர் ஆட்டுக் கடா தோன்றி கூட்டமாக அங்கிருந்து
 யாகஞ் செய்த எங்களைக் கொல்லக் கருதியது. 13

ஆடெழு கிளர்ச்சியை அறிந்துமகம் விட்டே
 ஓடியிவ னுற்றனம் உருத்தது துரந்தே
 சாடியது சிற்சிலவர் தம்மையத னாலே
 வீடியத ளப்பிலுயிர் விண்ணினோடு மண்மேல்.

அந்த ஆட்டுக்கடா எழுகின்ற வேக எழுச்சியை நாங்கள் உணர்ந்து யாகத்தை
 குறையிலே விட்டுவிட்டு ஓடி இவ்விடத்து அடைக்கலமாக வந்தோம். ஆனால் அந்த
 ஆட்டுக்கடா ஓடுகின்ற எம்மைக் கலைத்துத் தாக்கியது. சிற்சிலர் தம்மைக் கொன்
 றும் விட்டது. அதனாலே இந்தப் பூமி மேலும் தேவ உலகிலும் பல உயிர்கள்
 இறந்துபோயின.” 14

நீலவிட மன்றிது நிறங்குலவு செக்கர்க்
 கோலவிட மேயுருவு கொண்டதய மேபோல்
 ஓலமிட எங்குமுல வுற்றதுயி ரெல்லாங்
 காலமுடி வெய்துமொரு கன்னல்முடி முன்னம்.

“பெருமானே! இந்த ஆட்டுக்கடாவின் தன்மையைக் கூறினால் இது கருமை நிறம்
 கொண்ட நஞ்சே சிவந்த நிறமார்ந்த வடிவத்தினை உடைய ஆடுபோல் வடிவு
 கொண்டு வந்து கண்டோர் எல்லாம் ஓலம் இட்டுக் கதறும்படி எவ்விடத்திலும் உலா
 வியது. எல்லோரும் பயத்தாற் துன்புறுகிறார். இந்த ஆட்டுக்கடா இன்னும் உலாவு
 மேல் ஜீவன்கள் எல்லாம் ஒரு நாழிகை நேரம் முடிவதற்கு முன்பாக அழிந்து
 போகும்.” 15

சீற்றமொ டுயிர்க்குறுதி செய்துலவு மேடத்
 தாற்றலை அடக்கியெம தச்சமும் அகற்றி
 ஏற்றகுறை வேள்வியையும் ஈறுபுரி வித்தே
 போற்றுதி யெனத் தொழுது போற்றிசெயும் வேலை.

“ஐயனே, அறுமுகவா! தேவரீர் மிக்க கோபத்தோடு உயிர்கட்கு முடிவைச் செய்து
 உலாவி வருகின்ற ஆட்டுக்கடாவின் ஆற்றலை அடக்கி எமது பயத்தையும் நீக்கி
 யருளி முடிவுருமலுள்ள குறையுடைய யாகத்தையும் நாம் பூர்த்திசெய்யும்படி அருள்
 புரிந்து எமைக் காத்தருள்வீராக” என எல்லாரும் வணங்கித் தேவாதி தேவர்களும்
 கைதொழுது துதிக்கும் நேரத்து. 16

எஞ்சுமவர் தம்மைஔை யோன்பரிவின் நோக்கி
 அஞ்சல்விடு மின்களென அங்கைய தமைத்தே
 தஞ்சமென வேபரவு தன்பரிசு னத்துள்
 மஞ்சபெறு மேனி விறல் வாகுவொடு சொல்வான்.

மனத்தளர்ச்சியோடு வணங்கி நிற்கின்ற இவர்கள் தன்மையினை எம் குமாரக் கடவுள் மிக்க கருணையுடன் பார்த்து “பயப்படாதீர்கள்” எனத் தம்முடைய அழகு நிறைந்த திவ்விய கரத்தை அமைத்துக் காண்பித்துத் தம்மையே தஞ்சமாகச் சார்ந்து துதிக்கின்ற தனது பரிவாரமாகிய இலக்கத்து ஒன்பது வீரருள் அழகிய நீல நிறம் கொண்ட மேனியை உடைய வலிமையான வீரவாகு தேவரைப் பார்த்து இதனைச் சொல்வார்.

17

மண்டுகனல் வந்திவர் மகந்தனை அழித்தே
அண்டமொடு பாருலவி யாருயிர்க டம்மை
உண்டுதிரி செச்சைதனை ஒல்லைகுறு குற்றே
கொண்டணைதி என்றுஉமை குமாரனுரை செய்தான்.

“சுவாலித்தெரிகின்ற யாக நெருப்பின்மீது வந்து தோன்றி இவர்கள் யாகத்தை யும் அழித்து அண்டங்களோடு பூமி முதலாகிய உலகங்களெங்கும் உலாவி ஆருயிர்கள் எல்லாவற்றையும் கொன்று அழித்துத் திரிகின்ற சிவந்த நிறமுடைய ஆட்டுக் கடாவை நீ விரைவுடன் அணுகி இங்கு பிடித்துக்கொண்டு வருவாயாக” என்று உமையம்மையாரின் பாலகரான முருகப்பிரான் சொல்லியருளினார்.

18

குன்றெழு கதிர்போல் மேனிக் குமரவேள் இனைய கூற
மன்றலந் தடந்தோள் வீர வாகுவாந் தனிப்பேர் பெற்றான்
நன்றென இசைந்து சுந்தன் நாண்மலர்ப் பாதம் போற்றிச்
சென்றனன் கயிலை நீங்கிச் சினத்தகர் தேட லுற்றான்.

உதய மலைமேற் தோன்றி வருகின்ற சூரியதேவனின் ஒளிபோலும் ஒளியுடன் விளங்கும் திருமேனி உடைய எம் குமாரக் கடவுள் இவ்வாறு கூறியருள அதைக் கேட்ட வாசனைகொண்ட மாலையணிந்த திருத்தோளுடன் பொலியும் வீரவாகு என்னும் தனிப்பெயர் பெற்ற அவர் “எம்பெருமானே முருகா! அது நன்று. அவ்வண்ணமே செய்வேன்” என இசைந்து முருகப் பெருமானுடைய அன்றலர்ந்த தாமரை மலர்போலும் செம்மையான பாதங்களைப் போற்றி வணங்கி எழுந்து திருக்கைலாய மலையைவிட்டு நீங்கிச் சினங்கொண்டு அழிவுசெய்யும் ஆட்டுக்கடா எங்கே எனத் தேடலுற்றார்.

19

மண்டல நேமி சூழும் மாநில முற்று நாடிக்
கண்டில னாகிச் சென்றேழ் பிலத்தினுங் காண கில்லான்
அண்டர்தம் பதங்கள் நாடி அயன்பதம் முன்ன தாகத்
தண்டளிர்ச் செக்கர் மேனித் தகர்செலுந் தன்மை கண்டான்.

வட்ட வடிவாகி விளங்கும் சமுத்திரம் சூழ்ந்த இப் பூமியிடம் எங்கும் ஆட்டுக் கடாவை வீரவாகு தேவர் தேடியுங் காணாமல் பின்னர் ஏழுபாதாள உலகங்களெங்கும் தேடியும் காணாமல் மேலே சென்று தேவர்களின் உலகிலும் தேடி அங்கும் காணப்பெறாமல் பிரமதேவருடைய உலகிற்குச் சென்று பார்த்தபொழுது அங்கு அந்த ஆட்டுக் கடா செல்லும் தன்மை கண்டார் வீரவாகு தேவர்.

20

ஆடலந் தொழின்மேல் கொண்டே அனைவரும் இரியச் செல்லும்
மேடமஞ் சுறவே ஆர்த்து விரைந்துபோய் வீர வாகு
கோடவை பற்றி ஈர்த்துக் கொண்டிராய்க் கயிலை நண்ணி
ஏடுறு நீபத் தண்டார் இளையவன் முன்னர் உய்த்தான்.

போராடந் தொழிலை மேற்கொண்டு வல்லோனாக விளங்கும் வீரவாகு தேவர் பெருமான் அந்த ஆட்டுக்கடா திடுக்குற்று அஞ்சும்படியாக ஆரவாரித்து உரக்கச் சத்தமிட்டு விரைவாக ஓடிச்சென்று அக்கடாவின் கொம்பிலே எட்டிப்பிடித்து அதனை இழுத்து அது இழுபட்டு நிலத்தில் உராய்ந்தவாறு வரும்படி கொண்டுசென்று திருக்கைலாய மலையை நண்ணி அழகிய வாசம் கமழும் கடப்ப மலர் மாலையோடும் பொலிந்து விளங்கும் முருகப்பிரான் முன்பாகச் சேர்த்து நின்றார். 21

உய்த்தனன் வணங்கி நிற்ப உளமகிழ்ந் தருளித் தேவர்
மெய்த்தவர் தொகையை நோக்கி ஏழகம் மேவிற் றெம்பால்
எய்த்தினி வருந்து கில்லீர் யாருநீர் புவனி யேகி
முத்தழல் கொடுமுன் செய்த வேள்வியை முடித்தி ரென்றான்.

ஆட்டுக்கடாவை இவ்வாறு முன்னாக விடுத்து வீரவாகு தேவர் எம்பிரானை வணங்கி நிற்ப எம்பிரான் உள்ளம் மகிழ்வாகி அருள் செய்து தேவர்கள், முனிவர்கள் கூட்டத்தைப் பார்த்தருளிச் சொல்வார், “உங்களை உள்ளம் வருத்திய கொடுமையான ஆடு எம்பால் வந்தது. இனிமேல் நீங்கள் சஞ்சலங்கொண்டு வருந்த வேண்டாம். நீங்கள் யாவரும் பூமியில் சென்று பழையபடி ஆகவனியம், காருகபத்தியம், தக்கினாக்கினியம் என்னும் மூன்று அக்கினிகளையும் வளர்த்து உலக சேமத்திற்காகச் செய்யும் யாகத்தைச் செய்து முடிப்பீராக” என அருள் செய்தார். 22

ஏர்தரு குமரப் புத்தேள் இவ்வகை இசைப்ப அன்றோர்
கார்தரு கண்டத் தெந்தை காதல வேள்வித் தீயிற்
சேர்தரு தகரின் ஏற்றைச் சிறியரேம் உய்யு மாற்றால்
ஊர்திய தாகக் கொண்டே ஊர்ந்திடல் வேண்டு மென்றார்.

எல்லா அழகும் ஒருங்குடன் கூடிய ஆறுமுகமுடைய சுவாமி இவ்வாறு அருள் புரிந்து சொல்ல முனிவர், தேவர், நாரதன் முதல் யாவரும் சொல்வார், “கருமையான மேகநிறத்துடன் தோன்றும் கண்டத்தை உடைய நீலகண்ட மகாதேவனின் காதல் மைந்தனே! யாகத்தின் நெருப்பில் தோன்றி அந்தநெருப்பைப் போலும் சிவந்த இந்த ஆட்டுக்கடாவை சிறியேங்களாகிய நாங்கள் உய்யும் பொருட்டாக தேவரீர் வாகனமாகக் கொண்டு அதன்மேலே எழுந்து உலாவுதல் வேண்டும்” எனச் சொன்னார்கள், 23

என்னலுந் தகரை அற்றே யானமாக் கொள்வம் பார்மேல்
முன்னிய மகத்தை நீவிர் முடித்திரென் றருள யார்க்கும்
நன்னய மாடல் செய்யும் நாரதன் முதலோர் யாரும்
அன்னதோர் குமர னெந்தை அடிபணிந் தருளாற் போந்தார்.

என்று தேவர், முனிவர் வேண்டுதலும் பெருமானும் அதைக்கேட்டு “அவ்வாறு உங்கள் பிரியப்படியே ஆட்டுக்கடாவை வாகனமாகக் கொள்வோம். நீங்கள் இனி பூமிமேல் செய்யுமாறு நினைந்துள்ள யாகத்தை முடிப்பீராக” என்று அருள்புரிந்து கருணை செய்தலும் அதுகேட்ட யாவர்க்கும் நல்ல நயம் பெறும்படி தமது செயல்களைச் செய்கின்ற நாரதமுனிவர் முதல்யாவரும் அங்கு அருள்புரிந்த குழந்தை வடிவினரான எந்தை பெருமானின் திருவடி மலர்களில் தாழ்ந்து வணங்கி அவர்அருள் பெற்று நிறைவாகிச் சென்றார்கள். 24

நவையிலீர் முனிவர் தேவர் நயப்பநா ரதனென் றுள்ளோன்
புவிதனில் வந்து முற்றப் புரிந்தனன் முன்னர் வேள்வி
அவர்புரி தவத்தின் நீரால் அன்றுதொட் டமல மூர்த்தி
உவகையால் அனைய மேடம் ஊர்ந்தனன் ஊர்தி யாக.

குற்றமிலாத சீர் பொருந்திய முனிவர், தேவர் யாவரும் நயந்து மகிழ்வாகும் படி நாரதன் என்னும் பெயர் உடைய முனிவன் பூமியிலே திரும்பவந்து தான்முன்னே தொடங்கிய யாகத்தை நிறைவு பெறும்படி பூர்த்தி செய்தான். அந்த நாரதன், முனிவர், தேவர் புரிந்த தவத்தின் தன்மையால் அன்று தொட்டு நிர்மல சொரூபரான முருகப்பெருமான் பெரிதும் மகிழ்வுடன் உலகிற்கு தீமை புரிந்த அந்த ஆட்டுக்கடா மேல் எழுந்தருளி அதனை வாகனமாகக் கொண்டு உலாவி வரல் ஆயினார். 25

தகரேறு படலம் முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம்-1204

16. அயனைச் சிறைபுரி படலம்

மேடமூர்தி யாகவுய்த்து விண்ணும்மண்ணும் முருகவேள்
ஆடல்செய் துலாவியெள்ளி யசலமீதில் அமர்தரும்
நீடுநாளில் ஒருபகற்கண் நெறிகொள் வேதன் முதலினோர்
நாடியீசன் அடிவணங்க அவ்வரைக்கண் நண்ணினார்.

ஆட்டுக்கடாவை வாகனமாகச் செலுத்தி வானுலகும் பூவுலகும் எங்கும் முருகக் கடவுள் திருவிளையாடல் புரிந்து உலாவி வெள்ளி மலையான திருக்கைலாய மலைமேல் அமர்ந்தருளுகின்ற பலநாட்களில் ஒருநாள் நெறியுடன் வேதத்தை ஓதிவரும் பிரம தேவர் முதல் யாவரும் சிவபிரானுடைய திருவடி மலர்களை வணங்கும்படி குறிப்புக் கொண்டு வந்து அந்த திருக்கைலாய மலையைச் சேர்ந்தார்கள். 1

எனாதியா னெனுஞ்செருக் கிகந்துதன் னுளர்ந்துளார்
மனாதிகொண்ட செய்கை தாங்கி மரபின்முத்தி வழிதரும்
அனாதியீசன் அடிவணங்கி அருளடைந்து மற்றவன்
தனதுமன்றம் நீங்கிவாயில் சாருகின்ற வேளையில்.

என்னுடையது அல்லது நான் என்னும் செருக்காகிய அகங்காரத்தை விடுத்து தன்னையே உணர்ந்து வாழும் மனத்தில் கொண்ட செய்கை யாவற்றையும் தனதாக ஏற்று நல்மரபுடன் முத்தி வழியைத் தரும் அநாதியாகிய ஈசன் திருவடிகளைச் சென்று வணங்கி அருள் பெற்று பிரமதேவர் முதல் தேவர் யாவரும் ஈசனுடைய கோவிலைவிட்டு நீங்கி வாயிலைச் சாருகின்ற அந்த நேரத்து.

சிவலோக நெறியறியச் சிந்தை தந்த அருளானை (அப்பர் சுவாமிகள்)

2

ஒன்பதொடி லக்கமான அனிகவீரர் உள்மகிழ்ந்
தன்பினோடு சூழ்ந்துபோற்ற அமலன் அம்பொ னுலய
முன்புநீடு கோபுரத்துள் முழுமணித் தலத்தின்மேல்
இன்பொடாடி வைகினான் இராறுதோள் படைத்துளான்.

ஓர் இலக்கத்து ஒன்பதுபேர் கொண்ட சேனை வீரர்கள் உள்ள மகிழ்வுடன் அன்பாகிச் சூழ்ந்து போற்ற அழகிய சிவபிரானுடைய பொன் மயமான ஆலயத்தின் முன்பே தோன்றி விளங்கும் பெரிய கோபுரத்துள் முழுதும் இரத்தினத்தால் ஆக் கப்பட்ட தலத்தின் மேல் இன்பம் பொருந்த சூழ்ந்தை வடிவுடன் விளையாடி வீற்றி ருந்தருளினான் பன்னிரு தோள்களை உடைய எமது பகவான்.

3

அங்கண்வைகும் முருகன்நம்பன் அடிவணங்கி வந்திடும்
புங்கவர்க்குள் ஆதியாய போதினானை நோக்குற
இங்குநம்முன் வருதியா லெனவிளிப்ப ஏகியே
பங்கயாச னத்தினோன் பணிந்திடாது தொழுதலும்.

அங்கு அவ்வாறு வைகிய முருகக் கடவுள் சிவபிரானுடைய திருவடிகளை வணங்கி வாய்தலில் வந்திடுகின்ற தேவர்கள் யாவர்க்கும் முற்பட்டவராய்த் தாமரை மலர் மேல் வீற்றிருக்கும் பிரமதேவரை நோக்கியருளி “இங்கு எம்முன் வருவாயாக” எனக் கூப்பிடுதலும் அதுகேட்ட தாமரை மலர்மேலாசனராகிய பிரமதேவர் குமரப் பெருமான் திருமுன்பு சென்று உள்ளன்புடன் வணங்காது போலி உபசாரமாகக் கும்பிட்டார்.

4

ஆதிதேவன் அருளுமைந்தன் அவனுளத்தை நோக்கியே
போதனே இருக்கெனப் புகன்றிருத்தி வைகலும்
ஏதுநீ புரிந்திடும் இயற்கையென்ன நான்முகன்
நாதனானை யால்அனைத்தும் நான்படைப்பன் என்றனன்.

இவ்வாறு பாசாங்காக வணங்கிய பிரமதேவனின் உள்ளத்தை ஆதியங் கடவு ளின் சூழ்ந்தையான எமது பெருமான் அறிந்தருளி “பிரமனே! இப்படி இருப்பா யாக” எனச் சொல்லியருளி இருக்க வைத்து பின்னரும் அவரை நோக்கி “நீ நாள் தோறும் என்னென்ன காரியங்களைப் புரிந்துவரும் இயல்புடையாய்? சொல்லுக” எனக் கேட்டலும் அப்போது பிரமதேவர் அதுகேட்டு, “எல்லார்க்கும் நாயகரான சிவபிரான் ஆணையால் நான் அனைத்து உலகம் உயிர் யாவற்றையும் படைப்பேன்” என்றார்.

5

முருக வேளது கேட்டலும் முறுவல்செய் தருளித்
தரணி வானுயிர் முழுவதுந் தருதிபே என்னில்
சுருதி யாவையும் போகுமோ மொழிகெனத் தொல்சீர்ப்
பிரமன் என்பவன் இத்திறம் பேசுதல் உற்றான்

முருகப்பெருமான் அதைக் கோட்டலும் புன்சிரிப்புக் கொண்டருளிச் சொல்
வார் பிரமதேவனே! நீ இப்பூமி வானம் முழுவதும் படைப்பையேயாகில் நீ நன்றாக
வேதம் யாவையும் அறிவாயோ சொல்லுவாய் என்ன அப்போது மிகப் பழமை
யான ஆதி காலம் தொடக்கம் சீராகவே வாழ்ந்து வந்த பிரமதேவர் என்பவர்
இத்திறம் சொல்லியருள்வார்.

6

ஐய கேள்வனை யாதிகா லந்தனில் அளித்த
மையு லாவரு களத்தினன் அளப்பிலா மணற்கள்
செய்ய ஆகமம் பற்பல புரிந்ததிற் சிலயான்
உய்யு மாறருள் செய்தனன் அவையுணர்ந் துடையேன்

ஐயனே கேட்பீராக என்னை ஆதிகாலதிலே பெற்றருளி நின்ற பரமபிதாவா
கியவரும் நஞ்சை உண்டு அதனால் கருமைகொண்ட கண்டத்தை உடையவருமான
சிவபிரான் அளவு கடந்த வேதங்கள் செப்பமுடைய ஆகமங்கள் பலபலவற்றை
உண்டாக்கி அதிலே சிலவற்றை யான் உய்யுமாறு எனக்கு உரைத்து அருள்
புரிந்துள்ளார். அவ்வாறு எனக்கு உரைத்தவற்றை யான் உணர்ந்துடையேன்
என பிரதேவர் பேசினார்.

7

என்று நான்முகன் இசைத்தலும் அவற்றினுள் இருக்காம்
ஒன்று நீவிளம் புதியென முருகவேள் உரைப்ப
நன்றெ னுமறை எவற்றிற்கும் ஆதியின் நவில்வான்
நின்ற தோர்துள் யொழியைமுன் ஒதினன் நெறியால்

என்று இவ்வாறு நான்கு முகமுடைய பிரமதேவர் உரைத்தலும் அப்போது
எம்பெருமான் பிரமதேவரை நோக்கி அப்படியாயின் நீ உணர்ந்த வேதங்களிலே
தூய பொருள் வடிவாய் உள்ள இருக்கு மந்திரம் ஒன்று சொல்வாய் எனலும்
பிரமதேவர் ஐயனே நன்று எனச் சொல்லி வேத மந்திரத்தை எடுத்துச் சொல்
வதற்கு ஆரம்பிக்கும்போது முதல் சொல்லப்படுகின்ற தனி மொழியான ஓம்
என்னும் பதத்தை முன்னுக்கு ஒதி முறையாக தேவஞ் சொல்லத் தொடங்கினார்

8

தாம ரைத்தலை இருந்தவன் குடிசைமுன் சாற்றி
மாம றைத்தலை யெடுத்தனன் பகர்தலும் வரம்பில்
காமர் பெற்றுடைக் குமரவேள் நிற்றிமுன் கழறும்
ஓமெ னப்படும் மொழிப்பொருள் இயம்புகென் றுரைத்தான்

தாமரை மலரின் உச்சியில் இருக்கும் பிரமதேவர் குடிலை என யாவராலும்
போற்றப்படும் ஓம் என்னும் பதத்தைச் சொல்லி பெரிய வேதத்தின் முதல் வாக்
கியத்தை சொல்ல எடுத்து அதை ஒதியக்கால் இவ்வளவு என அளவு படுத்தமுடி
யாத பேரழகின் பிழம்பே திரு உருவாக நிறைகின்ற முருகப் பெருமான் பிரம
தேவனே இடைமறித்து கொஞ்சம் நில்! நீ இப்போது முன்னாகச் சொல்லிய ஓம்
எனப்படும் மொழியின் பொருளனை விளம்புவாயாக என்றார்.

9

முகத்தி லொன்றதா அவ்வெழுத் துடையதோர் முருகன்
நகைத்து முன்னெழுத் தினுக்குரை பொருளென நவில
மிகைத்த கண்களை விழித்தனன் வெள்கினன் விக்கித்
திகைத்தி ருந்தனன் கண்டிலன் அப்பொருட் டிறனே

தமது ஆறு திருமுகங்களில் ஒரு முகமே அந்த ஓம் என்னும் பதத்தின் வடிவ
மாய் விளங்கும் முருகப் பிரான் புன்முறுவலுடன் எல்லா வற்றிற்கும் முன் ஓதப்
படும் முதலெழுத்தாகிய ஓம் என்னும் பதத்தின் பொருளினை உரைப்பாயாக
எனக் கேட்டலும் பிரமதேவர் உடன் திகைத்து அறியாது தனது நாலு தலையி
லும் உள்ள எட்டு கண்களையும் விழித்து முழுசினார். தெரியாமையால் வெட்கினார்.
சொல்ல முடியாது விக்கினார். திகைத்திருந்தனன் அந்த பதத்தின் பொருளைக்
காணாது தவித்தான் பிரமதேவன்.

10

ஈசன் மேவரும் பீடமாய் ஏனையோர் தோற்றும்
வாச மாய்எலா வெழுத்திற்கும் மறைகட்கும் முதலாய்க்
காசி தன்னிடை முடிபவர்க் கெம்பிரான் கழறும்
மாசில் தாரகப் பிரமமாம் அதன்பயன் ஆய்ந்தான்

கடவுளான சிவபிரான் எழுந்தருளி இருக்கின்ற பீடம் ஆகவும் ஏனைய எல்லா
தேவர் உயிர் யாவும் தோற்றும் மூல இடமாகவும் எல்லா எழுத்திற்கும் வேதங்
கட்கும் முதலாய்க் காசி என்னும் பதியில் முடிவாகி இறக்கின்ற யாவருக்கும் எம்
பெருமான் இறப்பாரின் செவியின் ஊடு ஓதுகின்ற குறைவு இல்லாத தாரகப்
பிரமம் எனப்படும் அந்த ஓம் என்னும் பதத்தின் பொருள் யாதோ என பிரம
தேவர் ஆராய்ந்தார்.

11

தெருள தாகிய குடிலைச் செப்புதல் அன்றிப்
பொருள றிந்திலன் என்செய்வான் கண்ணுதற் புனிதன்
அருளி னாலது முன்னரே பெற்றிலன் அதனால்
மருளு கின்றனன் யாரதன் பொருளினை வகுப்பார்

உள்ளத் தெளிவைத் தருகின்ற ஞானமாகிய குடிலை என்னும் ஓம் என்னும்
பதத்தை சொல்லி வருவதே அன்றி ஒருபோதும் பிரமதேவர் அதன் பொருளை
அறிந்திலர் அல்லது அறிய முற்பட்டாரும் அல்லர் என்செய்வார் நெற்றிக்கண்ணு
டைக் கடவுளான சிவபிரானின் அருளால் இதன்பொருளை முன்பு பெற்றுக்கொண்
டாரில்லை. பிரமதேவர் தெரியாது மயங்குகின்றார். அவர் மயங்குகின்றார் என்ப
தல்ல, யார்தான் அதன் பொருள் அறிவார்.

12

தூய ஹக்கேலாம் ஆதியு மந்தமுங் சோல்னும்
ஓம்ம னப்படும் ஓரோழுத் துண்மையை யுணரான்
மாம லர்ப்பெருங் கடவுளும் மயங்கினான் என்றால்
நாமி னிச்சில அறிந்தனம் என்பது நகையே

தூயதான் வேதங்களை ஓதும் பொழுது முன்னாகவும் பின்னாகவும் விதிமுறை
யால் ஓதப்படுகின்ற ஓம் எனப்படும் ஓர் எழுத்தின் உண்மையான நிலை உணராத
படி தாமரை மலர்மேல் ஆசனங்கொண்ட எல்லார்க்கும் முன்னவரான கடவு
ளான பிரமதேவரும் மயங்கினார் என்றால் நாம் இனி இந்த உலகத்துச் சில அறிந்
துள்ளோம் என நினைப்பதே சிரிப்புக்கு இடமாகும்.

13

எட்டொ ணாதவக் குடி லையிற் பயன்இனைத் தென்றே
கட்டு ரைத்திலன் மயங்கலும் இதன்பொருள் கருதாய்
சிட்டி செய்வதித் தன்மைய தோவெனாச் செவ்வேள்
குட்டி நன் அயன் னான்குமா முடிகளுங் குலுங்க

யாவர்க்கெனினும் நாடிக்காணாத அந்த ஓம் என்னும் குடியின் பயனை இதுதான் என்று முருகப்பிரானிடம் சொல்லமுடியாது பிரமதேவர் மயங்குதலும் அப்போது எம்பெருமான், பிரமனே! இதன் பொருள் கருத்தில் தெரிந்துகொள்ள முடியாத நீ எவ்வாறு படைப்புத் தொழிலைப் புரிவாய் இப்படிப் பொருள் அறியாதவாறுபோலத்தானே உன் படைப்புத்தொழிலும் ஆகும் எனத் தனது திரு கையால் முருகப்பிரான் பிரமதேவரின் தலையில் குட்டினார். அவர் நான்கு முடிக ளும் குட்டினால் நடுங்கும்படியாக.

14

மறைபு ரிந்திடுஞ் சிவனருண் மதலைமா மலர்மேல்
உறைபு ரிந்தவன் வீழ்தரப் பதத்தினு லுதைத்து
நிறைபு ரிந்திடு பரிசன ரைக்கொடே நிகளச்
சிறைபு ரிந்திடு வித்தனன் கந்தமாஞ் சிலப்பில்

வேதங்களை அருள்செய்த சிவபிரானின் அருட்செல்வரான குழந்தையானவர் பெரிய தாமரை மலர்மேல் வீற்றிருக்கும் பிரமர் வீழும்படி திருப்பாதத்தால் உதைத்து வீழ்த்தி பின்னர் தன்பக்கராக நிறைந்து நின்ற பரிசனர்களான வீர வாகுதேவர் முதலியவரைக்கொண்டு பிரமதேவரை விலங்கிடுவித்து கந்தமலையி லே சிறையிலே இட்டுவைத்தார் எம் குமாரக் கடவுள்.

15

அல்லி மாமலர்ப் பண்ணவன் றனையருஞ் சிறையில்
வல்லி பூட்டுவித் தியாவையும் புரிதர வல்லோன்
எல்லை தீர்தரு கந்தமால் வரைதனில் ஏகிப்
பஸ்ஸு யீர்த்தொகை படைப்பது நீனைந்தனன் பர்வாஸ்

தாமரை மலர்மேல் இருக்கும் கடவுளான பிரமனை அரிய சிறையிலே விலங்கு பூட்டி வைத்த பிற்பாடு எல்லாவற்றையும் புரிவதற்கு வலிமையுடைய எமது குமரக் கடவுள் எல்லை காண முடியாத தமது இருப்பிடமான கந்தமலையிடத்துச் சென்று இப்பால் பல உயிர்த்தொகைகளையும் தாமே படைப்பதற்குக் கருணை யாலே நினைந்தருளினார்.

16

ஒருக ரந்தனில் கண்டிகை வடம்பரீத் தொருதன்
கராத லந்தனில் குண்டிகை தரீத்தீரு கரங்கள்
வராத மோடப யந்தரப பரம்பொருள் மகனோர்
தீருமு கங்கொடு சதுர்முகன் போஸ்வீதி செய்தான்

ஒரு திருக்கரத்தில் உருத்திராக்க மாலையும் தாங்கி மற்று ஒரு கரத்தில் கமண் டலம் என்னும் தூக்குச்செம்பைத் தாங்கி பின்னர் இரண்டு கைகளை எடுத்து ஒன்றை வரதமுடனும் மற்றதை அபயம் ஆகவும் தரித்து பரம்பொருளின் திருக் குமாரரான எமது கடவுள் ஒருமுகம்கொண்ட வடிவத்துடன் நான்கு முகத்துடன் தோன்றும் பிரமதேவரைப்போல் படைத்தருளினார்.

17

உயிர் னுக்குய் ராகியே பாங்குட ரோளியாய்
வியன்ம னறத்தோகைக் கீறதாய் விதிமுத லுனாக்குங்
செயல் னுக்கெலாம் ஆதியாய் வைகிய செவ்வேள்
அயனே னப்படைக் கீன்யதும் அற்புத மாமோ

எல்லா உயிர்கட்கும் உயிராகியும் மேலான காரணோண வகை நின்ற ஞானச்
கடர் ஒளியாகியும் அற்புதமான வேதங்கட்கு எல்லாம் முடிவாகிய பொருளாகி
யும் பிரமதேவரின் செயல் என்னும் முதல்தேசற்றமான படைப்புக்ள் எனச்
சொல்லப்படும் செயல்களுக்கு எல்லாம் ஆதியாய் நித்தியப்பொருளாய் இருக்கின்ற
முருகக் கடவுள் பிரமதேவரைப்போலப் படைக்கின்றது ஓர் அற்புதமாமோ; 18

தண்ணென் அம்புயத் தவிசினேன் சிறைபுகத் தானே
எண்ணி லாவுயிர்த் தொகையளித் தறுமுகன் இருந்தான்
அண்ண லந்திசை முகனோடு வந்துசூழ் அமரர்
உண்ண டுங்கியே தொழுதுதம் பதங்களி லுற்றார்

தண்ணெனும்படி குளிர்ச்சி வாய்ந்த தாமரைப் பூவில் இருக்கும் பிரமதேவர்
சிறையில் கிடப்பதானே அருளினால் எண்ணில் அடங்காத உயிர்த்தொகைகளைப்
படைத்து ஆறுமுகமுடைய பெருமான் இந்த முன்சொல்லிய வடிவத்துடன் இருந்
தார். அப்போது மேலான பிரமதேவருடன் சூழ்ந்து கைலை மலையைச் சேர்ந்த
தேவர்கள் யாவரும் பிரமதேவர் சூட்டு வாங்கிய நிலையைக் கண்டதும் உள்ளம்
நடுங்கி முருகக்கடவுளை வணங்கித் தொழுது தமது பதங்களில் உற்றார்கள். 19

அயனைச் சிறைபுர் படலம் முற்றிற்று

ஆகத் திருவிருத்தம்-1,223

அயனைச் சிறை நீக்கு படலம்

ஆல மாமிடற் றண்ணல்சேய் இத்திறம் அளப்பில்
காலம் யாவையும் அளித்தனன் இருத்தலுங் கரியோன்
நாலு மாமுகன் உவளகம் நீக்குவான் நாடிச்
சீல வானவர் முனிவரைச் சிந்தனை செய்தான்

நஞ்சை உண்ட கண்டத்தினை உடைய கடவுளான சிவபிரான் திருக்குமாரர்
இத்தன்மையாக அளவில்லாக் காலமாக யாவற்றையும் படைத்தவாறு இருத்த
லும் நாராயணக் கடவுள் தனது மைந்தரான பிரமதேவரின் சிறையை நீக்கும்
பொருட்டாக நாடியவாறு சீலம் ஆன நெறியுடைய தேவர்களை முனிவர்களை
யாவரையும் தமது திருமுன்பு வரும்படியாகச் சிந்தனைசெய்தார். 1

சீத ரத்தனிப் பண்ணவன் சிந்தனை தேறி
ஆத பத்தினர் பரிமுகர் வசுக்கள் அன் னையர்கள்
ஏத மற்றிடும் விஞ்சையர் உவணரோ டியக்கர்
மாதிரத்தவர் யாவரும் விரைந்துடன் வந்தார்

மகாலட்சுமியை மார்பில் தாங்கும் கடவுளான நாராயணப் பெருமான் இவ்
வாறு தங்களை வரும்படி நினைந்துள்ள தம்மையை உணர்ந்து சூரியர்களும், குதிரை
முகங்கொண்ட அச்சுவினீ தேவர்களும், அட்டவசுக்களும், சப்தமாதர்களும், குற்
றங்கள் நீங்கிய, விஞ்சையர்களும், கருடர்களும், இயக்கர்களும் திக்குப்பால
கர்களான இந்திரன் முதல் கடவுளர்களும் யாவரும் அவர் திருமுன்பு வந்தார்
கள்.

2

மதியும் ஏனைய கோள்களுங் கணங்களும் வானோய்
பொதிய மேயவ னுதியாம் பொருவில்மா தவரும்
விதிபு ரிந்திடு பிரமரொன் பதின்மரும் வியன்பார்
அதனை ஏந்திய சேடனும் உரகரும் அடைந்தார்

சந்திரனும் ஏனைய செவ்வாய் வியாழன் வெள்ளி புதன் முதலிய கிரகங்களும்
ஆகாயத்தை அளாவி உயர்ந்த பொதிய மலையில் வாழ்கின்ற அகத்திய முனிவர்
முதலாகிய ஒப்பற்ற சிறந்த வேறு முனிவர்களும் பிரமதேவர்க்குதவியாய் படைத்
தல் தொழிலைச் செய்கின்ற உபபிரமர்களான அங்கிரா, பிருகு, புலத்தியர்,
கிரது, மரீசி, அத்திரி, தக்கன், வசிட்டர், நாரதர், முதலிய ஒன்பதுபேரும்
பெரிய பூமியைத் தாங்குகின்ற ஆதிசேடனும் நாகர்களும் ஆகிய இவர்களும்
விஷ்ணுபிரான் திருமுன்பு வந்தார்கள்.

3

இன்ன தன்மையில் அமரரும் முனிவரு மெய்த
அன்னர் தம்மொடுஞ் செங்கண்மால் கயிலையை அடைந்து
முன்னர் வைகிய நந்திகள் முறையினுய்த் திடப்போய்த்
தன்னை யேதனக் கொப்பவன் பொற்கழல் தாழ்ந்தான்

இவ்வாறாகிய தன்மையில் தேவர்களும் முனிவர்களும் வந்துகூட இவர்கள் தம்
மொடும் சிவந்த கண்ணுடைய விஷ்ணுபகவான் எழுந்து புறப்பட்டுச் சென்று திருக்
கைலாய மலையை அடைந்து திருக்கோவில் வாயில் முன்பு காவல் கொண்டிருந்த
நந்தியங் கடவுள் முறையாக எல்லோரையும் உள்ளே விடுதலும் சென்ற தன்
னையே தனக்கு ஒப்பவனாகிய சிவபிரான் பொன்போலும் திருப்பாதம் முன்பா
கத் தாழ்ந்து வணங்கினார் விஷ்ணுபகவான்

4

பொற்றி ருப்பதம் இறைஞ்சியே மறைமுறை போற்றி
நிற்ற லுஞ்சிவ னருள்கொடே நோக்குறீஇ நீவிர்
எற்றை வைகலு மில்லதோர் தளர்வொடும் எம்பால்
உற்ற தென்கொலோ என்றலும் மாலிவை உரைப் பான்

இவர்கள் யாவரும் பொன்னார்ந்த எம்பிரான் சேவடியில் தாழ்ந்து வணங்கி
வேதமுறையாகப் போற்றி செய்து அங்கு நின்றலுஞ் சிவபிரான் அருளுடன்
இவர்களைப் பார்த்து நீங்கள் யாவரும் எந்த நாளும் இல்லாததோர் தளர்ச்சி
யோடும் எம்பால் இங்கு வந்தது என்ன காரணமாகும் என்று கேட்டருளலும்
அப்போது நாராயணக் கடவுள் சொல்வார்.

5

வேறு

இறைவ நின்மகன் ஈண்டுறு போதனை
மறைமு தற்பத வான்பொருள் கேட்டலும்
அறிகி லானுற அன்னவன் றன்னைமுன்
சிறைபு ரிந்தனன் சிட்டியுஞ் செய்கின்றான்

இறைவா! தேவரீரது திருக்குமாரர் இங்கு இப்புவனம் படைக்கும் எனது
மகனான பிரமதேவனை வேதங்களின் முதற்பொருளைக் கேட்டலும் பிரமதேவன்
அறியயாது மயங்கி நின்றலும் அப்போது எனது மகனைக் குட்டி சிறைவைத்தார்.
இப்போது உமது திருமகன்தானே படைப்புத் தொழிலையும் செய்கின்றார். 6

கந்த வேளெனக் கஞ்சனும் ஐயநின்
மைந்த னும்அவன் வல்வினை யூழினால்
அந்த மில்பகல் ஆழ்சிறைப் பட்டுளம்
நொந்து வாடினன் நோவுழந் தானரோ

பெருமானே! முருகப்பிரான் எவ்வாறு உமக்கு அருமைப்பாடான குமரன்
ஆவனோ அதேபோல பிரமதேவனும் என்னுடைய அருமையான பிள்ளையாவான்;
ஆனால் என்செய்வேன் எனது மகன் அவன் செய்து கொண்ட வினையின் ஊழினால்
அளவற்ற காலம் சிறையிடத்தே வைக்கப்பட்டான். அதனாலே எனது மகன் பிர
மன் உளம் நொந்து வாடி நோவுப்பட்டுத் துன்பப்பட்டான் என்று மிகுந்த சலிப்
புடன் விஷ்ணுபிரான் கூறினார். 7

ஆக்க மற்ற அயன் தன் சிறையினை
நீக்கு கென்று நிமலனை வேண்டலுந்
தேக்கும் அன்பிற் சிலாதன்நற் செம்மலை
நோக்கி யொன்று நுவலு தல் மேயினான்

ஆகையில் இப்படி எமது பிரமனை உமது மகன் சிறைவைத்தலால் ஏது பிர
யோசனமும் இல்லாத தன்மையால் அவனின் சிறைவாசம் தகுதியற்றது; ஆகவே
இச்சிறையினை தேவரீர் நீக்குவீராக என்று விஷ்ணு மூர்த்தி வேண்டி நின்றலும்
அப்போது சிவபிரான் கருணை நிறையும் உள்ளத்தவராய் பக்கராக நின்ற சிலாதன
முனிவன் புத்திரரான நந்திதேவரைப் பார்த்து ஈது ஒருவார்த்தை சொல்வார்
சிவபிரான்: 8

குடுவைச் செங்கையி னானைக் குமரவேள்
இடுவித் தான்சிறை என்றனர் ஆண்டுநீ
கடிதிற் சென்றுநங் கட்டுரை கூறியே
விடுவித் தேயிவண் மீள்கெனச் சாற்றினான்.

எமது மைந்தனான குமரக் கடவுள் கமண்டலத்தை சிவந்த கையில் ஏந்திய
பிரமதேவனை சிறை வைத்துள்ளான் என்று இவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஆனமை
யால் நீ அங்கு அதிவிரைவாகச் சென்று நமது வார்த்தையைச் சொல்லி பிரம
தேவரைச் சிறைவிடுவித்தே மீள்வாயாக எனச் சிவபிரான் சாற்றியருளினார். 9

எந்தை யன்ன திசைத்தலும் நன்றென
நந்தி அக்கணம் நாதனைத் தாழ்ந்துபோய்
அந்த மற்ற அடற்கணஞ் சூழ்தரக்
கந்த வெற்பிற் கடிநகர் எய்தினான்.

எங்கள் தந்தையாகிய சிவபிரான் அதைச்சொல்லியருள்தலும் நந்தியம்பெரு
மான் அதுகேட்டு நன்று என்று எல்லாக் கணங்கட்கும் நாயகரான சிவபிரானைத்
தாழ்ந்து வணங்கிச் சென்று தம்மோடும் அளவு கணக்கிடமுடியாத சிவ கணங்கள்
சூழ்ந்து வரும்படியாக கந்தமலையிடத்து அதிவிரைவாகச் சென்று சேர்ந்தார். 10

எறுமு டைத்தனி ஏற்று முகத்தினான்
அறுமு கத்தன் அமர்ந்த நிகேதனங்
குறுகி மற்றவன் கோல மலர்ப்பதம்
முறைத னிற்பணிந் தேத்தி மொழிகுவான்

வலி உடைய தனி இடபத்தின் முகத்தினை உடைய நந்தியங்கடவுள் இவ்வாறு
கணங்கள் சூழ்தரச் சென்று ஆறுமுகமுடைய பெருமான் அமர்ந்தருளிய கோவில்
உட்சென்று அங்கு காண்பார் கண்குளிர மனங்குளிர மிளிர்கின்ற ஐயரின் கோலம்
மிக்க பூப்போலும் பாதத்தை முறையாகப் பணிந்து ஏத்தி இவ்வார்த்தை மொழி
கின்றார் நந்தியங்கடவுள் முருகப்பிரானை வணங்கியவாறு. 11

கடிகொள் பங்கயன் காப்பினை எம்பிரான்
விடுதல் கூறி விடுத்தனன் ஈங்கெனைத்
தடைப டாதவன் றன்சிறை நீக்குதி
குடிலை யன்னவன் கூறற் கெளியதோ.

பெருமானே முருகா! மிக்க காவல் உடைய சிறையில் வைத்த பிரமதேவனை
சிறையை நீக்கி விடுதலை செய்யும்படியாக தேவரீரிடம் சொல்லும்படியாக சிவ
பிரான் என்னை இங்கு விடுத்தார். ஆகவே தந்தையாரின் வாக்கு தடைபடாத
படி பிரதமதேவரின் சிறையை நீக்குவீராக. குடிலையான ஐம் எனும் பதத்தின்
பொருளை அப்பிரமன் கூறுவதற்கு அது எளிதானது ஒன்றோ அல்லவே. 12

என்னு முன்னம் இளையவன் சீறியே
அன்ன வூர்தி யருஞ்சிறை நீக்கலன்
நின்னை யுஞ்சிறை வீட்டுவன் நிற்றியேல்
உன்னி யேகுதி ஒல்லையி லென்றலும்.

என்று இவ்வாறு நந்திதேவர் தாம் சொல்ல எடுத்ததை சொல்லி முடிக்கு
முன்பே உலகெலாம் முத்தாலும் முவாத நலமுடைய முருகக் கடவுள் சீறி
வேகத்துடன் மொழிவார் நந்தியே! அன்னவாகனன் ஆன பிரமதேவனின் சிறையை
நான் நீக்கமாட்டேன். இங்கே நீயும் நின்றால் உன்னையும் சிறைவைப்பேன் இதை
மனதில் இப்போது நினைந்துகொண்டு உடனடியாக இங்கிருந்து போய்விடு என்று
எம்பிரான் குருபரன் மொழிந்தார். 13

வேற தொன்றும் விளம்பிலன் அஞ்சியே
ஆறு மாமுகத் தண்ணிலை வந்தியா
மாறி லாவெள்ளி மால்வரை சென்றனன்
ஏறு போல்முக மெய்திய நந்தியே.

இதைக் கேட்டவுடன் நந்திதேவர் பயந்து வேறு ஒன்றும் பேசமுடியாதவராய்
ஆறுமுகமுடையதாய் எல்லார்க்கும் கடவுளாய் நின்ற பெருமானை வந்தித்து
வணங்கி அங்கு நின்றும் நீங்கி மாறுபாடில்லாத வெள்ளி மலையான திருக்கயிலாய
மலை சென்றார் இடபம்போலே முகமுடைய நந்திதேவர். 14

மைதி கழந்த மணிமிடற் றண்ணல்முன்
வெய்தெ னச்சென்று மேவி அவன்பதங்
கைதொ மூஉநின்று கந்தன் மொழிந்திடுஞ்
செய்தி செப்பச் சிறுநகை யெய்தினான்.

மைபோலும் திகழ்ந்து விளங்கும் கண்டத்தையுடைய சிவபிரான் திருமுன்
பாக நந்தியங்கடவுள் பதைப்புடன் விரைவாகச் சென்று சேர்ந்து சிவபிரானுடைய
பாத கமலங்களை கைதொழுது நின்று கந்தசுவாமி மொழிந்திட்ட செய்தியைச்
சொல்லி நின்றலும் அதைக் கேட்டவுடன் சிவபிரான் ஓர் சிறு புன்கிரிப்புச் செய்
தார். 15

கெழுத கைச்சுடர்க் கேசரிப் பீடமேல்
விழுமி துற்ற விமலன் விரைந்தெழீஇ
அழகு டைத்தன தாலயம் நீங்கியே
மழவி டைத்தனி மால்வரை ஏறினான்.

உடனே தகுதிபொருந்திய சோதியினை உடைய சிங்காசனத்தின் மேல் சிறப்
பாக வீற்றிருந்த சிவபிரான் விரைவாக எழுந்து அழகுடன் விளங்கும் தனது
ஆலயத்தை விட்டு நீங்கி இளமையுடன் சோபித்து விளங்கியவாறு முன்னின்ற
மலைபோலும் பெருத்தமேனி உடைய இடபவாகனத்து ஏறியருளினார். 16

முன்னர் வந்த முகில்புரை வண்ணனுங்
கின்ன ரம்பயில் கேசர ராதியோர்
நன்னர் கொண்டிடு நாகரும் நற்றவர்
என்ன ருந்தொழு தெந்தைபின் ஏகினார்.

அவ்வாறு எமது சிவபிரான் இடபவாகனத்து எழுந்தருளிய போது பலவகை
யான ஆயுதங்களை ஏந்திய கையினை உடையர் பலநிறங்கொண்ட பட்டாடைகளை
உடுத்தியவர்களும் நெருப்பின் சுடர்போலும் உருவம் அமைந்த தலையினை உடை
யர் இடியேறு போலும் சொல்லை உடையர் ஆகியவண்ணங் கொண்ட எண்
ணற்ற பூதர்கள் சுவாமி பக்கராகக் சூழ்ந்து போற்றுவவர் ஆயினார். 17

படைகொள் கையினர் பன்னிறக் காழக
உடையர் தீயி னுருகெழு சென்னியர்
இடிகொள் சொல்லினர் எண்ணரும் பூதர்கள்
புடையில் ஈண்டினர் போற்றுதல் மேயினர்.

18

ஆயுதங்களை ஏந்திய கையினை உடையவர்களும் பல நிறங் கொண்ட ஆடைகளை உடுத்தியவர்களும் நெருப்பைப் போலும் உருவம் கொண்டு சிவந்த சடையை உடையவர்களும் இடிபோலும் சொல்லைப் பேசுகின்றவர்களும் ஆகிய எண்ணிக்கை சொல்ல முடியாத பூதங்கள் எம்பிரானைப் பக்கராக நெருங்கிச் சூழ்ந்து போற்றுவார் ஆயினர்.

இனைய காலை இனையவர் தம்மொடும்
வனிதை பாதியன் மால்விடை யூர்ந்துராய்ப்
புனித வெள்ளியம் பொற்றை தணந்துபோய்த்
தனது மைந்தன் தடவரை யெய்தினான்.

19

இவ்வாறுகிய நேரத்து இங்கு சூழ்ந்துள்ள திருமால் இந்திரன் முதலாகியவர்களுடன் உமையம்மையாரை ஒரு பாகத்து உடையவராகிய சிவபிரான் பெரியதோர் இடப வாகனத்து எழுந்தருளி அதனைச் செலுத்தி புனிதமாகத் திகழும் வெள்ளிமயமான திருக்கலாய மலையை விட்டு நீங்கிச் சென்று தனது திருக்குமாரராகிய முருகப் பெருமானின் கந்த மலையைச் சேர்ந்தருளினார்.

சாற்ற ருந்திறற் சண்முக வெம்பிரான்
வீற்றி ருந்த வியனகர் முன்னுரு
ஏற்றி னின்றும் இழிந்துவிண் ணோரெலாம்
போற்ற முக்கட் புனிதனுட் போயினான்.

20

சொல்லற்கரிய திறமை வாய்ந்த ஆறு முகமுடைய எம்பிரான் வீற்றிருந்தருளிய பெருமை வாய்ந்த நகரத்தின் முன்னாகச் சென்றருளி தாம் எழுந்தருளி வந்த இடபத் தின் நின்றும் இறங்கி, தேவர்களெல்லாம் சங்கரா சிவ சிவா எனப் போற்றும்படியாக மூன்று கண்களைக் கொண்ட புனிதராகிய சிவபிரான் முருகப் பெருமானுடைய ஆலயத்தின் உள்ளே சென்றருளினார்.

அந்தி போலும் அவிர்சடைப் பண்ணவன்
கந்தன் முன்னர்க் கருணையொ டேகலும்
எந்தை வந்தனன் என்றெழுந் தாங்கவன்
வந்து நேர்கொண் டடிகள் வணங்கியே.

21

செக்கர் போலும் சிவந்த அழகிய சடை முடியை உடைய சிவபிரான் கந்த சுவாமியார் முன்பாக அளவு கடந்த கருணையுடன் ஏகலும் அப்போது எமது முருகக் கடவுள் அதனைக் கண்ணுற்று எந்தை ஈசன் எம்பிரான் வந்தார் எனக் கூறிய வண்ணம் ஆசனம் விட்டெழுந்து அங்கு சிவபிரான் திருமுன்பு தாம் சென்று வரவேற்று அவருடைய பாதங்களை வணங்கினார்.

பெருத்த தன்மணிப் பீடிகை மீமிசை
இருத்தி நாதனை ஏழுல கீன்றிடும்
ஒருத்தி மைந்தன் உயிர்க்குயி ராகிய
கருத்த நீ வந்த காரியம் யாதென்றான்.

22

முருகக் கடவுள் தந்தையாரை வணங்கி எழுந்து அவரை அழைத்துச் சென்று குளிர்ச்சி தரும் முத்துக்களால் இளைக்கப் பெற்ற பெரியதோர் ஆசனத்தில் சிவபிரானை இருத்தி பின்னர் ஏழு உலகையும் தந்தவளாகிய ஒருத்தியான உமையம்மை பாலகர் தந்தையாரை நோக்கி உயிர்க்கு உயிராகி உள்நிறையும் பரமான்மாவானவனே நீ இங்கு வந்த காரியம் யாது எனக் கேட்டருளினார்.

மட்டு லாவு மலர்அய னைச்சிறை
இட்டு வைத்தனை யாமது நீங்குவான்
சுட்டி வந்தன மாற்சுரர் தம்முடன்
விட்டி டையவென் றெந்தை விளம்பினான்.

23

அப்போது எந்தை பெருமானாகிய சிவபெருமான் முருகக் கடவுளை நோக்கி தேன் சொரியும் தாபரை மலர் மேல் வீற்றிருக்கும் பிரமதேவனை நீ சிறையிட்டு வைத் தாய். ஆகவே, நான் அதை நீக்கும்படியான குறிப்புடன் இவ்விடத்து தேவர் தம் முடன் வந்தனமால். ஐயா! எனது மகனே! நீ அப் பிரமனைச் சிறை நீக்கி விடுவா யாக என எந்தை பிரானான சிவபிரான் விளம்பினார்.

நாட்ட மூன்றுடை நாயகன் இவ்வகை
ஈட்டு மன்பொ டிசைத்திடும் இன்சொலைக்
கேட்ட காலையிற் கேழ்கிளர் சென்னிமேற்
சூட்டு மௌலி துளக்கினன் சொல்லுவான்.

24

மூன்று கண்களையுடைய நாயகரான சிவபிரான் இவ்வாறு உள்ளத்தே பெருகு கின்ற அன்புடன் இசைத்திட்ட இன்சொல்லைக் கேட்ட நேரத்து எமது முருகக் கட வுள் அப்படியா என அழகு பொழியும் தமது தலைமேலாகச் சூட்டிய முடிகளை அசைத்து விட்டு எம்பிரானை நோக்கிச் சொல்வார்.

உறுதி யாகிய ஓரெழுத் தின்பயன்
அறிகி லாதவன் ஆவிகள் வைகளும்
பெறுவ னென்பது பேதைமை ஆங்கவன்
மறைகள் வல்லது மற்றது போலுமால்.

25

ஐயனே தந்தையே! கேளும் யாவர்க்கும் உறுதியான ஓம் என்னும் ஓர் பதத்தின் பொருளை அறியாத இந்தப் பிரமதேவன் உயிர்கள் யாவற்றையும் நின்றலும் படைத்து அத னாலே உயிர்களை நல்நிலை ஆக்குவான் என்பது அறியாமையாகும். ஆகவே அவன் வேதப் பொருளை அறியாதவாறு போலத்தான் அவனது படைப்புகளும் மூடத்தில் மூழ்கிக் கிடக்கும். ஓம் எனும் எழுத்தான பதம் யாவர்க்கும் உறுதி என இங்கு கூறியதை யோக சுவாமிகளும் ஓம் என்று உறுதி தந்தான் எங்கள் குருநாதன் என்பார்.

அழகி தையநின் னாரருள் வேதமுன்
மொழிய நின்ற முதலெழுத் தோர்கிலான்
இழிவில் பூசை இயற்றலும் நல்கிய
தொழில்பு ரிந்து சுமத்தினை யோர்பரம்.

26

ஐயனே! உமது ஆர்ந்து விளங்கும் அருள் நன்றாக இருக்கின்றது. வேதத்தின் முன்னாக மொழிய நின்ற முதல் எழுத்தை ஓர்ந்து உணராத பிரமதேவன் ஏதோ வகையாக இழிவில்லாத சிவபூசை இயற்றி வழிபடுதலும் அவருக்கு நீர் எல்லா வற்றையும் படைக்கின்ற மிகப் பாரமான ஓர் தொழிலைச் சுமத்தி உள்ளீர். இது நன்றாக இருக்கிறது!

ஆவி முற்றும் அகிலமும் நல்கியே
மேவு சின்ற வியன்செயல் கோடலால்
தாவில் கஞ்சத் தவிசறை நான்முகன்
ஏவர் தம்மையும் எண்ணலன் யாவதும்.

27

உலகத்தோடு உயிர் முழுவதையும் படைத்து வரும் மேலான செயலைச் செய்வதால் தான் ஒருவனை படைப்புக்குக் காரணன் என்னும் அகந்தை கொண்டு அதனாலே குற்றவில்லாத தாமரைப் பூவில் இருக்கும் பிரமதேவர் மற்று ஒருவரையேனும் சிறிதும் மதிக்காது போகின்றான்.

நின்னை வந்தனை செய்யினும் நித்தலுந்
தன்ன கந்தை தவிர்கிலன் ஆதலால்
அன்ன வன்றன் அருஞ்சிறை நீக்கலன்
என்ன மைந்தன் இயம்பிய வேலையே.

28

தேவாரை வந்து நித்தலும் வந்தனை வழிபாடு செய்யினும் இன்னும் அப்பிரம தேவன் தனது அகந்தையினை நீங்குகின்றான் இல்லை ஆகையால் அந்தப் பிரமதேவனைப் பூட்டி வைத்த கொடிய சிறையினின்றும் ஒருபோதும் அவனை விடமாட்டேன். என்று தமது திருக்குமாரரான முருகப் பெருமான் சொல்லிய நேரத்து.

மைந்தநின் செய்கை யென்னே மலரயன் சிறைவி டென்று
நந்திநம் பணியா லேகி நவின்றதுங் கொள்ளாய் நாமும்
வந்துரைத் திடினுங் கேளாய் மறுத்தெதிர் மொழிந்தா யென்ஞக்
கந்தனை வெகுள்வான் போலக் கழறினன் கருணை வள்ளல்

29

அதனைக் கேட்டருளிய கருணைக் கடலான சிவபிரான் குமரக் கடவுளை நோக்கி எதை மகனே இது என்ன உனது செய்கை. தாமரை மலர் மேல் ஆசனரான பிரம தேவன் சிறையை விடுவாயாக என்று முன்னர் நந்திதேவன் நமது கட்டளையால் இங்கு வந்து உன்னோடு சொன்ன போதும் அத கேளாய் அப்பால் நானே நேரே வந்து உன்னோடு சொன்னதும் கேளாய். என் வார்த்தைக்கும் மறுத்து எதிர்மொழி கின்றாய் என்று முருகக் கடவுளைக் கோபிப்பார் போன்று சொல்லியருளினார்.

அத்தன தியல்பு நோக்கி அறுமுகத் தமலன் ஐய
சித்தமிங் கிதுவே யாகில் திசைமுகத் தொருவன் தன்னை
உய்த்திடு சிறையின் நீக்கி ஒல்லையில் தருவ னென்ஞப்
பத்தியின் இறைஞ்சிக் கூறப் பராபரன் கருணை செய்தான்.

30

தந்தையாகிய சிவபிரான் இயல்பை எமது முருகக் கடவுள் நோக்கி ஐயனே உமது சித்தம் இதுவேயாகில் நான்கு திக்குகளில் பொருந்திய முகங்களை உடைய ஒருவரான பிரமதேவனை நாம் செலுத்தி அடைத்து வைத்த சிறையில் நின்றும் நீக்கி இப்போது தருகிறேன் எனக்கூறி பத்தியோடும் வணங்கி முருகக்கடவுள் கூறுதலும் அப்போது பராபரா முதல்வராகிய சிவபிரான் அதுகேட்டுத் திருமகனார் மீது கருணை செய்தார்.

நன்சிறை எகினம் ஏனம் நாடுவான் அருளை நல்கத்
தன்சிறை நின்றோர் தம்மைச் சண்முகக் கடவுள் நோக்கி
முன்சிறை யொன்றிற் செங்கேழ் முண்டகத் தயனை வைத்த
வன்சிறை நீக்கி நம்முன் வல்லைதந் திடுதி ரென்றான்.

31

நல்ல சிறகுகளை உடைய அன்னப் பட்சியும் பன்றியும் இன்னமும் நாடியும்
காணொ வகை நின்ற சர்வேஸ்வரரான சிவபிரான் அருள் நல்க உடன் ஆறுமுகம்
உடைய முருகக் கடவுள் தமது பக்கமாக நின்ற சில வீரரை நோக்கிச் சொல்வார்
“முன்னரே நாம் சிவந்த இதழுடைய தாமரை மலர் மேல் இருக்கின்ற பிரம
னைச் சிறைபடுத்தி வைத்த கடுமையான சிறையின் நீக்கி விடுதலையாக்கி நமது முன்
பாக விரைவாகக் கொண்டு வந்து தாருங்கள்” என்றார்.

என்றலுஞ் சார தர்க்குட் சிலவர்க ளேகி யங்கண்
ஒன்றொரு பூழை தன்னுள் ஒடுங்கின னுறையும் வேதா
வன்றனை விடுத்தல் செய்து மற்றவன் றனைக்கொண் டேகிக்
குன்றுதொ ருடல் செய்யுங் குமரவேள் முன்னர் உயத்தார். 32

என்று கூறுதலும் அதுபோது அங்கு நின்ற பூதங்களில் சிலர் அதிவிரைவாக
ஒடிச் சென்று அங்கு சிறைச்சாலையிலே ஒரு துவாரம் போன்ற பகுதியிலே ஒடுங்கிப்
போய் இருந்த பிரமதேவரின் விலங்குகளை நீக்கி அவரைக் கொண்டு வந்து மலையி
டங்கள் தோறும் ஆடல் புரியும் குமரப் பெருமானின் திரு முன்பு சேர்த்தார்கள்.

உய்த்தலுங் கமலத் தண்ணல் ஒன்கரம் பற்றிச் செவ்வேள்
அத்தன்முன் விடுத்த லோடும் ஆங்கவன் பரமன் றன்னை
மெய்த்தகும் அன்பால் தாழ்ந்து வெள்கினன் நிற்ப நோக்கி
எய்த்தனை போலும் பன்னுள் இருஞ்சிறை யெய்தி யென்றான். 33

அவ்வாறு சேர்த்தலும் குமரப் பெருமான் பிரமதேவருடைய ஒரு கையைத் தமது
திருக்கரத்தால் எட்டிப்பற்றித் தந்தையாகிய சிவபிரான்முன் சேர்த்தலோடும் அப்
போது பிரமதேவர் சிவபிரானை மெய்மையான அன்பினால் தாழ்ந்து வணங்கி வெட்
கப்பட்டு நின்றலும் அதனை எமது சிவபிரான் பார்த்தருளி, “பிரமனே! நீ பலநாள்
கொடிய சிறையில் இருந்து களைத்துவிட்டாய் போலும்”, என்றான்.

நாதனித் தன்மை கூறி நல்லருள் புரித லோடும்
போதினள் ஐய உன்றன் புதல்வன்ஆற் றியவித் தண்டம்
ஏதமன் றுணர்வு நல்கி யானெனும் அகந்தை வீட்டித்
தீதுசெய் வினைகள் மாற்றிச் செய்தது புனிதமென்றான். 34

இவ்வாறுகிய இந்த வார்த்தையைச் சிவபிரான் கூறி நல்ல அருளைப் புரிதலோடும்
அதனைக் கேட்ட பிரமதேவர் சொல்வார். ஐயனே! உமது திருக்குமாரர் எமக்குப் புரிந்த
இத்தண்டனையானது குற்றமுடையது அன்று. ஆனால், அது அகந்தை முதலிய குறை
களுடன் விளங்கும் தன்மையை நீக்குவதற்கு உணர்வு தந்து யான் என்ற எனது
அகந்தையை நீக்கி இதனால் நான் செய்யும் தீதான நிலைகளை மாற்றி என்னைப் புனித
மாக்கியது என்றார் பிரமதேவர்.

அப்பொழு தயனை முக்கண் ஆதியம் பரமன் காணுஉ
முப்புவ னத்தின் மேவும் முழுதுயிர்த் தொகைக்கும் ஏற்ற
துப்புற வதனை நன்று தூக்கினை தொன்மை யேபோல்
இப்பகல் தொட்டு நீயே ஈந்தனை யிருத்தி யென்றான் 35

அவ்வாறு கூறிய பிரமதேவரை அதுபொழுது எமது முக்கண் மூர்த்தியான சிவ
பிரான் பார்த்து பிரமனே! நீ இன்றுதொட்டு முன்று உலகெங்கும் உள்ள முழுது
உயர்கட்கும் உள்ள புண்ணிய பாவ அனுபவங்களை நன்கு ஆராய்ந்து அதற்கேற்ப
பழைமையேபோல் உனது படைப்புச் செயலைப் புரிந்து வாழ்ந்து வருவாய் என
அருள் புரிந்தார்.

அருளுரு வாகும் ஈசன் அயற்கிது புகன்ற பின்னர்
முருகவேள் முகத்தை நோக்கி முறுவல்செய் தருளை நல்கி
வருதியால் ஐய என்று மலர்க்கையுய்த் தவனைப் பற்றித்
திருமணிக் குறங்கின் மீது சிறந்து வீற் றிருப்பச் செய்தான். 36

கருணையான அருளையே தமக்குத் திருமேனியாக உடைய ஈசன் இதனைப் பிரம
தேவருக்குச் சொல்லியருளியபின்பு பின்னர் முருகக் கடவுள் முகத்தை நோக்கி புன்
சிரிப்புக்கொண்டு அருளினைக் கொடுத்து “ஐயனே, இழகு வாவென எமது குமரனை
தமது மலர்போலும் கையினை நீட்டிப் பிடித்து தமது அழகிய இரத்தின ஒளிபோ
லும் சிவந்த தொடையின்மீது இருக்கும்படி செய்தார் சிவபிரான்.

காமரு குமரன் சென்னி கதுமென உயிர்த்துச் செக்கர்த்
தாமரை புரையுங் கையால் தழுவியே அயனுந் தேற்று
ஓமென உரைக்குஞ் சொல்லின் உறுபொரு ளுனக்குப் போமோ
போமெனில் அதனை யின்னே புகலென இறைவன் சொற்றான். 37

தமது தொடையின்மீது வீற்றிருக்கின்ற அழகிய குமரனின் உச்சியின்மீது பல
கால் அன்பால் முத்தமிட்டு செக்கர்போலும் சிவந்த தாமரை மலர்போலும் கையால்
தடவிக்கொண்டு கேட்கிறார் சிவபிரான் முருகக் கடவுளை, “மைந்தனே! பிரமதேவ
னும் தேடியறியாது திகைத்திட்ட ‘ஓம்’ என்னும் பதத்தின் பொருள் உனக்குத் தெரி
யுமோ? அவ்வாறாயின் உனக்கு தெரியுமாகில் உரைத்தருள்வாய்” எனச் சொல்லியருளினார்.

முற்றொருங் குணரும் ஆதி முதல்வகேள் உலக மெல்லாம்
பெற்றிடும் அவட்கு நீமுன் பிறருண ராத வாற்றல்
சொற்றதோ ரினைய மூலத் தொம்பொருள் யாருங் கேட்ப
இற்றென இயம்ப லாமோ மறையினால் இசைப்ப தல்லால். 38

அப்போது முருகக் கடவுள் சொல்வார். “எல்லாவற்றையும் முழுதும் உணர்
கின்ற ஆதிப் பிரமமான முதல்வனே கேள். உலகமெல்லாம் பெற்றவளாகிய எமது
அம்மையார்க்கு நீ முன்னர் பிறர் அதை உணராதபடி இரகசியமாகச் சொன்ன
அந்த மூலப் பழம்பொருளை யாருங் கேட்ப இங்கே வெளிப்படப் புகலலாமோ அதை
மறைவாக உபதேசிக்கும் தன்மையை விடுத்து.”

என்றலும் நகைத்து மைந்த எமக்கருள் மறையின் என்னுத்
தன்றிருச் செவியை நல்கச் சண்முகன் குடிலை யென்னும்
ஒன்றொரு பதத்தி னுண்மை உரைத்தனன் உரைத்தல் கேளா
நன்றருள் புரிந்தா னென்ப ஞானநா யகனும் அண்ணல். 39

என்று முருகக் கடவுள் கூறியருளலும் சிவபிரான் அதனைக் கேட்டுச் சிரித்தருளி
“மகனே! அப்படியாயின் எனக்கு அதை மறைவாக சொல்லாயாக!” என்று தமது
திருச்செவியை தம்முடைய திருக்குமாரனின் உபதேசங் கேட்கும்படி சாய்த்து நிற்ப
அதுபோது ஆறுமுகமுடைய பகவான் குடிலையாகிய ஓம் என்னும் பதத்தின் உண்மை
நிலையான பொருளை உரைத்தனர். திருமகனார் உபதேசமாக உரைத்த வார்த்தை
யைக் கேட்டு நல்ல அருள் செய்தார் ஞானநாயகரான சிவபெருமான்,

அன்னதோர் ஐய மாற்றி அகமகிழ் வெய்தி அங்கண்
தன்னீளங் குமரன் றன்னைத் தலைமையோ டிருப்ப நல்கி
என்னையா ளுடைய நாதன் யாவரும் போற்றிச் செல்லத்
தொன்னிலை யமைந்து போந்து தொல்பெருங் கயிலை வந்தான். 40

அவ்வாறாகிய உபதேச முறைமையால் சண்முகப் பெருமான் தந்தையாகிய சிவபிரா
னின் ஐயப்பாட்டை நீக்கி உள்ளம் பெரிதும் மகிழ்வெய்தும்படி செய்தலும் இத
னால் உள்ளம் மகிழ்வான எமது சிவபிரான் தமது இளம் திருக்
குமாரனை ஆங்கு யாவர்க்கும் மேலான குருநாதன் என்னும் தலைமையோடும் இருக்
கும்படி அவருக்கு அருள் கொடுத்து என்னை முற்றிலும் ஆளுடைய நாயகரான
சிவபிரான் யாவரும் தம்மைச் சூழ்ந்து போற்றிசெய்து வர தாம் எழுந்தருளி வந்து
நிலைபோலப் பழையபடி இடப வாகனத்துச் சென்றருளி மிகப் பழையமையான திருக்
கைலாய மலை சேர்ந்தார்.

முன்புறம் அயன்மால் தேவர் முனிவரை விடுத்து முன்னோன்
தன்பெருங் கோயில் புக்கான் தாவில் சீர்க் கந்த வெற்பில்
பொன்புனை தவிசின் ஏறிப் புடைதனில் வயவர் போற்ற
இன்பொடு குமர மூர்ந்தி இனிது வீற் றிருந்தா னன்றே. 41

தமது முன்பு தம்மைச் சூழ்ந்து நிற்கும் பிரம தேவர், நாராயணக் கடவுள், தேவர்
முனிவர் யாரையும் அவர்கள் இடங்கட்குச் செல்லுமாறு விடை கொடுத்து அனுப்பி
விட்டு தனது செம்பொன்மயமான பெருங் கோயில் புகுந்தருளினார் சிவபிரான்.
இப்பால் குறைவிலாத சிறப்பினை உடைய கந்த மலையில் பொன்னால் அலங்கார
வனப்புடன் செய்த சிம்மாசனத்தினிடத்து பக்கராக வீரவாகு முதல் இலக்கத்து
ஒன்பது பேரும் சூழ்ந்து போற்றும்படியாக பேருன்ப நிலையாகி குமர மூர்த்தி இனிது
வீற்றிருந்தருளினார்.

ஆங்குறு குமர்ப் புத்தேள் அருமறைக் காதி யாகி
ஒங்குமெப் பொருட்கு மேலாம் ஒரெழுத் துரையின் உண்மை
தீங்கற வணங்கிக் கேட்பச் சிறுமுனிக் குதவி மற்றும்
பாங்குறும் இறைவன் நூலும் பரிவினால் உணர்த்தி னானால். 42

அவ்வாறாக ஆங்கு உறைகின்ற குமாரக் கடவுள் அரிய வேதங்கட்கெல்லாம் முன்
சொல்லப்படுகின்ற மேலோங்கிய எப்பொருட்கும் மேலான ஓர் எழுத்தாம் ஓம் என்
னும் எழுத்தின் உண்மைப் பொருளைத் தனது தீங்கெல்லாம் நீங்கும்படியாக வணங்
கிக் கேட்டருளிய அகத்திய முனிவருக்கு உபதேசித்துப் பின்னர் அவர் அகத்திய முனி
வருக்குப் பாங்காக இறைவனால் உபதேசம் செய்யப்பட்ட ஆகம நூல்களையும்
உணர்த்திக் கொடுத்தார்.

அயனைச் சிறைநீக்கு படலம் முற்றிற்று

ஆகத் திருவிருத்தம் - 1265

பிரமனைக் குட்டிச் சிறை இருத்திப் பின்னர் விடுத்துத் திருவிளையாடல் புரிந்த
தன்மையை அருணகிரியார் கந்தர் அலங்காரத்து இப்படிச் சொல்லித் துதித்து
மகிழ்கிறார்:

பங்கேருகன் என பட்டோலையில் இட பண்டுதனை
தங்காலில் இட்டது அறிந்திலனோ தனிவேல் எடுத்து
பொங்கோதம் வாய்விட்டு அலற பொன்னம் சிலம்பு புலம்ப வரும்
எங்கோன் அறிந்திடில் இனி நான்முகனுக்கு இருவிலங்கே.

18. விடையெறு படலம்

எல்லை அன்னதின் மாலருள் கன்னியர் இருவர்
சொல்ல ரும்பெரு வனப்பினர் சுந்தரி அமுத
வல்லி என்றிடும் பெயரினர் சுந்தவேள் வரைத்தோள்
புல்லும் ஆசையால் சரவணத் தருந்தவம் புரிந்தார். 1

இவ்வாருகிய எல்லையிலே விஷ்ணு பிரான் பெற்றருளிய கன்னியரான இரு புதல்
விகள் எம்மால் சொல்ல இயலாத அவ்வுளவு சிறந்த அழகினை உடையவர்கள்.
சுந்தரவல்லி, அமுதவல்லி என்னும் பெயரினை உடையவர்கள். முருகப்பிரானின் மலை
போலும் திருத்தோளினை அணைந்து தழுவி இன்பம் பெறும் ஆசையால் சரவணப்
பொய்கைக் கரையில் இருந்து அரிய தவம் புரிந்தார்கள்.

என்னை யாளுடை மூவிரு முகத்தவன் இரண்டு
கன்னி மாருமாய் ஒன்றிநோற் றிடுவது கருத்தில்
உன்னி யேயெழீஇக் கந்தமால் வரையினை யொருவி
அன்னை தோன்றிய இமகிரிச் சாரலை அடைந்தான். 2

என்னை முற்றிலும் ஆட்சொண்டு அருள்கின்ற ஆறுமுகமுடைய பகவான் இரண்டு
கன்னிமாரும் ஒருமைப்பாட்டுடன் கூடித் தவம் செய்யும் தன்மையைத் தனது கருத்
திலே கொண்டு எழுந்தருளி வந்து கந்த மலையை விட்டு நீங்கிச் சென்று தாயாகிய
உமையம்மையார் தோன்றிய இமயமலைச் சாரலில் உள்ள சரவணப் பொய்கையிடம்
சென்றார்.

பொருவில் சீருடை இமையமால் வரைக்கொரு புடையாஞ்
சரவ ணந்தனிற் போதலுந் தவம்புரி மடவார்
இருவ ரும்பெரி தஞ்சியே பணிந்துநின் றேத்த
வரம ளிப்பதென் கூறுதிர் என்றனன் வள்ளல். 3

தனக்கு நிகர் பிறிதில்லாத சிறப்புடைய இமயம் என்னும் பெரிய மலைக்கு ஒரு
பக்கராகும் சரவணப் பொய்கை இடத்துச் சென்று எம்பிரான் சேர்தலும் அப்போது
அங்கு தவம் புரிந்திட்ட பெண்கள் இருவரும் பெரிதும் அஞ்சிப் பணிந்து நின்று
துதிப்ப அந்நேரம் ஆறுமுகமும் பன்னிரு கையுடனும் தரிசனமான கடவுள் அக் கன்
னியரை நோக்கி “உங்கட்கு என்ன வரம் நான் தரல் வேண்டும்? கூறுவீராக” என்
றார் எம் வள்ளல்.

மங்கை மார்தொழு தெம்மைநீ டுதுவையால் மருவ
இங்கி யாந்தவம் புரிந்தனங் கருணைசெய் யென்ன
அங்கவ் வாசகங் கேட்டலும் ஆறுமா முகத்துத்
துங்க நாயகன் அவர்தமை நோக்கியே சொல்வான். 4

அப்போது அப்பெண்கள் தொழுது சொல்வார்கள் “ஐயனே! எம்மை நீர் திரு
மணமுறையால் சேரும்படியாக இங்கு நாம் தவம் புரிந்தனம். அதற்குக் கருணை செய்
வீராக” எனலும் அப்போது அங்கு அந்த வாசகத்தைக் கேட்டலும் ஆறு
முகமுடையவராய் யாவர்க்கும் மேலான எமது கடவுள் ஈதொரு வார்த்தையை
அவர்தமை நோக்கியே சொல்வார்.

முந்தும் இன்னமு தக்கொடி மூவுல கேத்தும்
இந்தி ரன்மக ளாகியே வளர்ந்தனை இருத்தி
சுந்த ரிப்பெயர் இளையவள் தொல்புவி தன்னில்
அந்தண் மாமுனி புதல்வியாய் வேடர்பால் அமர்தி.

5

“உங்கள் இருவரில் மூத்தவளாகிய இனிய இயல்புடைய அமுதவல்லியே! நீ மூவுலகமும் வணங்கும் இந்திரன் மகளாகியே வளர்ந்து இருப்பாயாக. அப்பால் இளையவளாகிய சுந்தரவல்லியே நீ பழைமையான இப்பூமியில் வந்து தண்ணளி உடைய சிவமுனிவன் மகளாகி வேடர் இடத்து வளர்வாயாக.

நன்று நீவிர்கள் வளர்ந்திடு காலையாம் நண்ணி
மன்றல் நீர்மையால் உங்களை மேவுதும் மனத்தில்
ஒன்றும் எண்ணலீர் செல்லுமென் றெம்பிரான் உரைப்ப
நின்ற கன்னியர் கைதொழு தேகினர் நெறியால்.

6

இவ்வாறு இத்திறமாக நீவிர் இருவரும் இருக்குங்கால் யாம் அங்கு சேர்ந்து திருமண முறையால் உங்களை நாம் மேவுவோம். உங்கள் மனத்தில் வேறொன்றும் எண்ணலீர் செல்வீராக என எம்பிரான் உரைப்ப அங்கு நின்ற கன்னியர்கள் எம்பிரானைக் கை தொழுது இறைவன் ஆணை வழியே நெறியாகச் சென்றார்கள்.

ஏகு மெல்லையில் அமுதமா மென்கொடி யென்பாள்
பாக சாதனன் முன்னமோர் குழுவியாய்ப் படர்ந்து
மாக மன்னநின் னுடன்வரும் உபேந்திரன் மகள் யான்
ஆகை யால்எனைப் மோற்றுதி தந்தையென் றடைந்தாள்.

7

இவ்வாறு ஏகம் எல்லையில் அமுதவல்லி என்னும் பூங்கொடிபோலும் சாயலுடையாள் இந்திர தேவன் முன்பாக ஓர் பெண்குழந்தை வடிவுடன் சேர்ந்து இந்திரனைப் பார்த்துச் சொல்வாள் “தேவ உலக அரசனே! இந்திரனே! நான் நின்னுடன் பிறந்த உபேந்திரனுடைய புதல்வியாவேன். ஆகையால் உனக்கும் மகளானேன். என்னை வளர்த்துத் தந்தையெனும்படி காப்பாயாக” என்றாள் அமுதவல்லி.

விஷ்ணு மூர்த்தி இந்திரனைக் காக்கும்பொருட்டாக காசிப் முனிவருக்கு அதிதி என்னும் பெண்ணிடத்தே தோன்றி உபேந்திரன் என்னும் பெயருடன் இந்திரனுடைய பகைவரை அழித்து இந்திரன் பக்கராக இருத்தலால் விஷ்ணு மூர்த்திக்கு உபேந்திரன் என்னும் பெயர் உண்டு. இதனாலே அமுதவல்லி அம்மையாரும் தம்மைப்பற்றிக் கூறும் பொழுது உபேந்திரன் மகள்தான் விஷ்ணு மூர்த்தியின் மகளானமையின் எனத் துணிந்து கூறினாள்.

பொன்னின் மேருவில் இருந்தவன் புதல்வியை நோக்கி
என்னை யீன்றயாய் இங்ஙனம் வருகென இசைத்து
தன்ன தாகிய தனிப்பெருங் களிற்றினைத் தனது
முன்ன ராகவே விளித்தனன் இத்திறம் மொழிவான்.

8

தன்னிடத்து குழந்தை வடிவாய் வந்து அடைந்த புதல்வியை பொன்னாலான மகாமேரு மலையில் இருந்த இந்திரன் பார்த்து ‘என்னைப் பெற்ற அம்மையே வருக’ என்று அன்புடன் கூறி அழைத்து பின்னர் தனது வாகனமான ஐராவதம் என்னும் யானையை அங்கு வரும்படி கூப்பிட்டு இந்த வார்த்தையை அந்த யானைக்குச் சொல்வான் இந்திரன்.

இந்த மங்கைநந் திருமக ளாகுமீங் கிவளைப்
புந்தி யன்பொடு போற்றுதி இனையவள் பொருட்டால்
அந்த மிற்சிறப் பெய்துமே லென்றலும் அவளைக்
கந்த மேற்கொடு நன்றெனப் போயது களிறு.

“யானையே கேள் இந்தப் பெண் நமது திருக்குமாரத்தியாகும். ஆகவே நீ இங்கு இவளை மனத்தில் எக்காலமும் நீங்காத அன்போடு காத்து வளர்ப்பாயாக. இவள் பொருட்டால் நாங்கள் எல்லாரும் எல்லையற்ற பெருஞ் சிறப்பினை பின்னர் அடைவோம்” என இந்திரதேவன் சொல்லலும் அப்போது அது கேட்ட ஐராவதம் என்னும் யானை “அரசே! அது நன்று” எனக் கூறி உடன் குழந்தை வடிவினளான அமுதவல்லி அம்மையாரைத் தனது பிடரியின் மேலாகத் தூக்கிவைத்துச் சுமந்து கொண்டு போயது.

9

கொவ்வை போலிதழ்க் கன்னியை மனோவதி கொடுபோய்
அவ்வி யானையே போற்றிய தனையகா ரணத்தால்
தெய்வ யானைஎன் றெருபெயர் எய்தியே சிறிது
நொவ்வு ருதுவீற் றிருந்தனள் குமரனை நுவன்றே.

கொவ்வைப் பழம் போன்ற இதழினை உடைய கன்னியை ஐராவதயானை மனோவதி நகரிற் கொண்டுசென்று அந்த யானையே அமுதவல்லி அம்மையாரை வளர்த்த காரணத்தால் தெய்வயானை என்று ஒரு பெயரை எம்பிராட்டி பெற்று சிறிதேனும் துயரம் குறைவு யாதும் இல்லாமல் வீற்றிருந்தருளினாள் என்றும் இளமை வாய்ந்த கோலமுடைய குமரக்கடவுளின் நாமமே சொல்லியவாறு.

10

பெருமை கொண்டிடு தெண்டிரைப் பாற்கடல் பெற்றுத்
திரும டந்தையை அன்புடன் வளர்த்திடும் திறம்போல்
பொருவில் சீருடைஅடல் அயிராவதம் போற்ற
வரிசை தன்னுடன் இருந்தனள் தெய்வத மடந்தை.

பெருமை கொண்டு விளங்கும் தெள்ளிய திரைகளை உடைய பாற்கடல் தான் மகா லெட்சுமியைப் பெற்று எடுத்து வளர்த்திடும் தன்மையே போலத் தனக்கு வேறென்றும் ஒப்புச் சொல்லமுடியாத வலிமை உடைய வெள்ளை நிறம் பொருந்திய ஐராவதம் என்னும் யானை வளர்த்துவர சகல உபசாரத்தோடும் தெய்வயானை அம்மையார் மனோவதி என்னும் நகரத்து இருந்தாள்.

11

முற்று ணர்ந்திடு சுந்தரி யென்பவள் முருகன்
சொற்ற தன்மையை உளங்கொடு தொண்டைநன் னாட்டில்
உற்ற வள்ளியஞ் சிலம்பினை நோக்கியாங் குறையும்
நற்ற வச்சிவ முனிமக ளாகவே நடந்தாள்.

இப்பால் எல்லாவற்றையும் தாமாக உணரும் தன்மைவாய்ந்த சுந்தரவல்லி அம்மையார் முருகக்கடவுள் தமக்குச் சொல்லியருளிய அத்தன்மையைத் தனது மனத்தினுள்ளே சிந்தித்து அதன் நியமப்படி தொண்டை நாட்டில் உற்ற வள்ளி மலையை நோக்கியவண்ணம் அங்கு உறைந்து தவம் செய்கின்ற சிவமுனிவன் மகளாக அவ தரிக்கும்படி நடந்தருளிச் சென்றாள்.

12

இந்த வண்ணம்இவ் விருவர்க்கும் வரந்தனை ஈந்து
கந்த மால்வரை யேகியே கருணையோ டிருந்தான்
தந்தை யில்லதோர் தலைவனைத் தாதையாய்ப் பெற்று
முந்து பற்பகல் உலகெலாம் படைத்ததோர் முதல்வன்.

இந்தவண்ணம் அந்தக் கன்னியர் இருவர்க்கும் வரந்தனை எம்பிரான் கொடுத்தருளி பின்னர் கந்தமலையிடத்துத் திரும்பவும் சென்று உலகருள் கருணையோடு இருந்தார். அவர் யாரெனில் தந்தை இல்லதோர் தலைவனான சிவபிரானைத் தமக்கு தாதையாகப் பெற்றும் தான் முன்னர் உலகம் எல்லாவற்றையும் பலநாள் படைத்தருளி நின்ற பகவான், தனக்கு ஒரு மூலப்பொருள் இல்லாத சிவபிரானிடத்துத் தோன்றினாலும் தானே எல்லாவற்றையும் படைத்தார் என்றமையால் எங்கள் பெருமானாகிய முருகனும் மூலமும் முடிவும் இல்லாதவன் எனும் பொருள்படக் கூறினார். 13

இத்திறஞ் சிலபக லிருந்து பன்னிரு
கைத்தல முடையவன் கயிலை மேலுறை
அத்தனெ டன்னைதன் னடிப ணிந்திடச்
சித்தம துன்னினன் அருளின் செய்கையால்.

இத்திறமாக கந்தமலை யிடத்து ஆறுமுகப்பிரான் இருந்து பின்னர் ஒருநாள் பன்னிரண்டு திருக்கைகளை உடைய பகவான் திருக்கைலாய மலைமேல் உறைகின்ற தந்தையாகிய சிவபிரானையும் தாயாராகிய உமையம்மையாரையும் சென்று திருவடிபணிய தமது சித்தத்தில் நினைந்தருளினார் அருளின் செய்கையால். தந்தை தாய் பேணுவது மைந்தர் கடன் எனுந்தன்மையை உலக மக்களுக்குக் காட்டி அருளவும் தேவர் துயரம் நீக்கவும் நினைந்தமையால் அருளின் செய்கை எனப்பட்டது. 14

எள்ளருந் தவிசினின் றிழிந்து வீரராய்
உள்ளுறும் பரிசனர் ஒருங்கு சென்றிடக்
கொள்ளையஞ் சாரதர் குழாமும் பாற்பட
வள்ளலங் கொருவியே வல்லை யேகினான்.

எவ்விதத்தாலும் குறைகாண முடியாதபடி நிறைவாகிய சிம்மாசனத்தில் இருந்து கீழே இறங்கி எமது பெருமான் வீரவாகுதேவர் முதலாகிய பரிசனர்கள் இலக்கத் தொன்பது பேரும் ஒருங்கே கூடி எம்பிரானுடன் சென்றிடும்படியாகவும் கணக்கற்ற பூதங்கள் யாவும் கூட்டமாகத் திரண்டுவர எமது அருள் வள்ளலாகிய பெருமான் கந்தமலையை விட்டு நீங்கித் திருக்கைலாய மலையை நோக்கி அதிவிரைவாகப் போயினார்.

ஏயென வெள்ளிவெற் பெய்தி யாங்ஙனங்
கோயிலின் அவைக்களங் குறுகிக் கந்தவேள்
தாயொடு தந்தையைத் தாழ்ந்து போற்றியே
ஆயவர் நடுவுற அருளின் வைகினான்.

‘ஏ’ எனும் அளவில் வெள்ளியாலாகிய கந்தமலையிடத்துச் சென்ற முருகக் கடவுள் அங்கு திருக்கைலாய மலைமேல் சிவபிரானுடைய செம்பொற் கோயிலின் சபையின் உள்ளே சென்றருளி எல்லார்க்கும் அம்மையும் அப்பனும் ஆகிய சிவபிரானை உமையம்மையார் திருமுன்பு தாழ்ந்து போற்றி அவர்கள் இருவரின் நடுவணாகப் பொருந்தி அருளோடும் வீற்றிருந்தருளினார்.

அண்ணலங் குமரவேள் அங்கண் வைகலும்
விண்ணவர் மகபதி மேலை நாண்முதல்
உண்ணிகழ் தங்குறை யுரைத்து நான்முகன்
கண்ணனை முன்கொடு கயிலை யெய்தினார்.

மேலாகிய தலைவனான குமரக்கடவுள் அப்பன் அம்மை நடுவனாக அங்கு இருத்
தலும் தேவர்களும் தலைவனான இந்திரனும் தங்கட்கு எத்தனையோ காலங்கட்கு
முன்புதொட்டே ஏற்பட்டுள்ள அசுரர்களால் வந்த உள்ளத்துயரம் தரும் குறைகளை
பிரமன் விஷ்ணுமூர்த்தி இவர்கட்கும் சொல்லி அவர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு
திருக்கைலாயமலையிற் சேர்ந்தார்கள். 17

அடைதரும் அவர்தமை அமலன் ஆலயம்
நடைமுறை போற்றிடும் நந்தி நின்மெனத்
தடைவினை புரிதலுந் தளர்ந்து பற்பகல்
நெடிதுறு துயரொடு நின்றல் மேயினார்.

அவ்வாறு தங்கள் குறைகளைச் செப்பி ஈசன் அருளால் நன்னிலையடைய எண்ணி
திருக்கைலாயமலையை அடைந்த இந்தப் பிரம விஷ்ணு இந்திராதியர்களை சிவபிரானின்
கோயில் வாய்தலில் காவல்புரியும் நந்தியங்கடவுள் உள்ளே இவர்களைச் செல்ல
விடாது தடை செய்தலும் அதனால் கோவில் வாய்தலிற் தடை நேர்ந்ததைக் குறித்து
உள்ளம் தளர்வாகி பெரும் துயரத்துடன் பற்பல நாட்களாக அங்கு நின்றார்கள். 18

அளவறு பற்பகல் அங்கண் நின்றாளார்
வளனுறு சிலாதனன் மதலை முன்புதம்
உளமலி இன்னலை யுரைத்துப் போற்றலுந்
தளர்வினி விடுமின்என் றிதனைச் சாற்றினான்.

அளவற்ற பல நாட்கள் அங்கு கைலாயமலைக் கோவில் வாய்தலில் தளர்வுடன்
நின்ற இவர்கள் வளம் தரும் சிறப்புடைய சிலாதன முனிவரின் திருக்குமாரனான
நந்தியெம்பெருமானுக்கு தம்முடைய உள்ளம் நிறைந்த இன்னல்களை எல்லாம் எடுத்
துச்சொல்லி போற்றி செய்து வணங்கி நின்றலும் அதை உணர்ந்துகொண்ட கருணை
வடிவான நந்தியங் கடவுள் “தேவர்களே! உமது தளர்ச்சியை இனி நீங்கள் விடுங்
கள்” எனக்கூறி இதனைச் சொல்லியருளினார். 19

தங்குறை நெடும்புனற் சடிவ மேன்மதி
யங்குறை வைத்திடும் ஆதி முன்புபோய்
நுங்குறை புகன்றவன் நொய்தின் உய்ப்பனால்
இங்குறை வீரென இயம்பிப் போயினான்.

“திருச்சடைமேற் தங்கி உறைகின்ற கங்கா நதியுடன் குறையான கலை உடைய
இளம்பிறை அணிந்து வைத்தருளும் ஆதியான சிலபிரான்முன்பு யான் சென்று உங்
கள் குறைகளைச் செப்பி அவ்விடத்து உம்மை அழைத்துச் செல்வேன். அதுவரையும்
இங்கு நீவிர் இருப்பீராக” என நந்திதேவர் கூறிவிட்டுக் கோயிலின் உள்ளே
சென்றார். 20

போயினன் நந்தியம் புனிதன் கண்ணுதற்
றாயனை வணங்கினன் தொழுது வாசவன்
மாயவன் நான்முகன் வானு ளோரெலாங்
கோயிலின் முதற்கடை குறுகிடு ரென்றான்.

இவ்வாறு சென்ற திருநந்திதேவர் அங்கு அழகிய கோலமும் புனிதமும் ஒருங்
குடன் சிறக்கும் குறைவிலா நிறைவாகிய நெற்றிக் கண்ணுடன் பொருந்தும் பெரு
மானை வணங்கித் தொழுது போற்றிச் சொல்வார் “பெருமானே! இந்திரன், நாராய
ணக்கடவுள், பிரமதேவர், தேவ உலகு உள்ளோர் எல்லாரும் கோவிலின் முதலா
வது வாய்தலில் வந்து சேர்ந்துள்ளார்கள்” எனச் சொல்லியருளினார். 21

அருளுடை யெம்பிரான் அனையர் யாரையுந்
தருதிநம் முன்னரே சார வென்றலும்
விரைவொடு மீண்டனன் மேலை யோர்களை
வருகென அருளினன் மாசில் காட்சியான்.

அது கேட்டருளிய அருள் உடைய எமது பெருமான் திருநந்திதேவரைப் பார்த்து
“அப்படியாயின் அவர்கள் யாவரையும் நமது திருமுன்பு வந்து சேரும்படி அழைத்து
வருவாயாக” எனக் கூறியருளலும் அதுகேட்ட நந்தியங்கடவுள் விரைவாக மீண்டு
வந்து அங்கு வாய்தலில் காத்து நின்ற முன்னோரான பிரமவிஷ்ணு, இந்திராதிதேவர்
களை “எல்லீரும் உள்ளே வாருங்கள்” என அழைத்தார் குறைவிலா நற்காட்சிப்
பேறுடைய நந்தியங்கடவுள். 22

விடைமுகன் உரைத்தசொல் வினவி யாவருங்
கடிதினி லேகியே கருணை வாரிதி
அடிமுறை வணங்கினர் அதற்குள் வாசவன்
இடருறு மனத்தினன் இனைய கூறுவான்.

இடபத்தின் முகமுடைய நந்தியங் கடவுள் உரைத்த இந்த வார்த்தையைக் கேட்ட
யாவரும் அதிவிரைவாக உள்ளே சென்று அங்கு கருணைக் கடலான சிவபிரானின்
திருவடிகள் முன்பு வணங்கினார்கள். அவ்வாறாக வணங்கியவர்களில் ஒருவன் இந்
திரதேவனாவான். இடர்ப்படும் மனத்தினனாகிய அவன் தனது குறை தரிக்கொணாத
படியால் இனைய வார்த்தைகளை எம்பிரானிடம் வணக்கத்துடன் சொல்வான். 23

பரிந்துல கருள்புரி பரையொ டொன்றியே
இருந்தருள் முதல்வகேள் எண்ணி லாஉகம்
அருந்திறற் சூர்முதல் அவுணர் தங்களால்
வருந்தின மொடுங்கினம் வன்மை இன்றியே.

“அகில உலகங்களையும் தந்தருளி அருளே வடிவு நிறைவாகிய அம்பாருடன்
ஒன்றி நிறைந்து உறைகின்ற முதல்வனே! கேட்பீராக. நாங்கள் எண்ண முடியாத
பல யுகங்களான காலம்வரை வெல்லமுடியாத அரிய வலிமை உடைய சூரனாலும்
அவன் பரிவாரமான அசுரராலும் வருந்தித் துன்பப்பட்டுள்ளோம். நாங்கள் யாவ
ரும் எங்கள் வலிமை யாவும் நீங்கி ஒடுங்கியுள்ளோம்.” 24

அந்தமில் அழகுடை அரம்பை மாதரும்
மைந்தனும் அளப்பிலா வானு ளோர்களும்
வெந்தொழில் அவுணர்கள் வேந்தன் மேவிய
சிந்துவின் நகரிடைச் சிறைக்கண் வைகினார்.

“பேசொணாத முடிவில்லா அழகினை உடைய தேவப் பெண்களும் எனது மைந்தனான சயந்தன் என்பானும் எண்ணற்ற எத்தனையோ தேவர்களிற் பலரும் கொடுத்தொழில் செய்கின்ற அசுரர் தலைவனான சூரபன்மன் வீற்றிருந்தருளுகின்ற சமுத்திர நடுவணான வீரமகேந்திரபுரத்தே சிறையில் அகப்பட்டு இருக்கிறார்கள். 25

இழிந்திடும் அவுணரா லியாதொர் காலமும்
ஒழிந்திட லின்றியே உறைந்த சீரொடும்
அழிந்ததென் கடிநகர் அதனை யானிவண்
மொழிந்திடல் வேண்டுமோ உணர்தி முற்றுநீ.

“இழிவான செயல்களைப் புரிதலிற் கெட்டிக்காரரான அசுரர்களால், எக்காலத்திலும் ஒழியாதபடி நிறைந்த சிறப்பினை உடைய எமது தேவலோகமானது அழிக்கப்பட்டு அழிந்து போயது. அவ்வாறு அங்கு இழைக்கப்பட்ட அநீதிகளை யான் இங்கு தேவரீருக்குச் சொல்லவும் வேண்டுமோ. எல்லாவற்றையும் நீ உணர்வாய் பெருமானே.” 26

முன்னுற யான்தவம் முயன்று செய்துழித்
துன்னினை நங்கனோர் தோன்ற லெய்துவான்
அன்னவ னைக்கொடே அவுணர்ச் செற்றுநும்
இன்னலை யகற்றுதும் என்றி எந்தைநீ.

“தங்கள் முன்பாக நான்தவம் செய்து என்துயர் நீக்க வேண்டிய பொழுது தேவரீர் எமதுமுன் தெரிசனப்பட்டு என்னை நோக்கி “இந்திரனே! கவலையுறாதே, உங்கள் குறை தீர்க்க எம்மிடத்தே ஒரு கடவுள் வந்து குழந்தையாகத் தோன்றுவான். அந்தக் கடவுளைக் கொண்டு பகைவராகிய அசுரர்களை அழித்து உங்கள் துயரங்களையும் நீக்குங்கள்” என்று வாய்ச் சொல்லருளினீர் எந்தை பிரானே!” 27

அப்படிச் குமரனும் அவத ரித்துளன்
இப்பகல் காறுமெம் மின்னல் தீர்த்திலை
முப்புவ னந்தொழு முதல்வ தீயரேந்
துப்புறு பவப்பயன் தொலைந்த தில்லையோ.

“அப்படி தேவரீரிடத்துக் குமரனும் அவதரித்துள்ளார். ஆனால் இன்றைய நாள் வரைக்கும் எமது இன்னல்கள் தீர்ந்தபாடில்லை. மூன்று புவனங்களாலும் தொழப்படும் எமது முதல்வா! அடியேங்களை வருத்துவதற்குக் காரணமாக இருக்கின்ற பாவவினையின் பயனாகிய ஊழ் இன்னமும் தொலைந்தபாடில்லையோ?” 28

சூருடை வன்மையைத் தொலைக்கத் துக்கதோர்
பேருடை யாரிலை பின்னை யானினி
யாரொடு கூறுவன் ஆரை நோகுவன்
நீருடை முடியினோய் நினது முன்னலால்.

“சூரன் என்பவனின் வலிமையைத் தொலைக்கும்படியான வலிமை உடையார் இங்கு ஒருவர்தானும் இல்லை. ஆகவே நான் இனி யாரோடு என்குறையைக் கூறுவேன்? இனி யாரை நொந்து வேண்டுவேன்? யாவர்க்கும் குளிர்ச்சியெய்தும்படி விளங்கும் கங்கையாற்றை சடை முடியிலே தரித்தருளும் கடவுளாகிய நீர் ஒருவரே அல்லாது எனக்கு வேறு யார் உளர்?”

கங்கைச் சடையுடைய கடவுளைக் கும்பிட்டோர்க்கு பங்கம்தான் வந்திடுமோ என்ற யோக்கவாமிகள் திருவாக்கும் ஒப்ப நோக்கத்தக்கது.

29

சீகர மறிகடற் சென்று நவ்வி சேர்
காகம தென்னன் கயிலை யன்றியே
ஏகவோர் இடமிலை எமக்கு நீயலால்
சோகம தகற்றிடுந் துணைவர் இல்லையே.

“குளிர்மை வாய்ந்த திரைகளை உடைய கடலின் இடத்தே செல்லுகின்ற கப்பலின் பாய் மரத்திலே தங்கி இருக்கின்ற காகம் ஒன்றிற்கு அந்தப் பாய்மரம் அல்லாது வேறு எதைத் தஞ்சமாக அடையமுடியும்? அதேபோல் பெருமானே! நானும் உமது கைலை மலையை அன்றி செல்லுவதற்கு வேறோர் இடமுமில்லை. எங்களுக்கெல்லாம் சோகம் அகற்றுந் துணைவர் உம்மையன்றி வேறு யாருமில்லை.”

30

ஏற்றெழு வன்னிமேல் இனிது துஞ்சலாந்
தோற்றிய வெவ்விட மெனினுந் துய்க்கலாம்
மாற்றலர் அலைத்திட வந்த வெந்துயர்
ஆற்றரி தாற்றரி தலம்இப் புன்மையே.

“பகவானே! சுவாலித்தெரிகின்ற நெருப்பின் மேலாகவும் படுத்து நித்திரை செய்யலாம். உலகில் தோன்றிய கொடிய நஞ்சு என்றாலும் அதனை உண்டு கொள்ளலாம். ஆனால் பகைவர் எம்மை அலைத்திடும் படியாக துன்புறுத்துகின்ற அந்த வேதனையை நாங்கள் தாங்கமாட்டோம். ஐயா இந்தக் கீழ்மையான துயரம் தாங்க முடியாத ஒன்று” என்றான் இந்திரன்.

13

திதினை யகற்றவுந் திருவை நல்கவுந்
தாதையர் அல்லது தனயர்க் காருளர்
ஆதலின் எமையினி அளித்தி யாலென
ஓதினன் வணங்கினன் உம்பர் வேந்தனே.

“பிள்ளைகளுக்குத் தீங்கு நேர்ந்தால் அத்தீங்கை நீக்கவும் செல்வத்தைக் கொடுக்கவும் தந்தை அதனைச் செய்வதே ஒழிய வேறு யார் அதனைச் செய்ய முடியும் ஆதலினால் ஆதியான எமது பிதாவே! எங்களை நீர் இனிக் காப்பீராக” என ஓதி வணங்கினான் தேவர்கட்கு எல்லாம் தலைவனான இந்திரன்.

32

அப்பொழு தரியயன் ஐய வெய்யசூர்
துப்புடன் உலகுயிர்த் தொகையை வாட்டுதல்
செப்பரி தின்னினிச் சிறிதுந் தாழ்க்கலை
இப்பொழு தருள்கென இயம்பி வேண்டினார்.

அவ்வாறாகிய நேரத்து விஷ்ணு மூர்த்தியும் பிரமதேவரும், “ஐயனே, பகவானே! கொடிய அசுரர் தலைவனான சூரபன்மன் கர்வத்துடன் உலக உயிர்களை வாட்டித் துயருறுத்தும் கொடுமையான செய்கைகளை இங்கு நாம் எடுத்துச் சொல்ல முடியாது. தேவரீர் மேலும் தாமதம் செய்யாது இப்போதே எமக்கு அருள் செய்வீராக; இத்துயரம் நீக்குவீராக” எனச் சொல்லி வேண்டினார்கள். 33

இகபரம் உதவுவோன் இவற்றைக் கேட்டலும்
மிகவருள் எய்தியே வீடுமின் நீர்இனி
அகமெலி வுறலென அருளி ஆங்கமர்
குகன்முகம் நோக்கியே இனைய கூறுவான்.

இகம், பரம் ஆகிய இவ்வுலகமும், உடலம் நீங்கிய பின் செல்லும் அவ்வுலகமும் ஆகிய எவ்விடத்தும் உயிர்கட்கு இன்பங்களை வேண்டியபாங்கு வேண்டியபடி கொடுப்பவராகிய சிவபிரான் இவற்றைக் கேட்டலும் மிகவும் கருணைகொண்டாராய் அவ்விடத்து அமர்ந்தருளுகின்ற முருகப்பிரான் திருமுகத்தை நோக்கி இனைய வார்த்தைகளைச் சொல்லியருள்கின்றார். 34

பாரினை யலைத்துப் பல்லுயிர் தமக்கும் பருவரல் செய்துவிண் ணவர்தம்
ஊரினை முருக்கித் தீமையே இயற்றி யுலப்புரு வன்மை கொண் டுற்ற
சூரனை யவுணர் குழுவொடுந் தடிந்து சுருதியின் நெறிநிறீஇ மகவான்,
பேரரசளித்துச் சுரர்துயர் அகற்றிப் பெயர்தியென் றனன்எந்தை பெருமான்:

“எமது மைந்தனே! நீ சென்று, பூமியை அலைவு செய்து அங்கு வாழும் பல உயிர்கட்கும் துயரம் புரிந்து தேவர்களின் உலகத்தை நெருப்பிட்டு எரித்துச் சாம்பராக்கித் தீமையையே நான்தோறும் செய்து எக்காலமும் அழியாத வலிமைகொண்டுள்ள சூரபன்மனை அசுரர்களுையோடும் அழித்து வேதங்களிற் சொல்லிய மார்க்கம் உலகில் நிறுவும்படி நிலையாக்கி இந்திரதேவனுடைய தேவ அரசபதவியை மீண்டும் கொடுத்துத் தேவர் துயரம் அகற்றிப் பின்னர் எம்பால் வருவாயாக” எனச் சொல்லியருளினார். 35

அருத்திகொள் குமரன் இனையசொல் வினவி அப்பணி புரிசுவ னென்னப்
புரத்தினை யட்ட கண்ணுதல் பின்னர்ப் பொள்ளென உள்ளமேற் பதினோர்
உருத்திரர் தமையும் உன்னலும் அன்னோர் உற்றிட இவன்கையிற் படையாய்
இருத்திரென் றவரைப் பலபடை யாக்கி ஈந்தனன் எம்பிரான் கரத்தில்.

எல்லா உயிர்களிடமும் அன்பான முருகக்கடவுள் சிவபிரான் சொல்லைக் கேட்டு “தந்தையே! அப்பணியை யான் செய்கிறேன்” எனலும் அவ்வேளை முப்புரங்களையும் சரிப்பால் எரித்தருளிய எங்கள் சிவபிரான் திடீரென தமது உள்ளத்தில் பதினொரு உருத்திர மூர்த்திகளை நினைத்தலும் அவர்கள் பதினொருவரும் இதை உணர்ந்து அங்கு வருதலும் சிவபிரான் அவர்களைப் பார்த்து “நீங்கள் அனைவரும் எமது மகன் திருக்கையில் பதினொரு படைகளாக இருப்பீராக” என்று அவர்களைப் பதினொரு வகையான ஆயுதங்களாக்கி முருகப்பிரான் திருக்கையில் கொடுத்தார். 36

பொன்றிகழ் சடிவத் தண்ணல்தன் பெயரும் பொருவிலா உருவமுந் தொன்னாள்
நன்றுபெற் றுடைய உருத்திர கணத்தோர் நவிலருந் தோமரங் கொடிவாள்
வன்றிறற் குலிசம் பகழியங் குசமும் மணிமலர்ப் பங்கயந் தண்டம்
வென்றிவின் மழுவு மாகிவீற் றிருந்தார் விறல்மிகும் அறுமுகன் கரத்தில்;

பொன்போல் மிளிரும் சடையுடைய சிவபிரான் தனது பெயரையும் நிகரில்லாத வடிவத்தையும் முன்னுளில் நன்றாகப் பெற்று விளங்கும் பதினொரு உருத்திரரும் தமது குமரனுடைய பன்னிரு திருக்கைகளில் சொல்லற்கரிய வலியுடைய தோமரமும், கொடியும், வானும், வலியான திறனுடைய வச்சிரமும், அம்பும், அழகிய அங்குசமும், மணியும், தாமரைப் பூவும், தண்டாயுதமும் வெற்றிதரும் வில்லும், மழுவாயுதமும் கைக்கோடரியும் ஆகிய பதினொரு படைகளாகி வீற்றிருந்தார்கள் வலிமை மிக்க ஆறு முகப்பிரானுடைய பன்னிருகைகளிலே.

37

ஆயதற் பின்னர் ஏவில்மு தண்டத் தைம்பெரும் பூதமும் அடுவ தேயபல் லுயிரும் ஒருதலை முடிப்ப தேவர்மேல் விடுக்கினும் அவர்தம் மாயிருந் திறலும் வரங்களுஞ் சிந்தி மன்னுயிர் உண்பதெப் படைக்கும் நாயகமாவ தொருதனிச் சுடர்வேல் நல்கியே மதலைகைக் கொடுத்தான்.

அன்னதன் பின்னர் எமது சிவபிரான் இப்படையை விடுத்தால் எல்லா அண்டங் களையும் ஆகாயம் முதல் ஐந்து பூதங்களையுமே இல்லாமல் அழிப்பதும், உலகில் எங்கு உள்ள உயிரையும் ஒரு தலையாக ஒரே மூச்சில் முடிப்பதும், எவர்மேல் விடுத்தாலும் அவர்களுடைய திறல்களையும் வரங்களையும் சிந்தி அழித்து மேலான அவருடைய உயிரை உண்பதும், எப்படைகளுக்கும் நாயகமாகி இருப்பதும் ஆன தன்னந்தனியான சுடர்விட்டுப் பிரகாசிக்கும் வேற்படை ஒன்றினை தாம் படைத்து தமது திருக்குமாரரின் திருக்கையிற் கொடுத்தார்.

38

அன்னதற் பின்னர் எம்பிரான் றன்பா லாகிநின் றேவின புரிந்து மன்னிய இலக்கத் தொன்பது வகைத்தா மைந்தரை நோக்கியே எவர்க்கும் முன்னவ னும்இக் குமரனோ டேகி முடிக்குதிர் அவுணரை யென்னாத் துன்னுபல் படையும் உதவியே சேய்க்குத் துணைப்படை யாகவே கொடுத்தான்.

அன்னதன் பின்னராக எம்பெருமான் தன்குமரன் பக்கராகி நின்று அவர் ஏவிய கருமங்களைச் செய்து பொருந்தி இலக்கத்து ஒன்பது வீரர் எனும் படி நின்ற தனது பிள்ளைகளை நோக்கிச் சொல்வார் “இங்கு இருக்கும் எவர்க்கும் முன்னவனான எமது குமாரனோடு நீங்களும் சென்று அசுரர்களை முடிவு செய்வீராக” என்று அவர் களுக்கும் மேலான நல்ல படைக்கலங்களை உதவி தமது மகனுக்குத் துணையான படைகளாகும்படி கொடுத்தார்.

36

நாயகன் அதற்பின் அண்டவா பரணன் நந்தியுக் கிரனோடு சண்டன் காயெரி விழியன் சிங்கனே முதலாங் கணப்பெருந் தலைவரை நோக்கி ஆயிர விரட்டி பூதவெள் ளத்தோ டறுமுகன் சேனையாய்ச் சென்மின் நீயிரென் றருளி அவர்தமைக் குகற்கு நெடும்படைத் தலைவரா அளித்தான்.

சிவபிரான் அதன்பின்னாக அண்டாபரணன், நந்தி, உக்கிரன், சண்டன், அக்கி னிக் கண்ணன், சிங்கன் முதலாகச் சொல்லும் பூதத் தலைவரைப் பார்த்து “நீங்கள் யாவரும் இரண்டாயிரம் வெள்ளம் என்னும் கணக்கினை உடைய பூதங்களோடும் புறப்பட்டு ஆறுமுகக் கடவுளின் சேனைகளாகப் பொருந்திச் செல்லுங்கள்” எனக் கூறியருளி அவர்கள் யாவரையும் முருகப் பிரானுக்கு பெரிய படைத் தலைவர்களா கக் கொடுத்தருளினார்.

40

ஐம்பெரும் பூத வன்மையும் அங்கு அமர்தரும் பொருள்களின் வலியுஞ்
செம்பது மத்தோ னுதியாம் அமரர் தின்மையுங் கொண்ட தோர் செழுந்தோர்
வெம்பரி இலக்கம் பூண்டது மனத்தின் விரைந்துமுன் செல்வதொன் றதனை
எம்பெரு முதல்வன் சிந்தையா லுதவி யேறுவான் மைந்தனுக் களித்தான்.

மண், நீர், தீ, காற்று, ஆகாயம் என்னும் ஐந்து பெரிய பூதங்களின் வலியை
யும், இப்பூதங்களில் இருக்கின்ற எந்தவிதமான உயிர்வர்க்கங்களின் வலியையும், செந்
தாமரைப் பூவில் வீற்றிருக்கும் பிரமதேவன் முதலாகச் சொல்லப்படுகின்ற சகலத்
தினதும் திடவலியும் கொண்டதாகியதும் அழகு நிரம்பியதும், ஓர் இலக்கம் தொகை
உடைய குதிரை பூண்டதுமாய், மனவேகத்திலும் விரைவாகச் செல்லக்கூடியதுமான
தோர் ஒன்றினை எம்பெரு முதல்வரான சிவபிரான் மனத்தினால் உண்டாக்கி தனது
திருக்குமாரனான முருகக்கடவுள் ஏறிச்செல்வதற்காகக் கொடுத்தருளினார். 41

இவ்வகை யெல்லாம் விரைவுடன் உதவி யேகுதி நீயெனக் குமரன்
மைவிழி உமையோ டிறைவனைத் தொழுது வலங்கொடே மும்முறை வணங்கிச்
செவ்விதின் எழுந்து புகழ்ந்தனன் நிற்பத் திருவுளதி துவகையால் தழுவித்
கைவரு கவானுய்த் துச்சிமேல் உயிர்த்துக் கருணைசெய் தமலைகைக் கொடுத்தான்

இவ்வகை எல்லாம் அதிவிரைவாக சிவபிரான் உதவி பின்னர் தனது குமார
னைப் பார்த்து “மகனே! நீ அதி விரைவாகச் செல்வாயாக” என்றலும் அப்பொழுது
குமரப்பெருமான் மைதிட்டிய கண்களை உடைய உமையம்மையாரையும் சிவபெருமா
னையும் தொழுது மும்முறையாக வலம் வந்து வணக்கம் செய்து செவ்விதின் எழுந்
தருளி முன்னின்று தோத்திரம் பல சொல்லிப் புகழ்ந்தனராகி நிற்ப அப்போது
எமது சிவபிரான் திருவுள்ளத்து நிறைகின்ற பேராதரவோடும் திருக்குமாரனை அன்
புடன் தழுவி சிறப்பமைந்த தமது திருவடிமீது முருகக்கடவுளை வைத்து உச்சியின்
மேல் முத்தமிட்டு கருணை செய்து பின்னர் எங்குமரனைத் தமது கையால் தூக்கி
எடுத்து நின்மல சொருபியான அம்பாள் திருக்கரத்துக் கொடுத்தார் சிவபிரான். 42

கொடுத்தலும் வயின்வைத் தருளினாற் புல்லிக் குமரவேள் சென்னிமோந் துன்பால்
அடுத்திடும் இலக்கத் தொன்பது வகையோர் அனிகமாய்ச் சூழ்ந்திடப் போந்து
கடக்கரும் ஆற்றல் அவுணர்தங் கிளையைக் காதியிக் கடவுளர் குறையை
முடித்தனை வருதி என்றருள் புரிந்தாள் முவிரு சமயத்தின் முதல்வி.

சிவபிரான் எல்லார்க்கும் தஞ்சமான முருகனைக் கொடுத்தலும் பிராட்டி எம்
பிரானைத் தமது மடிமேல் வைத்து அருள் நிறைவாகிக் கனிந்து இறுகத் தழுவி
சிரசின்மீது முத்தமிட்டு சொல்வாள் “மகனே! உன்பால் துணையாகவந்து சேர்ந்த
இலக்கத்து ஒன்பது வகையான இவர்கள் உனக்கு சேனைகளாகச் சூழ்ந்திட நீ சென்று
யாவராலும் வெல்ல முடியாத வலிமை பெற்ற அசுரர்தங்கிளையை அழித்து இங்கே
நிற்கும் இத்தேவர் குறையை நீக்கி வருவாயாக” என்று அருள் செய்தாள் ஆறு
வகையான சமயங்களின் முதல்வியான பிராட்டி. 43

அம்மையித் திறத்தால் அருள்புரித் திடலும் அறுமுகன் தொழுதெழீஇ யனையோர்
தம்விடை கொண்டு படர்ந்தனன் தானைத் தலைவராம் இலக்கமே லொன்பான்
மெய்ம்மைகொள் வீரர் யாவருங் கணங்கள் வியன்பெருந் தலைவரும் இருவர்
செம்மல ரடிகள் மும்முறை இறைஞ்சிச் சேரவே விடைகொடு சென்றார்,

அம்மை இத்திறத்தால் அருள் புரிந்திடலும் ஆறுமுகப்பகவான் தாயை வணங்கி எழுந்து தந்தை தாயாகி இருக்கும் அவர்களிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு உத்தரவாகிப் புறப்பட்டுச் சென்றருளலும் அவருடைய சேனைத் தலைவரான இலக்கத்து ஒன்பது மெய்ம்மையான வீரர்கள் யாவரும் பூதங்களின் மேலான உக்கிர வலிமை கொண்ட பூத சேனாதிபதிகளும் சிவபிரான் உமையம்மையாரின் செம்மையான மலர்ப் பாதங்களை மும்முறை வணங்கி எல்லாரும் ஒருங்குசேர விடைபெற்றுக்கொண்டு சென்றார்கள்.

44

நின்றிடும் அயன்மால் மகபதி எந்தாய் நீயெமை அளித்தனை நெஞ்சத் தொன்றொரு குறையும் இல்லையால் இந்நாள் உய்ந்தனம் உய்ந்தன மென்று பொன்றிகழ் மேனி உமையுடன் இறைவன் பொன்னடி பணிந்தெழ நுமக்கு நன்றிசெய் குமரன் தன்னுடன் நீரும் நடமென விடையது புரிந்தான்.

அங்கு அப்போது நின்றிருகின்ற பிரமதேவர், நாராயணக்கடவுள், இந்திரன் முதலியோர் சிவபிரானை வணங்கி. “எந்தைபிரானே! நீர் எம்மைக் காத்தருளினீர் எமது நெஞ்சில் யாதொரு கவலையும் இல்லாதிருக்கின்றோம். இன்று நாம் உய்ந்தோம் உய்ந்தோம்” எனச் செப்பி பொன்னார்ந்து விளங்கும் திருமேனி உடைய உமையம்மையாருடன் சிவபிரானின் பொன்னடி பணிந்து எல்லோரும் எழுதலும் அப்போது ஈசன் சொல்வார் “கடவுளரே! உமக்கு நன்மை தரவே தோன்றிய குமரன் தன்னுடன் நீங்களும் செல்லுங்கள்” என்று அவர்களையும் சென்று முருகக் கடவுளுடன் கூடுமாறு விடைகொடுத்தார்.

45

விடைபெறு படலம் முற்றிற்று

ஆகத் திருவிருத்தம் 1310

19. படையெழு படலம்

கண்ணுதல் விடைபெற்ற றரியயன் மகவான் கடவுளார் தம்மொடு கடிதின் அண்ணலங் குமரன் தன்னொடு சென்றே அயல்வரும் மருத்தினை நோக்கி தண்ணளி புரியும் அறுமுகத் தெந்தை தனிப்பெருந் தேர்மிசை நீபோய்ப் பன்னொடு முட்கோல் மத்திகை பரித்துப் பாகனாய்த் தூண்டெனப் பணித்தான்

கண்ணுதற் கடவுளான சிவபிரான் உத்தரவைப் பெற்றுக்கொண்ட விஷ்ணு மூர்த்தியானவர், பிரமதேவர், இந்திரன், தேவர்கள்தம்மொடும் யாவர்க்கும் மேலாகிய தலைமைப்பாட்டுடன் விளங்கும் குமரக் கடவுளோடும் சென்றபோது தன் பக்கராக வருகின்ற வாயு பகவானை நோக்கி “வாயு தேவனே! நீ எல்லார்க்கும் தண்ணளியான கிருபையைச் செய்கின்ற ஆறுமுகமுடைய எந்தைபிரானின் தனியான மனோவேகம் என்னும் தேர்மேலாகச் சென்று தேரிற் பூட்டிய குதிரையின் கடிவாளத்தையும், முட்கோலையும் சம்மட்டியையும் கைக்கொண்டு சாரதியாகி தேரைச் செலுத்துவாய்” எனக் கூறினார்.

1

மன்புரி திருமால் இனையன பணிப்ப மாருதன் இசைந்துவான் செல்லும் பொன்பொலி தேரின் மீமிசைப் பாய்ந்து பொருக்கென மருத்துவர் நாற்பான் ஒன்பது திறத்தார் புடைவரத் தூண்டி உவகையோ டறுமுகத் தொருவன் முன்புற வய்த்துத் தொழுது மற்றிதன்மேல் முருகநீ வருகென மொழிந்தான்.

உலகைக் காக்கும் கடவுளான விஷ்ணு மூர்த்தி இவ்வாறான சேவையைச் செய்யும்படி வாயு பகவானுக்குப் பணித்தருள வாயுதேவன் அதனைக் கேட்டு இசைவு கொண்டு அத்தரத்து எழுந்து செல்லும் பொன்னால் பொலிகின்ற மனோவேகம் என்னும் தேர்மேற் தாவிப் பாய்ந்து அதிவிரைவாகத் தனக்குத் துணையாக நாற்பத் தொன்பது வகையான வாயுக்கள் சூழ்ந்து இருப்பத் தேரைச் செலுத்தி வந்து ஆறு முகப் பெருமான் திருமுன்னராக விடுத்து எம்பிராணை மகிழ்வுடன் நோக்கித் தொழுது “ஐயனே! முருகா! இதன்மேல் எழுந்தருளி வருவீராக” எனச் செப்பியருளினான் வாயு பகவான்.

2

மாருதன் இனைய புகன்றுகை தொழலும் மற்றவன் செயற் கையை நோக்கிப் பேரருள் புரிந்து கதிரிளம் பிதி பிறங்குசீர் உதயமால் வரைமேல் சேருவ தென்னக் குமரவேள் அனைய செழுமணி இரதமேற் செல்லச் சூரினி இறந்தான் என்றுவா சவனுஞ் சுரர்களும் ஆர்த்தனர் துள்ளி.

வாயு தேவன் இவ்வாறு சொல்லித் தொழுதலும் அங்கு எம்பெருமான் அவன் செய்கையைப் பார்த்துப் பேரருள் புரிந்து கதிர்விட்டுப் பிரகாசிக்கும் இளம் சூரியன், மேலாக விளங்கும் உதயமலைமேல் தோன்றி உதயமாவதுபோலக் குமாரக் கடவுள் அந்தச் செழுமை மிக்க இரத்தினத்தினாலாய தேரினிலே ஏறியருளி வீற்றிருந்து செல்லுதலும் அச் சிறப்பை நோக்கிய தேவர்கள், இந்திரன் முதல் யாவரும் சூரபன்மன் இனி இறந்தான் எனக் கூறித் துள்ளியார்த்தார்கள்.

3

ஓங்கு தேர்மிசைக் குமரவேள் மேவலும் உவப்பால்
ஆங்க வன்றன தருள்பெறுந் திறலினோர் அணுகிப்
பாங்கர் நண்ணினர் முனிவருந் தேவர்கள் பலரும்
நீங்க லின்றியே அவர்புடை சூழ்ந்தனர் நெறியால்.

எவ்வாற்றாலும் ஓங்கிய தேர்மேலாகக் குமரக்கடவுள் ஆறுமுகத்துடன் அருள் கொண்டு வீற்றிருக்கும்போது ஆங்கு அவருடைய அருள்பெறும் திறலினரான வீரவாகு தேவர் முதலினோர் எம்பிராணைப் பேரானந்தத்துடன் அணுகிப் பக்கராகச் சூழ்ந்துகொண்டனர். முனிவர்களும் தேவர்கள் பலரும் நீக்கம் இல்லாமல் எம்பிராணை முன்னர் சூழ்ந்துள்ள வீரவாகு தேவர் முதலியோரின் புறத்தே சூழ்ந்துகொண்டார்கள்.

இனந்த னோடவர் முருகனை அடைதலும் இருநீர்
புனைந்த சென்னியன் கயிலையில் இருந்தவெம் பூதர்
அனந்த வெள்ளத்தில் இராயிர மாகும்வெள் ளத்தர்
வனைந்த வார்கழற் றலைவர்தம் முரைகொடு வந்தார்.

இவ்வாறு இவர்கள் எல்லாரும் இனமாகக் கூடித் திரண்டு முருகப்பிராணைச் சூழ்ந்துகொள்ளலும் அப்போ கங்கை நதியைச் சடைமேல் அணிந்துகொண்ட சிவ பிரான் அருளுடன் இருக்கும் திருக்கைலாய மலையிலிருந்த கொடிய பூதங்களான அனந்த கோடி வெள்ளத்திலே இரண்டாயிரம் வெள்ளத்தர் எம்பிராணை வளைந்து சூழ்ந்துகொண்டு வீரக்கழலை அணிந்துகொண்ட சேனாதிபதியரின் சொற்படி எழுந்தருளி வந்தார்கள்.

5

எழுவி யன்கதை நேமிவெஞ் சூலம்வாள் எறிவேல்
மழுமு தற்படை யாவையும் ஏந்திய வலியோர்
நிழன்ம திப்பிறை நெலிந்தென நிலாவுமிழ் எயிற்றர்
அழலு குத்திடும் விழியினர் அசனியின் அறைவார்.

மழுவாயுதம், பெரிய கதாயுதம் சக்கரம், கொடிய சூலம், வாள், நேராகச் சென்றுதைக்கும் வேலாயுதம், மழுவாயுதம் முதலான படைகள் யாவையும் ஏந்திய வலியை உடையவர்களும் சிறிய ஒற்றைக் கலைகொண்ட சந்திரப் பிறைபோலும் வளைந்த பற்களை உடையவரும், நெருப்புப்பொறிகள் கக்கும் கண்ணினை உடையவரும், இடியேற்றின் ஓசைபோல் பேசுகின்ற வார்த்தை உடையரும் ஆகிய பூதங்களும். 6

நெடியர் சிந்தினர் குறியினர் ஐம்பெரு நிறனும்
வடிவில் வீற்றுவிற் றெய்தினர் வார்சடைக் கற்றை
முடியர் குஞ்சியர் பலவத னத்தரோர் முகத்தர்
கொடிய ரென்னினும் அடைந்தவர்க் கருள்புரி குணத்தோர்.

நெடிய வடிவு கொண்டார்களும், குறுகிய வடிவம் உடையாரும், வெண்மை. கருமை, சிகப்பு, மஞ்சள், பச்சை என்னும் ஐந்து வகையான நிறங்களும் தமது வடிவில் வெவ்வேறுக எய்தியவர்களும், கற்றையாக வார்ந்து முடித்த சடையை உடையவரும், குடுமிவைத்தவர்களும், பலமுகங்களை உடையவரும், ஒரு முகம் உடைய பூதங்களுமாகிய இவர்கள் கொடுமை உடையார் என்றாலும் தங்களை அன்பால் அண்டி வருவோரைக் காத்து அருள் செய்யும் கொள்கை உடையவருமான பூதங்களும். 7

நீறு கண்டிகை புனைதரும் யாக்கையர் நெடுநஞ்
சேறு கண்டனை அன்றிமற் றெவரையும் எண்ணார்
மாறு கொண்டவர் உயிர்ப்பலி நுங்குவோர் மறலி
வீறு கொண்டதொல் படைதனைப் படுத்திடு மேலோர்.

திருநீறும் உருத்திராக்கமும் அணிந்து விளங்கும் மேனியை உடையவர்களும், வேகமாகப் பரந்து உலகை அழிக்கவந்த நஞ்சை உண்ட கண்டத்தை உடைய சிவ பிரானை அன்றி மற்று எவரையும் எண்ணாதவர்களும், தமக்கு மாறுபட்டு எழுவார் களின் உயிரைப் பலியாக ஏற்பவர்களும், யமதேவனுடைய வீறுகொண்டு எழும் படையை அழிக்கின்ற மேலோர்களும் ஆகிய பூதங்களும். 8

அண்டம் யாவையும் ஆண்டுறை உயிர்த்தொகை யனைத்தும்
உண்டு மிழ்ந்திட வல்லவர் அன்றியும் உதரச்
சண்ட அங்கியா லடுபவர் அட்டவை தம்மைப்
பண்டு போற்சிவன் அருளினால் வல்லையிற் படைப்போர்.

அண்டங்கள் யாவற்றையுமன்றி உயிர்க்கூட்டம் அனைத்தையும் உண்டு உமிழ்ந்திட வல்லவர்களும், அல்லாமலும் தங்களது உதரத்தில் (வயிற்றில்) பசி என்னும் அக்கினி யாலே அழிப்பவரும், அவ்வாறு அழித்த அந்த உலகை மீளவும் பழமைபோலச் சிவன் அருளினால் படைக்க வல்லவரும் ஆகிய பூதங்களும். 9

முன்னை வைகலின் இறந்திடும் இந்திரன் முதலோர்
சென்னி மாலைகந் தரத்தினில் உரத்தினில் சிரத்தில்
கன்ன மீதினில் கரத்தினில் மருங்கினில் கழலில்
பொன்னின் மாமணிக் கலனெனும் விரவினர் புனைவார்.

முன்னைக் காலங்களில் இறந்திட்ட இந்திரன் முதலாகச் சொல்லப்பெறும் தேவர்
களின் மண்டை ஓட்டு மாலைகளை கழுத்திலும், நெஞ்சிலும், தலையிலும், காதிலும்,
கைகளிலும், அரையிலும், காலிலும் தாங்கள் வேறாக அணிந்த பொன்னினாலும்
இரத்தினங்களினாலும் ஆகிய ஆபரணங்களோடு ஒன்றுசேர இந்த மண்டைஓட்டு
மாலையை அணிந்தார்களுமான பூதங்களும். 10

இந்த வண்ணமாஞ் சாரதப் படையினர் ஈண்டித்
தந்தம் வெஞ்சமர்த் தலைவர்க ளோடுசண் முகன்பால்.
வந்து கைதொழு தேத்தியே இறுதி சேர்வைகல்
அந்த மில்புனல் அண்டம துடைந்தென ஆர்த்தார்.

இந்தவண்ணம் சிறப்புக்கள் கொண்ட பூதப்படைகள் யாவும் நெருங்கித் தங்கள்
தங்கள் கொடிய போர்த் தலைவர்களோடும் சேர்ந்து அணி அணியாக வந்து தேர்
மேலாகி வருகின்ற பேரொளி வடிவுடன் விளங்கும் ஆறுமுகப்பிராணைக் கைகூப்பித்
தொழுது துதித்து ஆனந்த விளைவினால் உலகம் முடிவாகின்ற நாளன்று கடல்கள்
கரை உடைத்துப் பெருகும் பேரிரைச்சல் போன்று பெரிதும் ஆரவாரித்தார்கள். 11

ஆர்த்த சாரதர் எந்தைபா லாயினர் அதுகால்
பேர்த்தும் ஆயவர் இடித்தெனப் பூதரில் பெரியோர்
வார்த்த யங்கிய தண்ணுமை திமிலைவான் படகஞ்
சீர்த்த காகள முதலிய இயம்பினர் சிலரே.

இவ்வாறு ஆரவாரித்த பூதங்கள் யாவும் எந்தைபிரான் பக்கராயினார்கள். அது
காலை இவர்கள் போட்ட இரைச்சலோடு பிறகும் இவர்கள் இடியேற்றுச் சத்தம்
போலக் கத்துவதோடு, பூதங்களில் பெரிய வடிவுடையவர்கள் வார்பூட்டப்பட்ட
மத்தளம், திமிலை, உயர்ந்த பேரிகையும், சிறந்த காகள முதலாகிய வாத்தியங்களை
முழக்கினார்கள். 12

ஆனகாலையில் அதுதெரிந் தறுமுகத் தொருவன்
வான ளாவிய புணரிகள் சூழ்ந்திட வயங்கும்
பானு நாயகன் வந்தெனப் பரந்துபா ரிடத்துச்
சேனை சூழ்தரக் கயிலைநீத் தவனிமேற் சென்றான்.

இவ்வாறுனகாலையில் இது யாவற்றையும் தெரிந்து ஆறுமுகம் கொண்ட ஒருவ
னாய் தான் ஒருவனே சகலமும் ஆகிய கடவுள், வானத்து உலவி எழுவதுபோல
விளங்கும் கடல் சூழ்ந்து விளங்கும்படி ஒளிக்கு நாயகனான சூரிய பகவான் வந்துந்
றதுபோல அமைந்து காட்சிபெறும்படியாக எங்கும் கடல்போலப் பரந்து பூதங்கள்
சூழ்ந்து வர ஞான ஒளியாகிய முருகக் கடவுள் தேர்மேலாகி எழுந்து திருக்கைலாய
மலையைவிட்டு நீங்கிப் பூமியின்பாற் சென்றருளினார். 13

கொள்ளை வெஞ்சினச் சாரதர் இராயிரங் குணித்த
வெள்ளம் வந்திடக் கந்தவேள் அவனிமேல் மேவக்
கள்ள வான்படை அவுணர்கள் கலந்துகுழந் தென்னப்
பொள்ளெ னத்துகள் எழுந்தது வளைந்தது புவியை.

அளவுகாண முடியாதபடி எங்கும் பரந்து வரும் கொடிய கோபமுடைய பூதங்கள் இரண்டாயிரம் வெள்ளம் எனக் கணக்கிடப்பட்டவை சேனையாக வந்திடும்படியாக முருகப்பிரான் இப்பூமிமேலாக எழுந்தருளி வருதலும் அவர்கள் வந்த வேகத்தில் எழுந்த புழுதியானது இப்பூத சேனையை மூடி மறைப்ப அக்காட்சி எப்படியானதுபோலும் எனில் கள்ளம் கபடம் பொருந்திய அசுரர்கள் இந்தப் பூதங்கள் இடையே கலந்து குழந்துகொண்டார்கள் எனும்படியாக புழுதி பூமியை வளைந்து மூடிக்கொண்டது.

14

எழுத ருந்துகள் மாதிர வரைப்பெலாம் ஏகி
ஒழியும் வான்பதஞ் சென்றதால் ஆங்கவை யறுதல்
குழுவின் மல்கிய சாரதர் ஆர்ப்பு முன்குறுகி
மொழிதல் போன்றன விண்ணுளோர் இமைப்பில்கண் மூட.

இவ்வாறு எழுந்த புழுதி யாவும் திக்குகள் எல்லாம் பரந்து சென்று அழிந்து போய்ச் சீர் குன்றிய தேவருலகையும் சேர்ந்தது. அது எப்படிப்போலும் எனில் இங்கே பூதர்கள் வந்தார்கள்; அவர்கள் பொல்லாதவர்கள்; ஐயோ, கவனம் என்று தேவர்களுக்குச் சொல்ல அவர்கள் பயத்தாற் கண் மூடுவதுபோல, புழுதியானது மேலுள்ள தேவர்களின் கண்களிற் படுதலும் அவர்கள் கண் மூடினார்கள்.

15

கழிய டைத்திடு நேமிகள் பலவொடு ககன
வழிய டைத்திடு பூழியும் ஒலியும்மன் னுயிர்கள்
விழிய டைத்தன நாசியை யடைத்தன விளம்பு
மொழிய டைத்தன அடைத்தன கேள்வியின் மூலம்.

கழிநிலங்களாற் சூழப்பட்ட சமுத்திரங்கள் பலவற்றையும், வானத்து உள்ள மார்க்கங்களையும் அடைத்த இப்புழுதியும் இரைச்சல் ஓசையும் உலகத்திற் பொருந்திய மேலான பிராணிகளினது கண்களை அடைத்தன; மூக்கை அடைத்தன; பேசுகின்ற பேச்சையும் பேசாதபடி அடைத்தன; காதுகளையும் ஒன்றையும் கேட்காதபடி அடைத்தன.

புழுதி கடலையும், ஆகாய மார்க்கத்தையும், மனிதர் மூக்கையும், காதையும், கண்ணையும் அடைத்தது. பூதகணங்கள் போட்ட சப்தம் உயிர்களின் சப்தத்தையும் சமுத்திர இரைச்சலையும் மிஞ்சி நின்று அடைத்தது.

, 6

பேரி டங்களாந் தனுவுடைப் பூதர்கள் பெயரப்
பாரி டங்கள்தாம் இடம்பெறு ஆதலிற் பல்லோர்
காரி டங்கொளும் வான்வழிச் சென்றனர் கண்டோர்
ஓரி டங்களும் வெள்ளிடை இலதென வுரைப்ப.

பெரிய உடல் பொருந்திய பூதங்கள் பெயர்ந்து இவ்வாறு புறப்பட்ட இந்தப் பூமிகளில் எங்கும் எதிலும் சிறிதும் இடம் காணாது போன தன்மையால் பல பூதங்கள் மேகங்கள் சஞ்சரிக்கின்ற ஆகாய மார்க்கமாகவும் சென்றன. இந்தப் பூதங்கள்

செல்கின்ற காட்சியைக் கண்டோர் யாவரும் “ஓரிடமும் வெளியாக இல்லையே. எல்லாம் பூதங்களாகவே இருக்கின்றன” எனப் பேசினார்கள். 17

அவனி வானெலாம் பூழியால் மறைத்தலும் அதனைச்
சிவன்ம கன்றன தொளியினால் அகற்றினன் செல்வான்
கவன வாய்பரி இரதமேற் பனிபடுங் காலைத்
தவன நாயகன் அதுதடிந் தேகுதன் மையைப் போல்.

பூமி, ஆகாயம் எல்லாம் புழுதியாலே மறைந்தபோது எங்கும் இருள் காணப் படுதலும் அவ்வாறான இருளை எமது அப்பனான சிவகுமாரன் தனது பேரொளியினால் அகற்றியவாறு செல்வாராயினார். இது எதுபோலும் எனில் வேகமுடன் செல்லும் குதிரை பூட்டிய தேர்மேற் செல்லும் சூரியபகவான் தனது தேர்மேல் பனிப்படலம் மூடுங்காலை அதை அகற்றியவாறு செல்வது போலாகும். 18

படையெழு படலம் முற்றிற்று

ஆகத் திருவிருத்தம் - 1328

20. தாரகன் வதைப் படலம்

வெம்மை தீர்ந்திடும் அப்பெரு நெறியிடை விரைந்து
செம்மை சேர்தரு குமரவேள் படையொடு செல்ல
அம்ம சேர்ந்தது தாரகற் குறையுளாய் அடைந்தோர்
தம்மை வாட்டியே அமர்கீர வஞ்சமாஞ் சைலம்.

எமது குமரப்பெருமான் எழுந்தருளிவரும் பேற்றினால் கொடுமைகள் எல்லாம் நீங்கப்பெற்ற அப்பெருமார்க்கமாக தீதுஇலா நன்மைத் திருவருட்குமரன் பெரும் படையொடு செல்லும் தன்மையினால், தம்மை அடைந்தோர் யாவராயினும் அவர்களை வாட்டித் துயரப்படுத்திய வண்ணமாக தாரகாசுரன் என்னும் கொடிய அசுரனுக்கு விருப்பமுள்ள இருப்பிடமாய் இருக்கும் கிரவுஞ்சம் என்னும் மலையும் வந்தடைந்தது, (இம்மலை மிகக் கொடுமையுடையது என்னும் தன்மையினை பின்னர் இம்மலை வரலாற்றில் காண்க.) 1

விண்டு லாய்நிமிர் கிரவுஞ்ச கிரியினை விண்ணோர்
கண்டு ளம்பதை பதைத்தனர் மகபதி கலக்கங்
கொண்டு நின்றனன் நாரதன் அணுகியே குமரன்
புண்ட ரீகநேர் பதந்தொழு தின்னன புகல்வான்.

வானை நோக்கி வளர்ந்துள்ள இந்தக் கொடிய கிரவுஞ்ச மலையினை தேவர்கள் யாவரும் கண்டு உள்ளம் பதைபதைத்து ஏக்கமுற்று நின்றனர். இந்திரதேவன் கலக்கங்கொண்டு நின்றனன். அவ்வேளை நாரதமுனிவன் எழுந்து வந்து ஆறுமுகப்பிரானைக் கிட்டிச் சென்று பெருமானுடைய தாமரை மலரின் செவ்வியை ஓத்த திருவடி தொழுது நின்று இந்த வார்த்தைகளைச் சொல்வார்: 2

தூய நான்மறை அந்தணர் முனிவர்இச் சுரத்திற்
போய வெல்லையின் நெறியதாய் வரவரப் புணர்த்து
மாய்வு செய்துபின் குறுமுனி சூளின்இவ் வடுவாய்
ஏய தொல்பெயர்க் கிரவுஞ்ச மால்வரை இதுகாண்.

“பெருமானே கேட்டருள்க! தூய்மையான வேதநெறி நின்ற பிராமணர்கள், முனிவர் இந்த கிரவுஞ்சமலை இருக்கும் மார்க்கமாக எப்பொழுதாவது வர நேரிடுங் காலையில் இம்மலை வருகின்ற இவர்களுக்கு நல்லதோர் மார்க்கம் இதுவெனக் காண்பித்து அவர்களை அப்பாதையால் வரச்செய்து பின்னர் அவர்களை மயக்கி மாய்வு செய்யும் தொழில் கொண்டது, ஆனால் அவ்வாறு திரிந்து பலரையும் மயக்கிக்கொன்ற இம்மலை இப்போது அகத்திய முனிவனது சாபத்தால் இந்தவடிவாக இப்போது அசைவில்லாது தனித்து நிற்கின்றது. இதுவேதான் மிகப் பழையகாலம் தொட்டு கொடுமைக்குப் பெயர்போன கிரவுஞ்சம் என்னும் மலையாகும்”:

3

நேரில் இக்கிரிக் கொருபுடை மாயநீள் நகரில்
சூரே னப்படும் அவுணனுக் கிளவலாந் துணைவன்
போரில் அச்சுதன் நேமியை அணியதாப் புனைந்தோன்
தார கப்பெயர் வெய்யவன் வைகின்ன் சயத்தால்.

“கொடுமையில் தனக்கு நிகரில்லா இம்மலைக்கு ஒரு புறமாக சூரபன்மனுடைய தம்பியான தாரகன் என்னும் கொடுமை புரியும் அசுரன் மாயபுரி என்னும் நீண்ட பெரிய நகரிடத்து வாழ்கிறான். இந்தத் தாரகனோ பெரும் பலமுடையவன். அவன் நாராயணக் கடவுளோடு செய்த போரிலே அவர் விடுத்த சக்கரப் படையை தனது கழுத்தில் ஆபரணமாக அணிந்தவன். அவ்வாறாகிய அவன் பெரும் வெற்றிகளை அடைந்து தனக்கு நிகர் ஒருவரின்றி இருக்கிறான்.”

4

இன்ன வன்றனை அடுதியேல் எனிதுகாண் இனையோன்
முன்ன வன்றனை வென்றிட லெனமுனி மொழிய
மின்னு தண்கடர் வேலவன் அவற்றினை வினவி
அன்ன வன்றனை முடிக்குதும் இவணென அறைந்தான்.

“எம்பிரானே! தேவரீர் இத்தன்மையுடைய தாரகனை முதலிலேயே சங்காரம் செய்தால் பின்னர் உமது போர்ச் செயல் யாவும் சுலபமாகவும் இனிதாகவும் முடியும். அத்தோடு சூரபன்மனையும் வென்றிடுதல் எளிதாகும்” என நாரத முனிவன் மொழிந்தருள அதனை மின்னலைப் போலும் ஒளி பரந்த வேலினை உடைய பெருமான் கேட்டருளி “அப்படியாயின் அந்தத் தாரகாசுரனை இப்போதே இவ்விடத்து முடிவு செய்வேன்” எனப் பலரும் அறியக் கூறியருளினார்:

5

சிறந்திடு முருகவேள் இனைய செப்பலும்
நிறைந்திடும் அமரரும் இறையும் நெஞ்சினில்
உறைந்திடு கவலொரீஇ உவகை எய்தினார்
இறந்தனன் தாரகன் இன்றோ டேயென.

அழகான மேனிகொண்ட முருகப் பெருமான் இனையதாகிய வார்த்தையைச் செப்பலும் அங்கே முன்பு மலையைக் கண்ட பயத்தாலே ஏக்கமுற்று எங்கும் சூழ்ந்து நின்ற

தேவர்கள் கேட்டு தங்கள் உள்ளங்களிற் கவலை சிறிதுமின்றி நீங்கியவர்களாய்க்
களிப்புற்றார்கள் இன்றோடு தாரகன் இறந்தனன் எனும் தன்மை பெற்றாராக. 6

ஐயர்கள் பெருமகிழ் வடைய ஆறிரு
கையுடை முருகன் அக் காலை தன்புடை
மெய்யருள் எய்திய வீர வாகுவாந்
துய்யனை நோக்கியே இனைய சொல்லுவான்.

தேவர்கள் யாவரும் எம்பிரான் வார்த்தை கேட்டுப் பெருமகிழ்வு அடைந்திட்ட
நேரத்து பன்னிரண்டு திருக்கையுடன் பொலியும் முருகப் பெருமான் தனது பக்க
ராக உண்மையான அருள் நிறைவுடன் விளங்கும் தூய வீரவாகு தேவனைப் பார்த்
தருளியே இனைய வார்த்தைகளைச் சொல்லியருள்கிறார். 7

உற்றவக் கிரிகிர வஞ்ச மாகுமால்
மற்றத நெருபுடை மாய நொச்சியுட்
செற்றிய அசுரர்தஞ் சேனை தன்னுடன்
அற்றமில் தாரகன் அமர்தல் மேயினான்.

“வீரவாகு தேவனே! இங்குற்ற இந்த மலை கிரவஞ்சம் என்னும் மலையாகும்.
இதன் ஒருபுடையாக மாயம் விளையும் மதில்கொண்ட மாயபுரி என்னும் நகரில்
செறிந்து நெருங்கி வாழ்கின்ற அசுரர் சேனையோடும் நன்மையில்லாத கொடிய தார
கன் அமர்ந்திருக்கிறான்.” 8

ஏயநின் துணைவர்கள் இலக்கத் தெண்மர்கள்
ஆயிர வெள்ளமாம் அடல்கொள் பூதர்கள்
சாய்வறு தலைவர்கள் தம்மொ டேகியே
நீயவன் பதியினை வளைத்தி நேரிலாய்.

“ஆகவே நீ உன்னுடன் வந்த தம்பியர் எட்டுப் பேருடனும், இலக்கம் வீரருட
னும், பூத சேனைகளில் ஆயிரம் வெள்ளத்துடனும், வலிமைகொண்டு தாக்கல் புரி
யும் பூத சேனாதிபதியுடனும் சென்று அந்தத் தாரகனுடைய பதியான மாயபுரியை
வளைந்து சுற்றிப் போர் செய்வாயாக.” 9

தடுத்தெதிர் மலைந்திடும் அவுணர் தானையைப்
படுத்தனை தாரகப் பதகன் எய்துமேல்
அடுத்தமர் இயற்றுதி அரிய தேலியாம்
முடித்திட வருகுதும் முந்துபோ வென்றான்.

“அவ்வாறு நகரை நீ தாக்கும்போது உன்னை எதிர்த்துப் போர் செய்ய வரும்
அசுரரின் சேனைகளைக் கொல்வாயாக. அந்தப் பாதகனான கொடிய தாரகன் வருவா
னேல் அவனைக் கிட்டி நீ போர் செய்வாய். அவனைப் போரில் வெல்வது உனக்கு
அரிதாயிருக்குங்கால் அவனை முடிக்கும்படியாக நான் எழுந்தருளி அங்கு வருவேன்.
நீ முன்னர் போவாயாக” என்றார் எமது கடவுள். 10

நலமிகு குமரவேள் நவில இன்னணம்
வலமிகு சிறப்புடை வாகு நன்றெனாத்
தலைமிசை கூப்பிய கரத்தன் தாழ்ந்துமுன்
நிலமிசை இறைஞ்சினன் நேர்ந்து நிற்பவே.

எல்லா நலமும் ஒருங்குடன் கூடிய முருகக் கடவுள் இவ்வாறு கூறியருளலும் அதனைக் கேட்ட மிக்க வலிமைகொண்ட சிறப்புடைய வீரவாகு தேவர் “பெருமானே! நன்று” எனச் சொல்லி தலைமேற் கைகள் இரண்டையும் குவித்துத் தாழ்ந்து வணங்கி முன்பாக நிலத்திலும் தாழ்ந்து வணங்கினாராகி எம்பிரான் திருவுள்ளப்படியே இசைவாகி உடன்பட்டு மகிழ்வுடன் நிற்ப,

11

ஏந்தலந் துணைவராம் இலக்கத் தெண்மரை
ஆய்ந்திடு பூதரை யாதி நோக்கியே
வாய்ந்திடு பெருந் திறல் வாகு தன்னுடன்
போந்திடும் அவுணரைப் பொரவென் றேவினான்.

வீரவாகு தேவரின் தம்பியரான எட்டுப் பேரையும் இலக்கம் வீரரையும், எப்போ எங்களுக்குப் போர் வரும் என்னும் ஆராய்வுடன் நின்ற ஆயிரம் வெள்ளம் பூதரையும் ஆதியாகிய முருகப் பெருமான் பார்த்தருளி “நீங்கள் எல்லோரும் வலியும், வீரமும் துணிவும் ஒருங்குடன் வாய்க்கப்பெற்ற தலைவனான வீரவாகு தேவருடன் அசுரர்களோடும் போர் செய்யும்படியாகச் செல்வீராக” என்றார்.

12

ஏவலும் அனையவர் யாரும் எம்பிரான்
பூவடி வணங்கியே போதற் குன்னலும்
ஆவியுள் ஆவியாம் அமலன் பாங்குறுந்
தேவர்கள் கம்மியற் கிதனைச் செப்புவான்.

இவ்வாறு எமது பெருமான் முருகன் ஏவுதலும் அவர்கள் யாவரும் எம்பெருமானுடைய மலர்ப்பாதங்களை வணங்கியே எழுந்து புறப்பட்டுப் போதற்கு நினைத்தலும், அப்போது எல்லாவுயிர்கட்கும் உயிராய் விளங்குகின்ற நிர்மல சோதியான முருகக் கடவுள் தமது பக்கராக இருக்கும் தேவதச்சனைப் பார்த்து இந்த வார்த்தையைச் செப்புவார்.

13

மேதகு பெருந்திறல் வீர வாகுவை
ஆதியர் தமக்கெலாம் அளிக்கும் பான்மையால்
ஏதமி லாதபல் விரதம் நல்கெனா
ஓதினன் உலகெலாம் உதவும் தொன்மையோன்.

“மேன்மையான பெரிதும் வலிமை உடைய வீரவாகுதேவனை முதலாகவுள்ள இவர்கள் யாவருக்கும் நாம் கொடுக்கும்படி குறைபாடிலாத பல இரதங்களைச் செய்து தருவாயாக” என்று சொல்லியருளினார். அவர் யாரெனில் எல்லா உலகையும் தானே முன்னர்படைக்கும், எல்லார்க்கும், யாவற்றிற்கும் முற்பட்ட மூலப்பொருளான முருகன்.

அத்திறங் கேட்டதோர் அமரர் கம்மியன்
ஓத்ததோர் மாத்திரை ஓடுங்கு முன்னரே
சித்திர வயப்பரி சீயங் கூளிகள்
இத்திறம் பூண்டபல் விரதம் நல்கினான்.

எம்பிரானுடைய இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட தேவதச்சனுவன் அப்பொழுதில் ஒரு மாத்திரைப் பொழுது நேரம் செல்லுவதற்கு முன்பாக அழகிலும் சிறப்பிலும் ஒன்றையொன்று ஒத்த வடிவினையுடையதாய் அழகிய சித்திரம்போலும் அமைந்த குதிரைகள் பூட்டப்பெற்றதும், சிங்கங்கள் பூட்டப்பட்டதும், கூளிகள் பூட்டப்பெற்றதுமாக விளங்குவனவாய் இருக்கும் பல தேர்களைத் தனது சித்தத்தால் நினைந்து உண்டாக்கினான்.

15

அன்ன தேர்த்தொகை அதனை எம்பிரான்
மின்னு காலவேல் வீர வாகுவும்
பின்னர் எண்மரும் பிறருஞ் சாரத
மன்ன ரும்பெற வழங்கி னுனரோ.

இவ்வாறாக உண்டாக்கப்பெற்ற தேர்த்தொகையதனை எம்பெருமான் மின்னல் போலும் ஒளியுடைய வேல் ஏந்திய வீரவாகு தேவரும் அவரின் தம்பியரான எட்டுப் பேர்களும் இலக்கம் வீரரும் பூத சேனாதிபதிகளும் பெற்றுக்கொள்ளும்படியாகக் கொடுத்தருளினார்.

16

பாகர் தூண்டிடப் படருந் தேர்கள்மேல்
வாகை சேர்தரும் வாகு வேமுதல்
ஆனோர் அடைந் தம்பொன் மால்வரைத்
தோகை மைந்தனைத் தொழுது போற்றினார்.

சாரதிகள் தூண்டிச் செலுத்தச் செல்கின்ற தேர்கள் மேலாக வெற்றி அடையும் பேறுடைய வீரவாகு தேவர் முதலியோர் சென்று எழுந்தருளிக்கொண்டு அத்தேர் மேல் நின்றவாறு அழகிய பொன்மயமான இமயமலையிற் தோன்றிய உமையம்மையார் பாலகரான எமது பெருமானைக் கைகளைக் கூப்பித் தொழுது போற்றிச் செய்தார்கள்.

17

தொழுது வள்ளலைச் சூழ்ந்து -மும்முறை
விழுமி தாகிய விடைபெற் றேகினார்
பழுதில் நீத்தமோர் பத்து நூறெனக்
குழுமிப் பாரிடங் குலவிச் செல்லவே.

அருட் செல்வரான எமது குருமணியைத் தொழுது மும்முறை வலமாக வந்து முன்னின்று வணங்கி பெறற்கரிய மேலான உத்தரவைப் பெற்றுக்கொண்டு பழுது ஒன்றும் இல்லாத ஆயிரம் வெள்ளம் என்னும் பூதங்கள் சேனைகளாகிக் கூடிச் சூழ்ந்து வர தாரகாசுரனுடைய மாயபுரியை நோக்கிச் சென்றார்கள்.

18

பாய பூதர்தம் படைக்கு வேந்தராய்
ஏயி னார்க்குவீ றிலக்கத் தெண்மராய்
மேயி னார்க்கெலாம் வீர வாகுவோர்
நாய கம்பெறீஇ நடுவட் போயினான்.

இவ்வாறாக சூழ்ந்து செல்லும் ஆயிரம் வெள்ளம் பூத சேனைக்கு எல்லாம் நாயகர் (தலைவர்) எனும் வீரர்களானவர்க்கும் இலக்கத்து எட்டு வீரர்களாகி தன்னைச் சூழ வருவார்க்கும் வீரவாகுதேவர் நடுநாயகமாகத் தலைமையுடன் சென்றருளுவாராயினார்.

19

அமர்வி னைக்கமுந் தவனை யேவியே
தமர வேலையில் தானே சூழ்தர
இமைய வர்க்கிறை ஏனை யோர்தொழக்
குமரவேள் கடைக் கூழை யேகினான்.

போர் வினைக்கும்படி முன்னாக வீரவாகு தேவனைச் செலுத்திவிட்டு அழகிய கடல் பரந்ததுபோல சூழ்ந்துவரும் சேனையான மிகுதிப் பூதம் சூழவும் தேவர்கட்கு அரசனான இந்திரன் முதல் யாவரும் தொழவும் என்றும் இளமையும் நலமும் குன்றாத எம் கடவுள் இவர்கள் பின்னாகத் தாம் தேர்மேற் சென்றருளினார். 20

பிற்பட எம்பிரான் பெயர ஏவலால்
முற்படு வீரனை முயங்கிப் பாரிடச்
சொற்படை படர்வன தூமந் தன்னொடு
சிற்பரன் நகையழல் புரத்துச் சென்றபோல்.

எம்பிரான் பின்னாகச் சென்றருள அவரின் ஏவுதலால் முற்பட்டுச் செல்கின்ற வீரவாகு தேவனை நெருங்கிச் சூழ்ந்து புகழ்பெற்ற பூதங்கள் அணிவகுத்துச் செல்லும் தன்மையானது எதுபோலும் எனில் புகைதோன்றும் படியாக ஞான சொரூபரான சிவபிரான் முப்புரங்கள் அழியும்படி விடுத்த சிரிப்பில் எழுந்த நெருப்பு சென்ற தன்மைபோலவும் இருந்தது. 21

அரிநிறை பூண்டதேர் அலகை பூண்டதேர்
பரிநிறை பூண்டதேர் படைக்குள் ஏகுவ
விரிகடல் வரைப்பினில் மேக ராசியுங்
கிரியுறழ் கலங்களுங் கெழுமிச் செல்வபோல்.

சிங்கங்கள் வரிசையாகப் பூட்டப்பட்ட தேரும், பேய்கள் பூட்டப்பட்ட தேரும், குதிரைகள் வரிசையாகப் பூட்டப்பட்ட தேருமாகிய இவைகள் யாவும், பூதப்படைகளுக்குள்ளே செல்லுவன. எதுபோலும் எனில் விரிந்த கடல் மேலாக மேகக் கூட்டமும் மலையை ஒத்த கப்பல்களும் செல்லும் தன்மைபோலவும் இருந்தது. 22

இடையல் இரதமோ டிரதந் தாக்கிய
படையொடு படைவகை செறிந்த பல்வகைக்
கொடியொடு தொடிநிறை துதைந்த கூளியர்
அடுசமர் பயின்றிடும் அமைதி போலவே.

பரந்த அகன்ற தேர்கள் வேகமாகச் செல்லுதலில் ஒன்றோடொன்று தாக்கி முட்டிக்கொள்ளும்; வீரர்கள் கையில் பிடித்த படைகளோடு படைகளும் வேகமாகச் செல்வதினால் சிக்கி மாட்டிக்கொள்ளும்; கொடிகளோடு கொடிகளும் ஒன்றுடன் ஒன்று சிக்கிக்கொள்ளும். இவைகள் முட்டியும் சிக்கியும் மாட்டியும் நிற்கும் தன்மை பூதங்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று போர் பயில்கின்ற தன்மைபோல் இருந்தன. 23

சங்கொடு பணைதுடி தடாரி காகளம்
பங்கமில் தண்ணுமை யாதிப் பல்லியம்
எங்கணும் இயம்பின எழுந்து பூழிபோய்ச்
செங்கம லத்தவன் பதத்தைச் செம்மிற்றே.

சங்குகள் ஊதப்பெற்றன; பெரிய முரசப்பறை முழக்கப் பெற்றன; உடுக்கு அடிக்கப்பட்டது; பேரிகை அடிக்கப்பட்டது; காகளம் ஊதப்பட்டது; குற்றமில்லாத மத்தளம் அடிக்கப்பட்டது. இவ்வாறாக இன்னும் வேறு வேறு வாத்தியங்களும் எங்கும் முழக்கப்பட்டன. சேனை சென்ற வேகத்தில் எழுந்துகொண்ட புழுதிபோய் தாமரை மலரில் இருக்கும் பிரமனுடைய உலகைச் சார்ந்து கொண்டது. 24

சாற்றுமீவ் வியல்புறத் தானே வீரருஞ்
சீற்றவெம் பூதருஞ் செல்ல வாகையான்
கோற்றொழில் அகற்றிய கோட்டு மாமுகன்
போற்றிய மாயமா புரியைச் சேர்ந்தனன்.

சொல்லப்பெறும் இவ்வியல்புகள் பொருந்த சேனை வீரரும் கோபமுடைய பூத வீரரும் செல்ல, தனது வெற்றி வீரத்தினாலே செங்கோன்மை முழுவதும் இல்லாமல் செய்த யானை முகம் உடைய தாரகாசுரன் அரசாண்டு இருந்த மாயபுரி என்பதைச் சேர்ந்தார் வீரவாகு தேவர். 25

சேர்ந்திடு மெல்லே பூதர் சேனைபோய் நகரம் புக்கு
நேர்ந்திடும் அவுண ரோடு நின்றமர் வினைத்து நின்றார்
ஓர்ந்தனர் அதனைத் தூத ரோடித்தங் கோயில் புக்குச்
சார்ந்திடு திருவில் வைகுந் தாரகற் றொழுது சொல்வார்,

இவ்வாறு சேர்ந்திட்ட நேரத்து பூதர்களின் சேனையானது சென்று மாயபுரி எனும் நகரத்துள்ளே புகுந்து அங்கு தம்முடன் எதிர்ப்பட்ட அசுரரோடு நின்று போர் செய்தார்கள். இவ்வாறு பூதங்கள் புறப்பட்டு உள்புகுந்து போர்வினைத்த தன்மையை அங்கு நின்ற தூதுவர்கள் கண்ணுற்று ஓடிச் சென்று அரண்மனை புகுந்து அங்கு இயல்பாகவே அமைந்திருந்த செல்வத்துடன் பொருந்திய தாரகாசுரனைக் கண்டு கை தொழுது இனைய வார்த்தைகளைச் சொல்வார்கள். 6

எந்தைமற் றிதுகேள் நும்முன் இமையவர் தொகையை யிட்ட
வெந்துயர்ச் சிறையை நீக்க விரிசடைக் கடவுள் மைந்தன்
கந்தனென் றொருவன் வந்தான் அவுணரைக் கடக்கு மென்றோ
அந்தர நெறிசெல் விண்ணோர் அறைந்திடக் கேட்டு மன்றே.

“எங்கள் அரசே! யாங்கள் சொல்லும் இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்பீராக. உம் முடைய ஊராகிய வீரமகேந்திரபுரத்தில் தேவர்களை நீங்கள் சிறைப்படுத்திய கொடிய துயரம் தரும் சிறையினை நீக்கும்பொருட்டாக விரித்த சடையுடைப் பகவானின் திருக்குமரன் கந்தன் என்று ஒரு பெயரைக் கொண்டவன் வந்துள்ளான். “இந்தத் தெய்வக் குழந்தை எம்மால் வெல்லமுடியாதபடி நம்மைத் துயரம் செய்த அசுரர்களை வெற்றி கொள்வார்” என்று ஆகாய மார்க்கமாகச் செல்லும் தேவர் சிலர் சொல்லிக்கொண்டு சென்ற வார்த்தையை நாம் கேட்டோம்.” 27

என்னிவர் மாற்ற மென்றோ யாந்தெரி குற்றே மாக
அன்னவர் இயம்பி யாங்கே ஆயிரத் திரட்டி யென்னப்
பன்னுறு பூத வெள்ளம் படர்ந்திடக் குமரன் போந்தான்
முன்னுறு தாசி நந்தம் முதுநகர் அலைத்த தென்றார்.

“இஃதென்ன இவர்கள் இப்படிச் சொல்கிறார்களேயென நாம் அதை ஆராய முற்பட்டபோது அந்தத் தேவர் சொன்ன அதே தன்மையாக அங்கே இரண்டாயி

ரம் வெள்ளம் எனச் சொல்லப்படும் பூதங்கள் சேனையாகச் சூழ்ந்து படர்ந்திடக் குமரக் கடவுள் வந்தார். இப்போ அவருக்கு முற்பட்டு வந்த தூசிப்படை நம் முடைய ஊரை வளைந்துகொண்டு அழிவு செய்கிறது” என்றார் தூதுவர். 28

என்றாலும் வடவைத் தீயில் இழுதெனும் அளக்கர் வீழத் துன்றிய எழுச்சி மானத் துண்ணெனச் செற்றந் தூண்ட மின்றிகழ் அரிமான் ஏற்று வியன்றவி சிருக்கை நீங்கிக் குன்றுறழ் மகுடம் அண்ட கோளகை தொடவெ முந்தான்.

அவர்கள் இவ்வாறு கூறியபொழுது வடவாமுகாக்கினியில் நெய்யெனும் கடலைக் கவிழ்த்து விட்டாற் தீ சுவாலித்து எழுதலொப்பத் தாரகாசுரனுடைய உள்ளத்திலே கோபத் தீ பொங்கி எழுந்து துள்ள மின்னல்போல ஒளி உடைய இரத்தின சிம்மா சனத்தை விட்டு நீங்கித் தனது முடியானது அண்டகோளங்களையும் முட்டும்படியாகத் தாரகாசுரன் எழுந்துகொண்டான். 29

எழுந்துதன் மருங்கு நின்ற ஒற்றரை நோக்கி இந்தச் செழுந்திரு நகர்மேல் வந்த சேனையை முளிபுற் கானில் கொழுந்தழல் புகுந்த தென்னக் கொல்வன்நந் தானே முற்றும் உழுந்துருள் கின்ற முன்னர் ஒல்லைதந் திடுதி ரென்றான்.

எழுந்து தன்பக்கராக நின்ற தூதுவரை விரைவுடன் பார்த்து, “இந்த என்னுடைய செழுமைமிக்க செல்வ நகர்மேல் வந்த சேனையைக் காய்ந்த புற் கொண்ட பற்றையில் பெருநெருப்புப் பற்றினாற்போலக் கொல்வேன். ஆகவே எனது சேனை முழுவதையும் உளுந்து உருள்வதற்கு முன்பான சடுதியான நேரத்து என்முன் கொணர்வீராக” என்றான் தாரகாசுரன். 30

அன்னபணி முறைபுரிவான் ஒற்றுவர்கள் போயிடலும் அவுணன் நின்ற கொன்னுறுவேற் பரிசனரைக் கொடுவருதிர் இரதமெனக் கூற லோடும் முன்னமொரு நொடிவரையில் தந்திடலும் அதனிடையே மொய்ம்பிற் புக்குப் பின்னர்வரும் அமைச்சர்கள்நந் தொகைபரவ மதர்ப்பிடுநோடு பெயர்த லுற்றான்.

அவ்வாறு தாரகன் பணித்த முறை செய்யும்படி தூதுவர்கள் போயிடலும் தாரகாசுரன் அயலே அச்சம் விளைக்கும் வேலேந்திய கையோடும் நின்ற தனது பரிசனரைப் பார்த்து “என் தேரைக் கொண்டு வருவீராக” எனக் கூறலோடும் உடனே அவர்கள் ஓடிச் சென்று ஒரு நொடிப் பொழுதில் தேரை முன்பாகக் கொண்டு வருதலும் அத்தேர்மீது வலிமையோடும் பாய்ந்து ஏறிக்கொண்டு பின்னால் வந்த மந்திரிமார் கூட்டம் வணங்கியவாறு தாங்களும் புறப்பட்டுச் சூழ்ந்து வருமாறு பெரும் மதர்ப்பிடுநோடும் ஆங்காரத்துடனும் சென்றான் தாரகாசுரன். 31

வீடுவான் போலுமினித் தாரகனென் றவன்சீர்த்தி விரைவில் வந்து கூடியே புரள்வதுவும் அரற்றுவதுங் காப்பதுமாங் கொள்கைத்தென்ன நீடுசா மரத்தொகுதி பலவிரட்ட வெள்ளொலியல் நிமிர்ந்து வீசப் பீடுசேர் தவளமதிக் குடைநிழற்ற வலம்புரிகள் பெரிதும் ஆர்ப்ப.

இனி இந்தத் தாரகாசுரன் அழிவான்போலும் என்று முன்னமே அவன் நிலையை உணர்ந்துகொண்டு அவ்வசுரனுடைய கீர்த்தி, புகழ், அனைத்தும் விரைவாக அவன் முன்புவந்து கூடி நின்று புரள்வதும், புலம்புவதும், காப்பதும் ஆகிய கொள்கை

போன்று தோன்றும்படியாக நீண்ட தாமரைத் தொகுதிகள் பல அவன் முன்னால் வீசப்பட்டும் வெண்ணிறமான பல வஸ்திரத் தூக்குகள் உயர்ந்து அசையவும் பெருமை பொருந்திய வெண்ணிறமான சந்திர வட்டக்குடை நிழல் செய்யும்படியும், வலம் புரிச் சங்குகள் பெரிதும் ஆரவாரத்துடன் ஊதப்பெறும்படியும் தாரகன் வந்தான்.

தாரகன் முன்பு அவன் கீர்த்திகள் அவன் இறப்பான் என எண்ணி புரண்டித்துப் புலம்பி அழுது காக்க முயன்று நின்றல்போல சாமரைகள் புரண்டும், சங்குகள் புலம்புதல்போல் ஊதியும், வஸ்திரத்தூக்குகளும் சந்திர வட்டக் குடையும் காப்பது போல் மேல் பிடிக்கப்பட்டுத் தோன்றியும் நின்றன என உவமித்தார். 32

ஈமத்தே நடம்புரியுங் கண்ணுதலோன் எடாதசிலை யென்ன மாலோன் மாமத்தே யெனக்கிடந்த முழுவயிரத் தண்டமொன்று வயிரக் கண்டைத் தாமத்தேர் பெறுகின்ற மடங்கல்பல ஈர்த்துவருஞ் சகடத்தின்கால் சேமத்தேர் மிசைப்போத ஏனையபல் படைக்கலமுஞ் செறிந்து நண்ண.

சுகொட்டிடத்தே நடம் புரிகின்ற நெற்றிக் கண்ணினை உடைய பெருமான் எடுத்து வளையாத வில்லான மேருமலையானது இதுதான் என்னும்படியும் விஷ்ணு மூர்த்தி பாற்கடலைக் கடைந்தபோது பெரிய மத்தாகிம மந்தர மலையானதும் இது தான் என்னும்படியாகவும் அமைந்த முழுதும் வைரத்தினால் செய்த பெரிய தண்டா யுதமொன்று வைரத்தினால் செய்த மணிமாலைகள் அணியப்பட்டு விளங்கும் கழுத் தைக்கொண்ட அழகிய சிங்கங்கள் இழுத்துச் செல்கின்ற பெரிய சில்லுகளையும் வலிய கால்களையும் உடைய ஒரு துணைத்தேரின் மேலாகச் செல்லவும் இத்தண்டோடு வேறு படைகளும் அத்தேரில் செறிந்து நண்ணவும், 33

ஒற்றர்கூ வியவேலை ஏற்றெழுந்த அவுணர்கடல் ஒருங்கு செல்லக் கொற்றமால் கரிபரிதேர் இனத்தினொடு வந்தீண்டக் குழவித் திங்கட் கற்றைவார் சடைக்கடவுள் வாங்கியபொன் மால்வரையைக் காவ லாகச் சுற்றுமால் வரையென்னப் படைத்தலைவர் பஃறேரில் துவன்றிச் சூழ.

தூதுவர் அழைத்த நேரத்து அதைக்கேட்டு எழுந்த அசுரர்களான சேனை கடல் போலப் பரந்து செல்லவும், கொற்றமான மதயானையும். குதிரையும், தேரும் இனம் இனமாக வந்து சூழவும், இளம் பிறையணிந்து கற்றையாக வார்ந்து விளங்கும் சடையுடைய சிவபிரான் வளைத்த பொன்னான மலையைக் காவலாகச் சுற்றி வருகின்ற பெரிய மலைகள் என்னும்படி சேனாதிபதிகள் பல தேர்களில் நெருங்கிச் சூழ்ந்து வரவும், 34

மொய்யமர்செய் கோலமொடு முப்புரம்மேல் நடந்தருளும் முக்கண்மூர்த்தி பையரவின் தலைத்துஞ்சங் கணைதூண்ட மூண்டதழல் பதகராணோர் மெய்யுடலம் முழுதுநுங்கத் தலைக்கொள்ளப் பெருந்தாம மிசைக்கொண் டென்னச் செய்யமுடி அவுணர்பெருங் கடலினிடை யெழும்பூழி சேட்சென் றோங்க,

வலிமையான போரைச் செய்யுங் கோலத்துடன் முக்கண்மூர்த்தியான சிவபிரான் முப்புரங்கள்மேல் போர் செய்யச் சென்றபோது நஞ்சைப் பையில் உடைய அனந்தன் என்னும் பாம்பில் யேரக நித்திரை செய்யும் நாராயணக் கடவுள் என் னும் அம்பை செலுத்த அந்தப் பாதகரான அசுரர்களின் உடலங்கள் தலை வரையும் நெருப்பு பற்றி எரியும்போது தோன்றுகின்ற புகைப்படலமானது மேற்கொண்டு சென்றது என்னும்படியாக தாரகாசுரனைச் சூழ்ந்து வருகின்ற சிவந்த முடியை உடைய அசுரர்களின் சேனை செல்லும் வேகத்து எழுந்த புழுதி மேற்கொண்டு தோன்றவும்.

கார்க்குன்றம் அன்னதிறல் கரிமீதும் பரிமீதுங் கடிதில் தூண்டுந்
தேர்க்குன்றம் அதன்மீதும் வயவர்கள்தங் கரங்களினுஞ் செறிப தாகை
ஆர்க்கின்ற துயர்ந்தோங்கி அசைகின்ற தெம்மருங்கும் அம்பொன் நாட்டில்
தூர்க்கின்ற பூழியினைத் துடைக்கின்ற பரிசேபோல் துவன்றித் தோன்ற.

கறுத்த மலை என்னும்படி ஒத்த யானைமீதும், கடிதாகத் தூண்டப்படும் மலைபோ
லும் தேர் மீதும், வீரர்களுடைய கைகள்மீதும் செறிந்து விளங்கும் கொடிகள், சேனை
கள் வேகமாகச் செல்வதால் படபடத்து ஆர்க்கின்றதாய், உயர்ந்து ஒங்கி அசை
கின்றதாய், எப்பக்கமும் சூழ்ந்து காணப்படுவதாய் நிற்கும் தன்மையால் சேனை
கள் சென்ற வேகத்தில் முன் எழுந்த புழுதி சென்று பொன்னான தேவ உலகில்
பட்டு மூடிய அந்தப் புழுதியை வஸ்திரத்தால் துடைத்துக்கொள்கின்ற தன்மைபோல்
விளங்கி நிற்கிறது இக்கொடிகளின் தன்மை, 36

வாகையுள பல்லியமும் இயம்பத்தன் நகர்நீங்கி மன்னர் மன்னன்
ஏகியதோர் படிநோக்கி உவரிமிசைக் கங்கைகள்வந் தெய்து மாபோல்
சாகையுள பன்மரனும் பல்படையுங் குன்றுகளுந் தடக்கை யேந்திச்
சேகுடைய பெருஞ்சீற்றப் பூதர்படை யார்த்தெதிர்ந்து சென்ற தன்றே.

வெற்றிக்குச் சேனையை ஊக்குவிக்க முழக்கப்படும் பல் வேறு விதமான வாத்தி
யங்களும் இயம்பத் தனது நகரை விட்டு நீங்கி அரசர்க்கு அரசனான தாரகாசுரன்
போர் செய்ய வந்த தன்மையை நோக்கி, சமுத்திரத்தின் மீது கங்கையாறு வந்து
சேர்கின்ற தன்மைபோல வைராக்கியம் பொருந்திய பெருங் கோபமுடைய பூதங்க
ளான படைகள் யாவும் ஆர்த்து இரைந்தவண்ணம் பெரிய கொம்பர்களை உடைய
பல மரங்களையும், பல படைகளையும், பல மலைகளையும் தங்கள் கைகளில் ஏந்திய
வண்ணம் தாரகாசுரனையும் அவனது சேனையையும் எதிர்ந்து சென்றது. 37

எல்லோரும் தொழுதகைய குமரனடி இணைவழுத்தி இகல்வெம்பூதர்
கல்லோடு மரனோடுங் கதையோடுங் கணிச்சியொடுங் கழுமுள் வீச
வில்லோடுங் கணையோடும் வேலோடும் நேமியொடும் மிக்க எல்லாம்
அல்லோடும் புரையுமனத் தவுணர்படை எதிர்சிதறி அமர்செய் திட்டார்.

எல்லோரும் தொழும் தகைமையினை உடைய குமரப்பெருமானின் உற்ற துணை
யான திருவடி மலர்களைத் தியானித்துப், பூதகணங்கள் வழிபட்டு, கல்லுடனும்,
மரத்துடனும், வச்சிரப் படையோடும், கதாயுதத்தோடும், கழுமுள்ளாலும் எடுத்து
அசுரர் மேல் வீசி எறிதலும் அப்போது அசுரர்கள் யாவரும் அதற்கு மாறாகக் கையில்
இருக்கும் வில்லில் அம்பைப் பூட்டிச் செலுத்தியும் வேலால் எறிந்தும் சக்கரத்தைச்
சுழற்றியும் மிகுதியான எல்லாப் படையாலும் இருளோடு ஒத்த மனமுடையராய்
வீசிப் போர் செய்யலானார்கள். 38

எண்ணுறு படைகள் இவ்வா நெதிர் தழீஇ அடரும் வேலை
விண்ணுறு பூழி யென்னும் விரிதரு புகைமீச் செல்ல
மண்ணுறு குருதியான வன்னியை மாற்று வார்போல்
கண்ணுறும் இமையோர் கண்கள் கடிப்புனல் கான்ற அன்றே.

எண்ணப்பட்ட படைகள் இவ்வாறு எதிர் செலுத்திப் போர்செய்யுங்காலை படை
களின் தாக்குதலினால் எழுந்த தூசி ஆகாயத்திற் சென்று பரந்து புகைபோல் மேற்

சென்று அங்குள்ள தேவர்கள் கண்களிற்படுதலும் அவர்களது கண்கள் கண்ணீரைச் சொரிந்தன. இந்தக் கண்ணீர் கீழே பட்டு இறந்தாருடைய இரத்த வெள்ளம் என்னும் நெருப்பை அவித்துவிடுவதுபோல் ஆயிற்று. 39

இரிந்திட லின்றி நேர்வந் தேற்றமர் புரிதலாலே
சொரிந்திடு குருதி பொங்கத் தோளொடு சென்னி துள்ளிச்
சரிந்திடுங் குடர்கள் சிந்தத் தானவர் பல்லோர் மாயப்
பொருந்திறல் வயத்தால் மேலாம் பூதருஞ் சிலவர் பட்டார்.

போர் செய்ய முற்பட்டவர் திரும்பி ஓடாது நேருக்குநேராகி ஏற்று அமர் புரிதலால் சொரிந்த இரத்தம் பொங்கவும் தோளும் தலையும் வெட்டுண்டு துள்ளவும் சரிகின்ற குடர்கள் சிந்தும்படியாகவும் அசுரர் பலர் இறப்ப பெரும்வெற்றி ஈட்டிய பூதசேனையிற் சில பூதங்களும் அழிந்து மாய்ந்தன. 40

தேருடைத் தெறிந்து பாய்மரத் திறத்தினைச் சிதைத்து நீக்கி
ஆருடைத் திகிரிச் சில்லி அங்கையால் எடுத்துச் சுற்றிப்
போருடைத் திறலோர் தம்பால் பொம்மென நடாத்தும் பொற்பால்
காருடைப் பூதர் சில்லோர் கண்ணனை போன்றார் அன்றே.

பூதங்கள் சில தேரை உடைத்து எறிந்து பாய்கின்ற குதிரைகளைச் சிதைத்து நீக்கி தேரில் உருள்கின்ற வட்டமான சில்லை அழகிய கைகளால் எடுத்து போர்செய்யும் அசுரர்மேலாக எறிகின்ற தன்மையால் இந்தமேகம்போலப் பருத்த பூதங்கள் சக்கரப் படை உடைய விஷ்ணுபிரானைப் போன்றார்கள். 41

தேர்பரித் தெழுந்து மண்ணில் செல்லுறூப் பவளச் செங்கால்
கார்பறித் தன்ன தோகைக் கவனவாம் புரவி யீட்டம்
போர்பரித் தொழுகு சீற்றப் பூதர்கள் புடைத்துச் சிந்திப்
பார்பரித் திடவே செய்தார் படிமகள் இடும்பை தீர்ப்பார்.

அசுரர் தேரை இழுத்து, எழுந்து பாய்ந்து மண்மேலாகச் செல்கின்ற பவளம்போலும் சிவந்த காலினை உடையதும், கறுத்த வாலினை உடையதும் வேகமுடையதுமான கடிவாளம் உடைய குதிரைக் கூட்டங்களை போர் வேகத்துடன் எழுந்து தாக்குகின்ற பூதங்கள் உதைத்து அடித்துச் சிந்திப் பூமியிலே கிடக்கும்படி செய்தார். இவ்வண்ணம் வேகத்தால் பூமியை அதிர்ச் செய்து இடும்பை தந்த குதிரைகளைக் கொன்றதால் பூமிதேவி இடும்பை தீர்த்தார் இப்பூதர். 42

வாலுடைக் களிற்றின் ஈட்டம் வாரியே கரத்தா லெற்றிக்
காலுடைத் திகிரித் திண்டேர் கழல்களால் உருட்டிக் காமர்
பாலுடைப் புரவித் தானை பதங்களால் உழக்கிச் சென்றார்
வேலுடைத் தடக்கை அண்ணல் விடுத்தருள் வீர வீரர்.

பெரிய வால் உடைய யானையின் கூட்டங்களைக் கைகளால் வாரித் தூக்கி அடித்தும், கால்களை உடைய திண்மையான சில்லுடைய தேர்களைத் தமது பாதங்களால் உதைத்து உருட்டியும், அழகிய வெண்ணிறத்தை உடைய குதிரைகளைக் காலால் மிதித்துக் கொன்றும் செல்கிறார்கள் வேற்படையை ஏந்திய திருக்கரத்துடன் விளங்கும் ஏகநாயகனான முருகப்பிரான் விடுத்துள்ள வீரரான பூதங்கள். 43

வாருறு புரசை பூண்ட வன்களிற் றெருத்தல் யாவுஞ்
சூருறு நிலைய வாகித் துஞ்சிய தொகுதி சூழப்
பேருறு குருதி நீத்தம் பிறங்கழற் கதிர்கா னாது
காருற வூர்கோள் தோன்றுங் காட்சியை யொத்த தன்றே.

வார் பூட்டிய உப்பரிகை உடைய கொடிய யானையின் கூட்டம் யாவும் பூதங்கள்
கொன்ற வேகத்தைக் கண்டே பயத்தால் அப்படியே இறந்துபோக அந்த இறந்த
யானைகளைச் சூழ்ந்து இரத்தமானது வட்டமாக வளைந்து நிற்கும் தன்மை எதுபோல
ஆகிறதெனில், பிரகாசிக்கும் வெப்பமுடைய கிரணங்களைக்கொண்ட சூரிய தேவனைக்
காணமுடியாதபடி மேகங்கள் மறைப்ப அம்மேகங்கள் புறத்தே பரிவட்டம் சூழ்ந்து
தோற்றும் காட்சியை ஒத்தது. 44

கண்ணெதிர் நின்று போர்செய் கார்கொழும் அவுணர்ப் பற்றித்
துண்ணெனப் பூதர் வீசத் துளங்கிய கலன்க ளோடும்
விண்ணிடை யிறந்து நொய்தின் வீழ்வது விகம்பில் தப்பி
மண்ணிடை மின்னு வோடும் வருமுகில் போன்ற தன்றே.

கண்முன்னால் நின்று போர் செய்கின்ற கருமை நிறம் உடைய அசுரரைப் பூதங்
கள் பற்றிப் பிடித்து திடீரெனத் தூக்கி வீசுதலும், வீசப்பட்ட அசுரர் ஆகாயத்துச்
சென்று இறந்து திரும்ப உடல் பூமியில் அணிந்துகொண்ட பிரகாசமுடைய ஆபர
ணங்களோடும் வீழ்கின்ற தன்மை வானத்தில் நின்றும் தவறி கரிய முகில் மின்ன
லோடு பூமியில் வீழ்வது போன்றுள்ளது. 45

ஆயிர வெள்ள மாகுங் கணவரும் ஆங்க ணுள்ள
பாயிருங் குன்ற மெல்லாம் பன்முறை பறித்து வீசி
மாயிருந் தகுவர் தானை வரம்பில படுத்து நின்றார்
ஏயென வுலகைச் சிந்தும் இறுதிநாள் எழிலி போல்வார்.

ஆயிரம் வெள்ளம் சேனையாகும் பூதங்கள் யாவும் அங்கணுள்ள பருத்த பெரிய
மலைகள் எல்லாவற்றையும் பலமுறை பிடுங்கி வீசி பெரிய அசுரர்களின் சேனைகளில்
அளவுகடந்தனவற்றைக் கொன்று நின்றார்கள். இந்தப் பூதங்கள் உலகின் அழிவு காலத்
தில் மழையைப் பொழிந்து உலகை அழியச் செய்யும் மேகம்போல் ஆயிரா
கள். 46

நிணங்கவர் குமலி யோர்சார் ஞெரேலெனக் குரைப்பப் புள்ளின்
கணங்களும் அலகை தானுங் கறங்கிடக் கானத் தோங்கிப்
பிணங்களின் அடுக்கல் ஈண்டிப் பேரமர் விலக்கி யார்க்கும்
அணங்குறு நிலைய வாகி அடுத்தன நடுவண் அம்மா.

போர்க்களத்தில் பிணங்களைக் கவர்ந்து செல்லும் நாய்கள் ஒருசாராக நின்று
ஒன்றை ஒன்று பார்த்து ஞெரேலெனும்படி ஓசைபடக் குரைக்கவும், பறவைக் கூட்
டங்களும் பேய்க் கூட்டமும் உலாவவும், இறந்தாரின் பிணங்கள் மலைபோலக் குவிந்து
போர் செய்வாரைச் செய்யாதபடி இடைவிலக்கி பார்ப்பவர் யாவரும் நடுக்கம்
கொள்ளும்படி அச்சுறுவிக்கும் நிலைமையாகப் பிணக்குவியல்கள் நடுவணாக நிற்பன. 4

தரைத்தடஞ் சிலைய தாகத் தறுகண்வெம் பூத ரானோர்
வரைத்துணை அன்ன தாளே வலிகெழு குழவி யாகத்
திரைத்திழி குருதி நீராத் தீர்ந்திடு திறலோர் யாக்கை
அரைத்தென நடப்ப ஏற்றார் அவுணரும் அடுபோர் செய்தார்.

கொடிய சில பூதர்கள் இந்தப் பூமியே அம்மி எனும்படியாகவும், தமது மலை போன்ற கால்களே குழவி எனும்படியாகவும் வெட்டுண்ட உடலில் நின்றும் சொரியும் இரத்தம் நீராகவும், இறந்தாருடைய உடலமே சரக்காகும்படி அரைப்பார் போன்று காலால் அசுரர் பலரைத் தேய்த்து அழித்துவர அசுரரும் எவ்வாற்றாலும் விடாது பூதங்களை எதிரேற்றுப் போர் செய்தார்கள். 48

தத்துறு புரவித் திண்டேர்த் தானவர் நிகளத் தந்தி
பத்துநா ரென்றில் வீழப் பழுமரப் பணைகொண் டெற்றி
முத்தலை யெஃகம் வீசி முசலத்திற் புடைத்து மொய்ம்பால்
குத்தினின் றுழக்கிப் பாய்ந்து கொன்றனர் பூத வீரர்.

தாவிப்பாய்கின்ற குதிரைகள் பூட்டியதேரை உடைய அசுரர்களின் விலங்கு போலும் சங்கிலித்தொடர் கொண்ட யானைகள் ஒரு அடியாலே ஆயிரம் வீழும்படி பூதங்கள் பெரிய மரங்களால் மோதி அடித்தும், மூன்று தலை உடைய சூல வேலை வீசிக்குற்றியும் முசலப்படையால் அடித்துக்கொன்றும், தோளாலும் கையாலும் குத்திக் கொன்றும், பாய்ந்து உழக்கிக் கொன்றும் அநேக அசுர சேனையைப் பூதங்கள் அழிவு செய்தார்கள். 49

விழுந்தன படிவம் யாண்டும் விரிந்தன கவந்த மேன்மேல்
எழுந்தன குருதித் தாரை ஈர்த்தன நீத்த மாக
அழுந்திய இறந்தோர் யாக்கை ஆர்த்தன பறவை செய்ய
கொழுந்தசை மிசைந்து நின்று குரைவையாட் டயர்ந்த கூளி.

உடலங்கள் யாண்டும் விழுந்தன; உடற்குறைகள் மேன்மேலும் எழுந்து கூத்தாடின; இரத்தம் தாரை தாரையாக எழுந்து ஆறுபோல் ஓடி இறந்தோர் உடல்களை இழுத்துச் சென்றன; பறவைகள் ஆரவாரித்தன; சிவந்த கொழுப்புடைய தசைகளை உண்டு களித்து நின்று பேய்கள் குரவைக் கூத்தாடின. 50

கண்டனன் இனைய தன்மை தாரகன் கடிய சீற்றங்
கொண்டனன் வையம் நீங்கிக் குவலய மிசைக்குப் புற்றுத்
தண்டமொன் றெடுத்துப் பூதப் படையினைத் தரையில் வீட்டி
அண்டமுங் குலுங்க ஆர்த்திட் டடிகளால் உழக்கிச் சென்றான்.

இவ்வாறாகத் தனது சேனைகள் அழிந்ததன்மையினைத் தாரகாசுரன் கண்டவுடன் கொடிய கோபங் கொண்டனன். தேரைவிட்டு நீங்கி பூமியினிலே குதித்து தண்டாயுதமொன்றை கையிலே எடுத்துக்கொண்டு அத்தண்டால் ஓங்கிப் பூதப்படைகளை அடித்துச் சாய்த்து பூமியிலே கிடத்தி அண்டங்களும் குலுங்கும்படியாக இரைச்சலிட்டுக் கூவி ஆர்த்து தனது கால்களால் பூதப்படைகளை உழக்கிக் கொன்றும் சென்றான்.

அல்லெனப் பட்டமேனி அவுணர்கட் கரசன் கையிற்
கல்லெனப் பட்ட தண்டாற் புடைத்தலுங் கரங்கள் சென்று
பல்லெனப் பட்ட சிந்திப் பாய்புனல் ஒழுக்கிற் சாய்ந்த
புல்லெனப் பட்ட தம்மா பூதர்தஞ் சேனை யெல்லாம்.

இருள் எனப்பொருந்திய மேனியை உடைய தாரகாசுரன் இவ்வாறு கையில்கொண்ட மலைபோன்ற தண்டாயுதத்தால் பூதசேனைகளை அடித்தலும், கைகள், தலைகள், பல்லு கள் எனப்பட்ட யாவும் சிதறி நொருங்கப்பட்டு இரத்தம் கொப்பளிக்கும் படியாக பூதங்கள் சாய்ந்து சாய்ந்து விழுந்தன. இவ்வாறு தண்டால் அடித்தலும் மள மள வெனச் சாய்ந்து வீழும் பூதசேனை புல்லே ஆயாது, தண்டால் அடிக்கச் சாய்வது போல தாரகன் தண்டால் அடிக்கச் சாய்ந்து வீழ்ந்தது. 52

பிடித்திடு வயிரத் தண்டம் பெருங்கடற் பூதவெள்ளம்
முடித்திடல் புகழோ அன்றால் தாரக மொய்ம்பின் மேலோன்
அடித்திடுங் காலை கீண்ட தம்புவி அடிப்பான் ஒங்கி
எடுத்திடுங் காலை கீண்ட தெண்டிசை அண்டச் சூழல்.

தாரகாசுரன் பிடித்திட்ட வயிரத்தண்டம் ஒவ்வோர் அடியில் கடல்போல் பரந்த பூதவெள்ளத்தை முடித்திடல் ஒருபுகழோ? இல்லை ஏனெனில் வலிமையுடைய கால் கொண்ட தாரகாசுரன் தண்டால் ஒங்கி அடித்தால் அந்த அடியில் பூமி வெடித்துப் பிளக்கும். அடிக்கும்படி தண்டாயுதத்தை ஒங்கித் தூக்கியமையால் மேலுள்ள எட்டு திக்கு அண்டங்கள் கிழிபட்டன. 53

தாரிடங் கொண்ட மார்பத் தாரகன் வயிரத் தண்டம்
போரிடங் கொண்டோர் சென்னி புயமுரங் கரங்கள் சிந்திக்
காருடங் கண்ட பாந்தட் கணமெனத் துடிப்ப வீட்டிப்
பாரிடந் தன்னை யெல்லாம் பாரிடம் ஆக்கிற் றம்மா.

மாலையை அணிந்த நெஞ்சினை உடைய தாரகாசுரன் கொண்ட இத்தண்டாயுதம் போர்செய்யும்படி ஆயத்தங்கொண்ட பூதங்களின் தலைகளை, தோளை, நெஞ்சை, கைகளைச் சிந்தி கருடனைக்கண்ட பாம்புகள்போல, பூமியிலே கிடந்து துடிக்கும்படியாக எல்லாப் பூதங்களையும் கீழேவீழ்த்தி, பூதங்கள் யாவற்றையும் ஒன்றையேனும் நிற்க வையாமல் பூமியிலே பரந்து கிடக்க வைத்தது. 54

அன்றரி விடுத்த ஆழி ஆரமா வணிந்த தீடோன்
கொன்றனன் அனிக மென்னுங் கொள்கையும் அவன் மேற்செல்லும்
வன்றிறல் தம்பால் இல்லா வண்ணமும் மதித்து நோக்கி
நின்றிலர் பூதர் வேந்தர் நெஞ்சழிந் துடைந்து போனார்.

அன்று விஷ்ணுபிரான் விடுத்த சக்கராயுதத்தைக் கழுத்தில் மாலையாக அணிந்த தீயவனான தாரகாசுரன் பூதங்களின் சேனைகளைக் கொன்றான் மிச்சமின்றாக என்னும் கொள்கையையும், அதுவன்றி இந்நிலையில் அவனோடும் போர் செய்வதற்கு செல்லத் தங்கட்கு வலிஇல்லை என்னும் தகவையும் கண்ட பூத சேனாதிபதியர் யாவரும் தங்கள் மனம் நிலைகுலைந்து அவன் முன்னிற்கமுடியாதபடி தோற்று ஒடிப்போனார்கள். 55

திண்கண நிரையின் வேந்தர் சிந்துழிச் சீற்றந் தூண்ட
எண்கண மாகியுள்ள இலக்கருஞ் சிலைகா லூன்றி
மண்கணை முழுவம் விம்ம வயிரெழுந் திசைப்ப வாங்கி
ஒண்கணை மாரி தூவி அவுணனை ஒல்லை சூழ்ந்தார்.

நீங்காத திண்மையான பூதசேனாதிபதியர் உடைந்து சிதறி ஒடிப்போதலும் அத்தன்மை கண்டபோதே கோபம் பொங்கி எழ எல்லாராலும் மதிக்கப்படும்படியாக

உள்ள இலக்கம் வீரரும் தங்கள் வில்லை எடுத்து காலுற வைத்து ஊன்றி மார்ச்சனை மண்பூசிய முரசப்பறை மேளம் முழங்க ஊதுகொம்புகள் ஊதப்பட்டு பேரோசை கொள்ள அவ்விற்களை வளைத்துக்கொண்டு அவற்றில் அம்புகளைப் பூட்டிச் செலுத்தி மழை சொரிவதுபோல அம்புகளைச் சொரிந்து தாரகாசுரனை விரைவாக வளைத்துக் கொண்டார்கள்.

56

சூழ்ந்தனர் துரந்த வாளி தோன்முகத் தவுணன் யாக்கை
போழ்ந்தில ஊறதேனும் புணர்த்தில புன்மை யாகித்
தாழ்ந்திடு நிரப்பின் மேலோன் ஒருமகன் தலைமை தாங்கி
வாழ்ந்தவர் தமக்குச் சொல்லுஞ் சொல்லென வறிது மீண்ட.

இவ்வாறு இவர்கள் சூழ்ந்து நின்று விடுத்த அம்புகள் ஒன்றையினும் வந்து யானை முகமுடைய தாரகனுடைய உடலத்தைப் பிளந்தது இல்லை. அல்லது சிறு காயம் ஏனும் உண்டுபண்ணிய தில்லை. இதற்குப்பதிலாக இந்த அம்புகளே வலியிலாது மீண்டுபோயது. இது எப்படியெனில் மிகவும் வறுமைப்பட்டுத் தாழ்வாகிய நிலையில் யாவராலும் மதிக்கப்படாது இருக்கப்பெறும் ஒரு பிள்ளையானவன் தானும் கல்வி கற்றுடையான் என எண்ணிக்கொண்டு தலைமைப்பாடு கொண்டு செல்வத்தால் நிரம்பி வாழ்வார்களுக்குச் சொல்லும்சொல் எப்படி அவர் செவியில் ஏழுதுபோமோ அதே போல அம்புகள் வீணை மீண்டன உலக இயல்பு மதிப்பு உடையாரைத்தான் மதிக்கும் அதிலும் அநேகமாக செல்வத்திமிரால் இருப்பவர்கள் தம்மை உணராது தாங்களே மேம்பாடு உடையார் என எண்ணுவார்கள். ஓர் வறியவன் அவரிடத்து சென்று தனது வித்தைபற்றியோ, அறிவுபற்றியோ சொல்ல முயன்றால் அதைஅந்தத் தலைமைத் திமிர் பிடித்தார் ஏற்கார். அதனையே இங்கு தலைமை தாங்கி வாழ்ந்தவர் தமக்குச் சொல்லும் சொல் எனக் கூறினார்.

57

தரைபடப் புகழ்வைத் துள்ள தாரகன் தடமார் பத்தைப்
புரைபடச் செய்தி டாது பொள்ளெனப் பட்டு மீண்டு
நிரைபடத் திறலோர் உய்த்த நெடுங்களை யான வெல்லாம்
வரைபடச் சிதறுங் கல்லின் மாரி போல் ஆனவன்றே.

உலகமெங்கும் புகழ் பரம்பும்படியான புகழ்கொண்ட தாரகாசுரனுடைய விசாலித்த மார்பினை ஒரு சிறிய ஊறும் செய்ய முடியாதபடி நிரை நிரையாக நின்று இந்த இலக்கம் வீரர்களும் விடுத்துள்ள அம்புகள் யாவும் மலையின் மீது கல் மழை பொழிந்தால் அக்கற்கள் சிதறும் தன்மைபோல அவன் நெஞ்சில் விரைவாகச் சென்று பட்டு மீண்டும் சிதறி வீழ்வுற்றன.

58

விடுகளை மாரி யாவும் மீண்டிட வெகுண்டு விண்ணோர்
படைமுறை வழங்கி நிற்பப் பதகன்மேல் அவைகள் எய்தா
உடையதம் வலியுஞ்சிந்தி ஒல்லென மறிந்து செல்லக்
கடவுளர் அதனை நோக்கிக் கரங்குலைத் திரங்கலுற்றார்.

வீரர்கள் விடுத்த அம்பின் மழையால் ஒரு ஊறும் ஆகாது அம்புகள் மீள்தலும் அதனைக்கண்ட வீரர் வெகிழ்ச்சி எய்தி தேவர்கள் படையான இந்திராஸ்திரம், சூரியாஸ்திரம். பிரமாஸ்திரம் இவைபோன்ற படைகளைச் செலுத்தி நின்றலும் அப்படைகள் தானும் அப்பாதகன்மேல் சென்று எய்த முடியாதனவாகி தங்கள் வலியையும் சிந்தி திடீரெனத் திரும்பிச் செல்லலும், அந்த செயலினை மேல் நின்று கண்ட தேவர்கள் எல்லாம் தங்கள் கைகளை எடுத்து உதறி துன்பப்பட்டு இரங்கினார்கள்.

59

மற்றது காலேதன்னில் வலியினால் வயிரத் தண்டஞ்
சுற்றினன் தற்கூழ் கின்ற சுடர்மணிக் கடுமான் தேர்கள்
எற்றினன் புழைக்கை நீட்டி இலக்கர்தந் தொகையும் வாரிப்
பொற்றனு வோடும் வீழப் புணரியின் மீது விட்டான்.

மற்று இவ்வாறான நேரத்தில் தனது முழு வலியுடன் தாரகாசுரன் கைமேல்
பிடித்த தண்டாயுதத்தை சுழற்றினான். சுழற்றித் தன்னை வளைந்து சூழ்ந்திருக்கின்ற
இலக்கம் வீரரின் பிரகாசமுடைய இரத்தினம் பதித்தனவும் வேகமுடன் செல்வனவு
மான குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட தேர்களை மோதி அடித்தான். தன்னுடைய நீண்ட
துதிக்கையை நீட்டி இலக்கம் வீரரையும் வாரிப்பிடித்து அவர்கள் கையில் பிடித்த
பொன்வில்லோடும் கடலே சென்று வீழும்படி தூக்கி எறிந்தான். 60

துளும்பிய அளக்கர் தன்னில் சூழற நின்ற தெங்கின்
வளம்படு பழுக்காய் வர்க்கம் மாருதம் எறியச் சிந்திக்
குளம்புகு தன்மை யென்ன வீழ்தரு கொற்ற வீரர்
இளம்பிறை புரையும் வில்லோ டெழுந்தொரு புடையிற் போனார்.

அலைமோதும் சமுத்திரத்தில் வீசப்பட்ட இந்த இலக்க வீரரும்; குளத்தில்
ஓரமாக நின்ற தென்னை மரத்தில் உற்ற வளம்பொருந்திய பழுத்த தேங்காய்கள்
காற்று வேகமுடன் வீச சிதறிக் குளத்தில் வீழ்கின்ற தன்மையை ஒப்ப கடலில் சித
றுண்டு சென்று வீழ்ந்து பின்னர் இளம் பிறையை ஒத்த வில்லோடும் எழுந்து ஒரு
பக்கராகப் போனார்கள். 61

கொற்றவில் உழவன் வீர கோளரி யதனை நோக்கிச்
செற்றமோ டேகிச் செவ்வேள் சேவடி மனத்துட் கொண்டு
பற்றிய தனுவை வாங்கிப் பகழிநா றுய்த்துத் தீயோன்
பொற்றட மவுலி தள்ளிப் புணரியும் நாண ஆர்த்தான்.

அந்நேரத்து கொற்றமிக்க வில்வீரரான வீரகேசரி என்பவர் அதனை நோக்கி மிகு
கோபத்துடன் சென்று முருகப்பிரான் திருவடிகளை மனத்தில் தியானித்து கையில்
பிடித்த வில்லை வளைத்து நூறு அம்புகளைப் பூட்டித் தொடுத்துச் செலுத்தி தீயவனான
தாரகாசுரனுடைய பொன்னாக விளங்கும் பெரிய மகுடத்தை (முடியை) அறுத்துத்
தள்ளி வீழ்த்தி கடலும் நாணும்படி இரைந்து ஆரவாரித்தார். 62

ஆர்த்திடு மோதை கேளா அண்டர்கள் அனையன் மீது
தூர்த்தனர் மலரின் மாரி தோன்முகன் அதனைக்காண
வேர்த்தனன் மான முற்றான் வீரகே சரிமேல் அங்கைத்
தார்த்தடந் தண்டம் உய்த்துத் தனதுமான் தேரிற் சென்றான்.

இவ்வாறு தாரகாசுரனுடைய பொன்முடியைத் தள்ளி வீழ்த்தி வீரகேசரி ஆர
வாரித்திடும் ஓசையைக் கேட்டு தேவர்கள் வீரகேசரிமீது பூக்களை மழை சொரிவது
போலச் சொரிந்தார்கள். யானைமுகமுடைய தாரகாசுரன் அதனைக் கண்டு வியர்த்
தான்; மானம் உற்றான். வீரகேசரி மேலாகத் தனது அழகிய கையில் பிடித்த தண்
டாயுதத்தை வீசி எறிந்துவிட்டு தனது தேரில் சென்று ஏறிக்கொண்டான். 63

சென்றொர் மாமுடி புனைவிழித் தண்டமத் திறலோன்
மன்றல் மார்பகம் படுதலும் வீழ்ந்தனன் மயங்கி
வென்றி மொய்ம்புடை ஆண்டகை யதுகண்டு வெகுண்டு
குன்றம் அன்னதோள் தாரக னொடுபொரக் குறித்தான்.

தேரில் ஏறிய தாரகன் ஓர் பெரிய முடியை எடுத்து தலையில் அணியும் நேரத்
தில், அவன் எறிந்த அந்தத் தண்டாயுதமானது சென்று திறமைவாய்ந்த வீரரான
வீரகேசரியின் அழகிய நெஞ்சில் படுதலும் அவர் மயங்கிக் கீழே விழுந்தார் அது
கண்டு வெற்றிதரும் தோள்கொண்ட ஆண்டகையான வீரவாகு தேவர் வெகுண்டு
மலைஒத்த பெரிய தோளினை உடைய தாரகாகரனோடு போர் செய்ய குறிப்புக்
கொண்டார்.

64

குறித்தேவிறல் புயன் தாரகக் கொடியோன்எதிர் குறுகி
வெறித்தேன்மலர்த் தொடைதூங்குதன் விறற்கார்முகங் குனியாப்
பொறித்தேயுறு கனல்வாளிகள் பொழிந்தேயவன் புரத்தில்
செறித்தேயுற வளைத்தான் ஒரு சிலைதானவர் தலைவன்.

இவ்வாறு குறிப்பாகி வலிமைகொண்ட தோளினை உடைய தாரகன் என்னும்
கொடியவன் முன்பாக வீரவாகு தேவர் சென்று நின்று வெறிக்கும் தன்மையான
தேன்சொட்டும் பூமாலை தூங்கும் தனது வலியுடைய வில்லை எடுத்து வளைத்து
அக்கினிப் பொறிகளைக் கக்கி நிற்கும் அம்புகளை அவன் நெஞ்சில் சென்று படும்படி
செலுத்தி நின்றலும் அதுகண்ட அசுரர் தலைவனான தாரகனும் ஒரு வில்லை எடுத்து
வளைத்தான்.

65

பொழிந்தான்சர மழைநம்மவன் புரமேலது பொழுதின்
இழிந்தான்சிலை யுயர்ந்தான் கணை ஈரேழுதொட் டிறுப்ப
அழிந்தாயெனை எதிர்ந்தாய் இதற் கையமிலை யென்னு
மொழிந்தான் ஒரு சூலந்தனை மொய்ம்பிற்செல வுய்த்தான்.

வளைத்த வில்லில் இருந்து அம்புகளை மழை சொரிவது போன்று வீரவாகு
தேவர்மேல் தாரகன் பொழிந்தான். பொழிதலும் அதுகண்டு உயர்வான வாழ்க்கை
உடைய வீரவாகு தேவர் பதினான்கு அம்புகளைச் செலுத்தி இழிந்த குணமுடைய
தாராகாசுரன் கையில் பிடித்த வில்லை முறித்து அழித்துவிட அப்போது தாரகன்
“அட வீரவாகு தேவனே! இதோ எனை எதிர்த்துப் போர்செய்த நீ அழிந்தாய்” என்று
மொழிந்து ஒரு சூலம்தன்னை எடுத்து மிக்க வலியுடன் செலும்படி அதனை வீரவாகு
தேவர்மீது விடுத்தான்.

66

பொருமுவிலை வேலங்கவன் பொன்மார்புறப் பொருமிப்
பெருமோகமோ டேநின்றிடப் பின்னங்கது காணு
உருமேறென அதிர்தாரக னுடனேயவன் துணையாய்
வருமுவரும் ஒரு நால்வரும் மாறுற்றமர் இழைத்தார்.

எவரையும் கொல்லும்படியான மூன்று சுடர்கொண்ட சூலம் நேராகவந்து
வீரவாகு தேவர் மார்பில் படுதலும் அவர் ஏங்கிப் பொருமி பெரிதும் மயக்கத்துடன்
நிற்ப, இச்செயலை அங்கு கண்டு வீரவாகு தேவரின் தம்பியரான ஏழுபேர்களும் இடி
யேறுபோல அதிர்ந்து சத்தமிடும் தாரகாசுரனோடும் மாறுபட்டுப் போர்செய்யலுந்
றார்கள்.

67

அமர்செய்திடும் எழுவீரரும் அவுணன்றனக் குடையக்
குமரன்பதந் தலைக்கொண்டிடுங் கோமானது காண
எமர்மற்றிவர் எல்லோர்களும் இரிந்தார்பொரு தென்னாச்
சமர்முற்றிட வருதாரகத் தகுவன்முனம் அடைந்தான்.

போர்செய்கின்ற ஏழு வீரர்களும் தாரகாசுரனோடு எதிர்நின்று போர்புரியமாட்
டாமல் உடைந்து ஓடிப்போக இப்போது குமரம்பெருமானுடைய திருவடிகளைத் தலை
மேற்கொள்ளும் வீரவாகுதேவர் அதனைக் கண்ணுற்று “எம்முடைய தம்பியர் யாவரு
மல்லவோ இவனோடும் போர்செய்து திரும்பி ஓடிவிட்டார்களே, நன்றாகும்” என்று
சொல்லி போரில் எல்லாரையும் வெற்றிகொண்டு மேலும் போர்செய்ய ஆளில்லாது
இருக்கும் தாரகாசுரனோடு போர்செய்யும்படி முன்பாக வந்து சேர்ந்தார். 68

ஒருகார்முகம் இருகால்வளை வுறவேகுனித் துகுதேன்
அருகாதொழு கியதன்மையின் அவிர்நானொலி யெடுப்பத்
திருகாநெடு வரையானவுந் தெருமந்தன அவுணர்
இருகாதையும் நனிபொத்தினர் ஏங்குற்றனர் இரிவார்.

ஒரு வில்லை வீரவாகுதேவர் கையிலெடுத்து இரண்டு நுனிகளும் ஒன்றிற்றோ
எனும்படி வளைவுற வளைத்து தேன் குறையாது சொட்டுவதுபோல அதன் நாணினைச்
சுண்டி ஓசைப்படுத்தினார். அந்த நானோசையால் சலனமில்லாத மலைகள் யாவும் நடுக்
கங்கொண்டன. அதுவன்றி அவ்வோசையைப் பொறுக்கமுடியாதபடி அசுரர்கள்
யாவரும் இரண்டு காதையும் தங்கள் கைகளாற் பொத்தினார்கள், 69

நாண்கொண்டிடும் ஒலிகேட்டலும் நடுங்காவெரு வுற்றார்
பூண்கொண்டிடு சிலைவாங்கலும் மகிழ்வுற்றிடு புலவோர்
சேண்கொண்டிடும் முகில்வேண்டினர் அதுவந்திடச் சிறந்தே
மாண்கொண்டதன் உருமுச்செல மயங்கித்தளர் வதுபோல்.

வில்லை எடுத்து வீரவாகு தேவர் ஓசைப்படுத்திய நேரத்து அதைக் கேட்டலும்
தேவர்கள் நடுங்கிப் பெரிதும் அச்சமுற்றார்கள். ஆனால் பூண்பூட்டிய வில்லை வளைத்த
அத்தன்மை கண்டபோது முன்னர் மகிழ்வாக நின்ற தேவர்கள் ஆகாயத்தில் சஞ்சரிக்
கின்ற மேகத்தின் வரவை மழையின் பொருட்டு அதை விரும்பியவர்கள் காணுற்ற
பொழுது மகிழ்வாகி ஆனால் அது மின்னி இடித்தபோது அவ்விடியோசையால் தளர்ச்சி
கொண்டு மயங்குவார்போல வீரவாகுதேவர் வில்லெடுத்து வளைக்க மகிழ்ந்த தேவர்
நானோசைகேட்டு ஏங்கிப் பயந்துநின்றார்கள். 70

மேதா வியர்கள் பரவுந்திறல் வீர வாகு
மாதாரு வன்ன சிலைதன்னை வளைத்து வாகைத்
தாதார் பிணையல் புனைதாரகன் றன்னை நோக்கித்
தீதாம் அழல்போல் வெகுண்டேயிது செப்பு கின்றான்.

மேலாம் நெறிநின்ற பெரியோர்கள் வணங்கும் வீரவாகு தேவர் பெரியதோர்
மரம்போலும் வில்லை எடுத்து வளைத்து வெற்றிமாலை சூடியவனாய் விளங்கும் தாரகா
சுரனைப் பார்த்து கொடிய நெருப்பைப்போல் கோபத்துடன் இதைச் சொல்வா
ராயினர். 71

பொன்றா வலிகொண் டமராடிய பூதர் தம்மை
வன்றாள் சிலைகொண் டிடுவீரரை வன்மை தன்னால்
வென்றா மெனவுன் னினைபோலும் விரைந்து நின்னைக்
கொன்றாவி உண்பன் எனலுங்கொடி யோன்உ ரைப்பான்.

“என்றும் பொன்றாத வலியுடன் போராடிய பூதங்கள் தம்மை வலிமையுடன்
ஆளும் வில்லைக் கையில் ஏந்திய வீரர் ஆனவரை என்னுடைய வன்மை தன்னால்
வென்றுவிட்டாய் என எண்ணினாய் போலும். இப்போ உன்னை விரைவாகக் கொன்று
உன் உயிர் குடிப்பேன்” எனக் கூறுதலும்-கொடியவனான தாரகன் ஈது சொல்வான். 72

மாயன் றனைவென் றவன்நேமியை மாசில் கண்டத்
தேயும் படியே புனைந்தேன்வலி எண்ணு ருதே
நீயிங் கடுவா மெனக்கூறினை நீடு மாற்றஞ்
சீயந் தனையும் நரிவெல்வது திண்ண மாமோ.

“நாராயணரைப் போரில் யான் வென்று அவர் சக்கரப்படையை மாசில்லாத எனது
கழுத்தில் மாலையாகப் பொருந்த அணிந்துள்ளேன். அப்படியான எனது வலிமை எத்தகை
யதாக இருக்கும் என நீ எண்ணுமல் என்னைக் கொல்வாய் என இந்தவார்த்தையைக்
கூறினாய்; நீயே சொல், சிங்கத்தையும் நரி வெல்லும் என்பது திண்ணம் ஆகுமோ?”

சாருங் குறள்வெம் படையாவையுஞ் சாய்ந்த வீரர்
ஆருந் தொலைவுற் றனர்நீயும் அயர்ந்து நின்றாய்
வீரம் புகல்வாய் விளிகின்ற விளக்கம் நேர்வாய்
பாரென் வலியால் உனதாவி படுப்ப னென்றான்.

“உன்னைச் சேர்ந்த குறள் வடிவுடைப் பூதப்படை யாவும் சாய்ந்து இதோ கிடப்
பன. வீரர் எல்லோரும் தொலைந்து ஓடினார்கள். நீயும் சற்று முன்பு என் குலத்தால்
மயங்கிச் சேர்ந்து நின்றாய். இப்போது எழுந்து வீரம் பேசுகின்றாய், ஒளி குன்றி
அணையப்போகும் விளக்கை ஒத்தாய் பார்! என் வலியால் உன்னைக் கொன்று உனது
உயிரை நீக்குவேன்” என்றான் தாரகன். 74

என்னுந் துணையில் சரமாயிரம் ஏந்தல் உய்ப்பத்
தன்னங் கையிலோர் சிலைவாங்கினன் தாரகப்பேர்
மன்னன் கடிது கணையாயிரம் மாறு தூண்டிச்
சின்னம் புரிந்து கணைநூறு செலுத்தி னானால்.

தாரகன் இவ்வாறு சொன்ன அளவில் வீரவாகு தேவர் ஆயிரம் அம்புகளை
அவன்மேற் செலுத்த, தாரகன் என்னும் அரசன் அது கண்டு தனது கையிலும்
ஓர் வில்லை வளைத்து விரைவாகத் தானும் ஆயிரம் அம்புகளை வீரவாகு தேவர்
விடுத்த ஆயிரம் அம்புகளுக்கு மாறாகத் தூண்டி அழித்துச் சின்னப்படுத்தி பின்னர்
நூறு அம்புகளை வீரவாகு தேவர்மேல் விடுத்தான். 75

எவ்வக் கொடியோன் தொடுவாளியை ஏந்தல் காண
அவ்வக் கணைகள் விடுத்தேயவை முற்று மாற்றக்
கைவிற் கொருவன் இவனாகுமிக் காளை தன்னைத்
தெய்வப் படையால் முடிப்பேனெனச் சிந்தை செய்தான்.

குற்றம் நிறைந்த கொடியவனான தாரகன் விடுத்த நூறு அம்புகளை வீரவாகு தேவர் கண்டு தானும் நூறு அம்புகளை விடுத்துத் தாரகன் அம்புகளை அழிவு செய்ய அது கண்ட தாரகன் அதிசயமுற்று “ஓகோ! கையில் பிடித்து விற்போர் செய்யும் செயலிலே இவன் ஒரு சிறந்த வீரனாகும். இந்த வீரனை இனி நான் தெய்வப்படை செலுத்தி வெல்வேன்” எனச் சிந்தை செய்தான். 76

வெங்கனற்படை தாரகன்விட வீரவாகு வெகுண்டபின்
செங்கனற்படை யேவியன்னது சிந்தவேவரு ணப்படை
அங்கணுய்த்திட அவுணர்கோமகன் அடுபுனற்கிறை படையினைத்
துங்கமுற்றிய வீரனுய்த்தது துண்டமாம்வகை கண்டனன்.

தாரகாசுரன் கொடிய அக்கினிப்படையை விட வீரவாகு தேவர் அது கண்டு வெகுண்டு தாமும் கொடிய சிவந்த அக்கினியாஸ்திரத்தை விடுத்து தாரகன் விட்ட படையை அழித்தலும் தாரகாசுரன் உடன் வருணாஸ்திரத்தை விடுத்து நின்றலும் மேன்மையான வீரவாகு தேவனும் அதே வருணப்படையை விடுத்து தாரகன் விட்ட படையினை மாற்றினான். 77

இரவிதன்படை அவுணன்விட்டனன் இவனுமப்படை யேவியே
விரைவிலன்னது தொலைவுகண்டனன் வீரமேதகு தாரகன்
உரமிகுந்தனி ஊதைவெம்படை யுந்தினான் அது கந்தவேள்
அருள்மிகுந்தனி யடியன்மாற்றினன் அனையதொல்படை தனைவிடா.

பின்னர் தாரக அசுரன் சூரியாஸ்திரத்தை விடுத்தான். வீரவாகுதேவர் தாமும் சூரியாஸ்திரத்தை விடுத்துத் தாரகன் விடுத்த சூரியாஸ்திரத்தை மாய்வு செய்தார். அப்போது வீரம் மேம்பட்ட தாரகாசுரன் வலிமைகொண்ட வாயுப்படையை ஏவினான். அதுவேளையில் கந்தசுவாமியாரின் அருண்மிகுந்த தனி அடியவரான வீரவாகு தேவர் தானும் வாயுப்படையை விடுத்து தாரகன் விட்ட படையை அழித்தார். 78

அனிலவெம்படை வீறழிந்திட அவுணர் கோமகன் அம்புயன்
தனதுதொல்படை ஏவினானது தணிவில்செற்றமோ டேகலும்
வனைகருங்கழல் வீரவாகுவும் மற்றவன்படை தூண்டியே
நினையுமுன்னது தொலைவுசெய்தனன் நிகரில்வானவர் புகழவே.

அசுரர் தலைவனான தாரகன் வாயுப்படை தனது வீறுகெட்டு அழித்திடப் பின்னர் பிரமன் படையை எடுத்துச் செலுத்தினான், அப்போது அப்பிரமாஸ்த்திரமானது தணிக்க முடியாத வேகத்துடன் செல்லலும் அதைக் கண்ணுற்ற வீரக்கழல் கள் அணிந்த வீரவாகுதேவர் தானும் பிரமன் படையைத் தூண்டி நினைக்க முன்பே அந்த பிரமாஸ்த்திரத்தைத் தொலைவு செய்தார். 79

ஆயதன்மைகள் கண்டுதாரகன் அற்புதத்தின னாகியே
மேயவானவர் படைகள் யாவையும் வீரன்மற்றிவன் வென்றனன்
மாயநீர்மையின் இங்கிவன்றிறல் வன்மைகொள்ளுதும் இனியெனாத்
தீயபுந்தியில் இனையவாறு தெரிந்துசிந்தனை செய்துமேல்.

இவ்வாறாகத் தான் விடும் படைகள் எதையும் அதற்கேற்ற படையை விடுத்து வீரவாகுதேவர் தொலைவு செய்யும் தன்மையைத் தாரகன் கண்டு அற்புதம் கொண்டவனாய் “நான் செலுத்திய மேலான தேவர்களின் படையை இந்த வீரன் வென்றான் ஆகை

யால் எனது மாயத்திறத்தினால் இவனின் வலிமையைக் கெடுத்து வெல்வேன்'' என்று தனது தீமையான மனத்தில் வஞ்சனையான புத்தியைத் தெரிந்து கொண்டு மேலும், 80

தொல்லைமாயையின் விஞ்சைதன்னை நவின்றுளங்கொடு துண்ணெண்ண
மல்லன்மேவரு தாரகாசுரன் வடிவமெண்ணில தாங்கியே
எல்லைதீர்தரு படைவழங்கினன் எங்குமாகி இருட்குழாம்
ஒல்லைவந்து பரந்தபோல் அவன் ஒருவன்நின்றமர் புரியவே.

பழைமைதொட்ட மாயையின் வித்தை ஒன்றிற்கு ஏற்றதான மந்திரத்தைச் சொல்லி உள்ளத்தால் கற்பித்து இருள் போலவே வரும் தாரகாசுரன் வடிவங்கள் எண்ணற்றன கொண்டு பல பக்கமும் தோன்றி அளவு கடந்த படைகள் பல செலுத்தி எங்குமாகி இருட்கூட்டம் பரந்து எழுவதுபோலவே வந்து நின்று தான் ஒருவன் மாயையால் போர் செய்தலும், 81

கண்டுமற்றது வானுளோர்கள் கலங்கியேங்கினர் முன்னரே
விண்டுநீளிடை நின்றபூதர் வெருண்டுபின்னரும் ஓடினார்
மண்டுபேரமர் செய்தயர்ந்திடு மானவீரரும் அச்சமேல்
கொண்டுநின்றனர் முறுவல்செய்தனர் குணலையிட்டனர் அவுணரே.

இந்த இருள் வடிவைக் கொண்டு நின்ற தாரகனின் மாயத்தைக் கண்டு தேவர்கள் கலங்கி ஏங்கினர். தாரகனுக்கு முன்னர் தோற்று தூரத்தே நின்ற பூதங்கள் பின்னரும் பயத்தால் இன்னமும் ஓடினார்கள், பெரும் போரினை முன்னர் செய்து களைத்து அயர்வுடன் நிற்கும் வீரரும் என்ன விளையுமோ என அச்சம்மேற் கொண்டு நின்றனர். இத்தன்மை கண்டு சிரித்து மகிழ்ந்து குணலைக்கூத்தாடினார்கள் அசுரர்கள். 82

தார கப்பெயர் அவுணர்கோன் மாயையின் சமரும்
ஆரும் அச்சுறு கின்றதும் ஆடல் மொய்ம் புடையோன்
பேர ழற்பொறி கதுவுற நோக்கியே பிறங்கும்
வீரபத்திரன் நெடும்படை எடுத்தனன் விடுவான்.

தாரகன் என்னும் அசுரர் தலைவனுடைய மாயையின் போரையும் இதைக்கண்டு எல்லாரும் பயங்கொள்ளும் தன்மையையும் வெற்றித் தோள்கொண்ட வீரவாகு தேவர் கண்களில் நெருப்புப் பொறி பறக்கும்படி பார்த்து மேலாக விளங்கும் வீரபத்திரப் பெருமான் படையை தாரகன் மேல் விடுக்கும்படியாகத் தனது கையில் எடுத்துக்கொண்டார். 83

துங்க வுக்கிரச் சிம்புள்மாப் படையினைத் தூயோன்
செங்கை பற்றலும் அன்னது தாரகன் செயலால்
அங்கண் நின்றிடு மாயைகண் டச்சமுற் றமுங்கிப்
பொங்கு பானுமுன் இருளென முடிந்ததப் பொழுதே.

மேன்மையான உக்கிரம் கொண்ட சரப் பட்சி வடிவைக் கொண்ட வீரபத்திரப் படையினைத் தூயவரான வீரவாகு தேவர் தமது சிவந்த கைகளிலே பற்றி நின்றலும் அத் தன்மையினைத் தாரகனின் செய்கையால் அங்குத் தோன்றிய மாயை கண்டு பயந்து ஏங்கித் துயருற்று பொங்கி எழும் கிரணமுடைய சூரிய பகவான் முன்னர் இருள்போல மறைந்தோடி அழிந்து போயது. 84

தன்பு ணர்ப்புறு மாயைதான் உடைதலுந் தமியாய்
முன்பு நின்றதோர் தாரகன் மொய்ம்புளான் றன்னைப்
பின்பு மாயையிற் படுத்தவோர் சூழ்ச்சியைப் பிடித்து
மின்பொலிந்ததன் தேரைவிட் டோடினன் விரைவில்

தான் வஞ்சனையால் உண்டாக்கிய மாயையானது அழிந்து போய் விடுதலும்
தனியே வெளிப்பட்டுநின்ற தாரகாசுரனும் வலிமை உடைய வீரவாகு தேவரை மாயை
யின் வசப்படுத்தப் பின்னரும் ஓர் சூழ்ச்சியினைச் சிந்தித்து அதைக் கடைப் பிடித்து
மின்போலும் பொலிகின்ற தனது தேரைவிட்டு கீழிறங்கி ஓடினான். 85

தார கன்தொலைந் தோடலுந் தனக்கிணை யில்லோன்
போர ழிந்துவென் னிட்டவன் றன்மிசைப் புத்தேள்
வீர வெம்படை விடுப்பது வீரமென் றென்ஞ்ச்
சீரி தாகிய தூணியுள் அன்னதைச் செறித்தான்.

தாரகன் இவ்வாறு போரில் தோற்றான் என எண்ணும்படி வஞ்சனையால் தேரை
விடுத்து இறங்கி ஓடலும் அதனைப் பார்த்தருளிய வீரவாகு தேவர் போரில் தோற்று
புறமுதுகிட்டு ஓடுவான் மேல் வீரபத்திரப் படைவிடுதல் தகாது, வீரம் அன்று எனச்
சிந்தைசெய்து அந்தப் படையினை சிறப்புடன் அமையும் தனது அம்புக் கூட்டினில்
வைத்தார், 86

அற்ற போர்வலித் தாரகன் பின்வரைந் தணுகிப்
பற்றி நாண்கொடு புயந்தனைப் பிணித்தெனைப் பணித்த
கொற்ற வேலன்முன் உய்க்குவன் யானெனக் குறித்து
மற்ற வன்றனைத் தொடர்ந்தனன் நெடுந்திறல் வாகு.

“போரில் தோற்று ஓடிய தாரகன் பின்னர் நான் விரைவாக அணுகி பற்றிப்
பிடித்துக் கயிற்றால் இவன் தோளைக் கட்டி என்னை இங்கு இப்போரைச் செய்யுமாறு
பணித்த கொற்றம்மிக்க வேலேந்திய பெருமான் ஆறுமுகத்து ஐயன் முன்னர்
உய்ப்பேன்” என எண்ணம் கொண்டு ஓடும் தாரகனைப் பின் தொடர்ந்து கலைத்துச்
சென்றார் நெடிய வலியுடைய வீரவாகு தேவர். 87

வேழ மாமுகற் கிளவலை உன்னியே வீரன்
ஆழி மால்கட லாமென ஆர்த்துவை தணுகச்
சூழு மாயையின் இருக்கையாந் தொல்கிர வஞ்சப்
பாழி யொன்றுசென் றெளித்தனன் தாரகப் பதகன்.

ஆனைமுகமுடைய விநாயகப் பெருமானின் இனிய தம்பியான முருகக் கடவுளைத்
தியானித்தவாறு வீரவாகுதேவர் ஆழமான கடல் இரைவதுபோல இரைந்து ஆர்த்து
வைதுகொண்டு தாரகனைப் பின்னால் வந்து அணுகுதலும் அப்போது எங்கும் சூழ்
கின்ற மாயைக்கு இருப்பிடமான பழைய கிரவஞ்சம் என்னும் மலையில் வந்து
அங்குள்ள ஓர் குகையினுள் போனான் தாரகாசுரன் என்னும் பாதகன். 88

முன்ன மாங்கவன் போகிய பூழையுள் முடுகிப்
பொன்னின் வாகையந் தோளுடை யாண்டகை புகலும்
அன்ன தோர்வரை யகமெலாம் ஆயிரங் கதிரின்
மன்ன னேகுரு இருள்நிலம் போன்றுவை கியதே.

முன்னாகத் தாரகாசுரன் ஓடிய குகை வழியாக முடுக்குடன் பொன்னான வெள்ளித் தோள்கொண்ட வீரவாகு தேவர் தாமும் ஓடலும் அந்தக் கிரவுஞ்ச மலையானது அங்கு வீரவாகு தேவருக்கு அதன் இடமெல்லாம் ஆயிரம் கிரணங்களை உடைய சூரியதேவன் செல்லாத கொடிய இருள் நிலம் போன்று இருந்தது. 89

நீளு மாலிருள் படர்தலுஞ் சில்விடை நெறியால்
தாளி நொற்றியே படர்ந்தனன் தாரகற் காணான்
ஆளி மொய்ப்புடை மேலேயோன் அடுக்கலின் புணர்ப்பான்
மீளு கின்றதோர் நெறியையுங் கண்டிலன் வெகுண்டான்.

நீண்ட பெரிய இருள்படர்தலும் அதைக் கண்ணுற்ற வீரவாகுதேவர் அந்த இருளில் தனது காலால் தடவிச் சில தூரம்வரை அக்குகையில் சென்றார். சென்றும் தாரகனைக் காணாமற் போனார். சிங்கம்போலும் பயமறியா வலிகொண்ட வீரவாகு தேவர் அந்த கிரவுஞ்சமலை செய்கின்ற மாயத்தின் கொடுமையால் தாம் போன பாதையைக்கூட அக்குகையில் காணமுடியாதபடியாகி அதனால் மனத்தில் பெருங் கோபம் கொண்டார். 90

செற்ற மிக்கவன் மாயைஇவ் வரையெனச் சிந்தித்
துற்ற காலையில் அவுணனா கியகிர வுஞ்சப்
பொற்றை அன்னது கண்டுமோ கத்துயில் புரிந்து
மற்ற வன்றன துணர்வினை மையல் செய் ததுவே.

கோபம் மிகுந்த வீரவாகு தேவர் இது மாயையின் மலையாகும் எனத் தெரிந்து கொண்டு அங்கு நின்ற காலையில் அசுரனாகிய கிரவுஞ்சமலை அதைக்கண்டு வீரவாகு தேவருக்கு மயக்கம் தரும் நித்திரையை உண்டாக்கி அங்கு வீரவாகு தேவரின் உணர்ச்சியை யாதொன்றும் தெளிவில்லாதபடி மையல் செய்தது. 91

இயலி சைத்தமிழ் முனிவரன் இசைத்தகுள் இசைவால்
வியலு டைத்திறல் வாகுவை அவ்வரை மிகவும்
மயலு டைப்பெரு மாயம தியற்றலும் மயங்கித்
துயில் லுற்றனன் தொல்லையின் உணர்வெலாந் துறந்தே.

இயல் இசை பொருந்திய தமிழ்த்தெய்வம் எனப்படும் அகத்தியமுனிவர் இம்மலைக்கு முன்னர் இட்ட சாபத்தால் இம்மலை மிகுந்த வலியுடைய வீரவாகு தேவரை மிகவும் மயக்கந்தரும் மாயைகளைச் செய்து நின்றலும் வீரவாகுதேவர் அதனால் மயங்கி நித்திரையாயினார் விரைவுடன் அவர் பழைய உணர்வெல்லாம் மயங்கிப் போகும்படியாக.

அகத்திய முனிவர் இந்த மலையில் முன்னர் தண்டால் குற்றி “இந்தக்குகைகள் மாயைக்கு இருப்பிடமாக இருக்கட்டும் ஆனால் நீ திரிந்து சென்று யாவரையும் மயக்க முடியாது” என்று சாபமிட்டபடி குகையில் அகப்பட்ட வீரவாகுதேவரை கிரவுஞ்சமலை மயக்கியது. 92

அம்ம லைக்கணை முன்னவன் உறங்கலும் அனைய
செம்ம லுக்கினை யோர்இரு நால்வருஞ் சிறந்த
தம்மி னத்தரோர் இலக்கருஞ் சாரதர் பலரும்
விம்ம லுற்றனர் சிறையிலாப் பறவையின் மெலிந்தார்.

அம்மலையின் கண்ணே எல்லார்க்கும் முன்னவரான வீரவாகு தேவர் உறங்கலும் அப்போது அந்த வீரவாகு தேவர்க்கு இளையவர்களான எட்டுப் பேரும் சிறந்த இவர்கள் இனத்தவரான இலக்கம் வீரரும் பூதங்கள் பலரும் வீரவாகு தேவரைக் காணாது மனத்துயரம் கொண்டு தாயில்லாச் சிறு குஞ்சுகள்போல் மெலிவுற்றார்கள். 93

உடைந்து போயின தாரகன் றன்னைநம் முரவோன்
தொடர்ந்து சென்றனன் மீண்டிலன் அவனொடுந் துன்னி
அடைந்து வெற்பினில் போர்புரி வான்கொலோ அங்கட்
படர்ந்து நாடுதும் யாமுமென் றெண்ணினர் பலரும்.

“போரில் தோற்று ஓடிய தாரகனை நமது வீரர் வீரவாகு தேவர் தொடர்ந்து சென்றார். இன்னும் திரும்பக் காணவில்லையே அவரோடு கூடி இவர் தொடர்ந்தும் கிரவுஞ்சமலையில் போர் புரிவாரோ? அங்கே நாங்களும் சென்று நாடிப் பார்ப்போம்” என எண்ணினார் பலரும். 94

எண்ணி யேயிசைந் தினையரோ ரெண்மரும் இலக்கம்
நண்ணும் வீரரும் பாரிடந் தன்னுள்நா யகரும்
அண்ணல் வான்படை ஏந்தியே யாயிடை யகன்று
விண்ணு லாவுறு கிரவுஞ்சம் எய்தினர் விரைவில்.

இவ்வாறு எண்ணி இசைவுகொண்டு தம்பிமாரான எட்டுப் பேரும் இலக்கம் வீரரும் பூதங்கள் தன்னிலே தலைவருமாய் இருப்பவரும் கைகளில் மேலான படைகளை ஏந்தியவாறு அவ்விடத்தை விட்டு அகன்று சென்று வானத்தை அளவுகின்ற கிரவுஞ்சம் என்னும் மலையை எய்தினார்கள். 95

ஆய வெற்பினில் வீரவா குப்பெயர் அடலோன்
போய பூழையுள் மற்றவர் யாவரும் புகலுந்
தீய தொல்வரை முன்னவர்க் கிழைத்திடு திறம்போல்
மாயம் எண்ணில புரிதலும் மயங்கியே வதிந்தார்.

அந்த மலையில் வீரவாகு தேவர் என்னும் பெயருடைய வலிமையுடை வீரர் போன குகையில் இவர்கள் யாவரும் சென்று புகுதலும் அதுபோதில் தீயதான மிகப்பழைய கிரவுஞ்சமலை முன்னவரான வீரவாகு தேவர்க்குச் செய்த அதே திறம் போல மாயங்கள் எண்ணில்லாதவற்றை புரிதலும் அங்கு இவர்கள் யாவரும் மிக மயங்கியே கிடந்தார்கள். 96

வெற்றி வீரவா குப்பெயர் அண்ணலும் வீரர்
மற்றி யாவரு மயங்கலுந் தாரகன் வாரா
உற்று நோக்கிநம் மாயையால் இவரெலா மொருங்கே
இற்று ளாரென மகிழ்ந்துமால் வரைமிசை எழுந்தான்.

வெற்றி மிக்க வீரவாகு என்னும் பெயருடைய கடவுளும் அவரின் தம்பியரான வீரர் யாவரும் மயக்கமாகுதலும் தாரகன் வந்து இங்கு மயங்கிக் கிடப்பாரைக் கண்ணுற்று இவர்கள் யாவரும் நமது மாயையால் ஒருங்கே அழிந்து இறந்து போனார்கள் என எண்ணி மகிழ்ந்து பின்னர் தான் கிரவுஞ்சமலை மேலாகத் தோன்றி எழுந்தான். 97

அண்ட மீமிசை நின்றவா னவர்கள்இவ் வனைத்துங்
கண்டு கட்டினல் பணிவர அரற்றியே கலங்கிக்
கொண்ட துன்பொடு பதைபதைத் தோடினர் கூளித்
தண்டம் யாவையும் வெருவின தலைவர்இன் மையினால்.

வானத்தில் வேறு வேறு அண்டங்களில் மேலாகி நின்று இப்போரைக் கண்ணுற்று
நின்ற தேவர்கள் இங்கு இப்போது நிகழ்ந்துள்ள நிகழ்ச்சிகள் யாவற்றையும் கண்டு
கண்ணீர் பெருக அழுது குளறி உள்ளம் நடுங்கிக் கலங்கிக் கொண்ட துயரத்தோடும்
பதைபதைத்து ஓடினார்கள் தேவர்கள். பூத சேனைகள் யாவும் தங்கள் தலைவர் இன்
மையால் பெரிதும் பயந்து கலங்கின.

98

மலையின் மீமிசை யெழுதரு தாரகன் மற்றோர்
தலைமை யாகிய விரதமேல் கொண்டுதா னவர்கள்
பலரும் வந்துவந் தார்த்தனர் சூழ்தரப் பைம்பொற்
சிலைய தொன்றினை வாங்கியே செருநிலஞ் சென்றான்.

மலையின்மேலே தோன்றிய தாரகன் இப்போ வேறு ஒரு தலைமைப்பாட்டுடன்
விளங்கும் தேர்மேல் ஏறிக்கொண்டு முன்னர் முறிந்து தோற்று ஓடிப்போன அசுரர்
யலரும் திரும்பவந்து ஆரவாரத்துடன் சூழ்ந்துகொள்ள பசிய பொன் மயமான வில்
ஒன்றினை எடுத்து வளைத்துக்கொண்டு போர்க்களத்தில் சென்றான். 99

நீடு தன்சிலை நானொவி கொண்டுநீள் சரங்கள்
கோடி கோடிமற் றெருதொடை யாகவே கொளுவி
ஆடல் சேர்தரு பூதர்மேற் பொழிதலும் அலமந்
தோட லுற்றனர் திசையினும் விண்ணினும் உலைந்தே.

நெடியதாகிய தனது வில்லின் நாணைச் சுண்டி ஓசைப்படுத்திக்கொண்டு நீண்ட
அம்புகள் கோடி கோடி ஒரு தொகுப்பிலே தொகுத்துப் பூட்டி ஆவலுடன் போர்
புரியும் பூதங்கள்மேற் சொரிய அவ்வேளை பூதங்கள் அம்புபடுத்தலும் தாங்காது திசை
தடுமாறி அலமந்து உலைந்து ஓடலுற்றார் பல திக்கிலும் வானத்திலுமாக. 100

ஆனகாலையின் நாரதன் இனையகண் டமுங்கி
மேனி துண்ணென வியர்ப்புற வழிக்கொடு விரைந்து
போன விண்ணவர் தம்மொடு சென்றுபுத் தேளிர்
சேனை காவலன் நின்றதோர் கடைக்கூழை சேர்ந்தான்.

ஆனகாலையில் நாரத முனிவன் இனையதன்மைகண்டு மனத்துயரம் கொண்டு
கவலையாகி தனது மேனி துண்ணென வியர்வை புறப்பட்டு முன்னே விரைவாக
வழிக்கொண்டு ஓடிப்போகும் தேவர் தம்மொடு தானும் கூடச்சென்று தேவர்களின்
சேனைக்குக் காவலனாகிய தலைவனும் எம்பிரான் நின்றதோர் பின்னணியைச் சேர்ந்
தான். 101

அரிது மாதவம் புரிதரு நாரதன் அடலின்
விரவு மாயிரம் பூதவெள் ளத்தொடு மேவுங்
கருணை சேரறு முகத்தனைக் கண்டுகண் களித்துச்
சுரர்க ளோடுபோய் இறைஞ்சியே இனையன் சொல்வான்.

மிக அருமைப்பாடுடைய தவத்தைச் செய்யும் நாரதமுனிவன் வலிமையுடன் நெருங்கிச் செறிந்து விளங்கும் ஆயிரம் வெள்ளம் பூதத்துடன் அங்கு மேவி இருந்தருளும் கருணைசேர்ந்த ஆறுமுகமுடைய பெருமானைக் கண்டு கண்கள் களிப்படைந்து தேவர்களோடும் போய் திருமுன்பு நின்று வணங்கியே இந்த வார்த்தைகளை அவருக்குச் சொல்வான் நாரத முனிவன்.

102

ஐய நிற்படை வீரர்கள் பெருஞ்சம ராடி
வெய்ய தானவர் தானைகள் வரவர வீட்டிச்
செய்ய மந்திரித் தலைவரை அமைச்சரைச் செற்றுப்
பொய்யின் மொய்ப்புடைத் தாரகன் தன்னொடும் பொருதார்.

“ஐயனே! நினது படைவீரர்கள் பெரிய போரைப் புரிந்து கொடிய அசுரர் வரவர அவர்களை அழித்துக்கொண்டு செம்மையான அசுர சேனாதிபதியரையும் மந்திரி மாரையும் கொண்டு அதன்பின் பொய்யில்லாத வலிமைகொண்ட தாரகாசுரனுடன் போர்செய்தார்கள்.”

103

தலைக்க ணுகிய வீரனுந் தம்பியர் பிறரும்
இலக்க வீரரும் பாரிடத் தலைவர்கள் யாரும்
புலைக்கொ ண்தொழில் தாரகன் தன்னொடும் பொரத்தன்
மலைக்கண் உய்த்தனன் அவர்தமைச் சூழ்ச்சியின் வலியால்.

“தலைமை பொருந்திய வீரவாகு தேவரும் அவரின் தம்பியரான மற்றுமுள்ள எட்டுப்பேரும் இலக்கம் வீரரும் பூதங்களின் சேனாதிபதிகள் யாவரும் இழிவான தீய செயலைச் செய்கின்ற தாரகாசுரனுடன் போர்செய்தலும் அவர்கள் யாவரையும் கொடிய தாரகாசுரன் உனது மாயைகளுக்கு இருப்பிடமான கிரவுஞ்ச மலையினிடத்து வஞ்சனையான செயல் ஒன்றைப் புரிந்து அதன் வலியினாலே எல்லாரையும் அதனுள் சேர்த்துவிட்டான்.”

104

உய்த்த காலையில் அவுணா கியகிர வுஞ்சம்
மெத்து மாயைகள் அனையவர்க் கிழைத்தலும் வெருவிப்
பித்த ராமென மயங்கினர் போலுமால் பின்னர்
இத்தி றந்தனை உணர்ந்தனன் தாரக னென்போன்.

எல்லாரையும் அங்கு அம்மலையிடத்துச் சேர்த்த காலையில் அசுரன் ஆகிய கிரவுஞ்சம் என்னும் மலையானது மேலான மிகுந்த மாயைத் தன்மைகளை அங்கு சேர்ந்த இவர்களுக்கு இழைத்துவிட்ட அம்மாயங்களைக் கண்ட இவ்வீரர் எல்லாம் பயந்து பைத்திய காரர் எனும்படியாக மயங்கினார்கள் போலும். ஆகையால் மலையினிடத்துச் சென்றார்கள் திரும்பவேயில்லை. இவ்வாறாக இவர்கள் மயங்கிய இத்திறந்தனை உணர்ந்தான் தாரகாசுரன் என்னும் கொடியவன்.”

105

தெரிந்து தாரகன் மகிழ்வொடு பறந்தலை சென்று
துரந்து நம்பெருந் தானையைக் கணைமழை சொரிய
முரிந்து பேயின நிகழ்ச்சியீ துயிர்த் தொகை முற்றும்
இருந்த நாயக அறிதியே யாவையும் என்னுன்.

“தாரகன் இதைத்தெரிந்து பெரும் மகிழ்வொடும் போர்க்களம் திரும்பச்சென்று அங்குள்ள மிச்சமாக இருந்த சேனையான பூதங்கள்மீது கொடிய அம்புகளை மழை

போலச் சொரிய அந்தச் சேனையே இவையே அங்கு நிகழ்ந்தனவாகும். உயிர்வார்க்கம் முற்றிலும் இதற்கு நெருங்கின்ற எம்முடைய நாயகமே! பிரபுவே! தேவரே நான் சொல்லாமல் யாவற்றையும் அறிவீர்! எனப் பணிவுடன் கூறியருளினான் நாரதன்... 106

என்ற காலையில் நாரதன் உள்ளமும் இமையோர் நின்று தாமயர் கின்றதும் அமரர்கோன் நெஞ்சில் துன்று சோகமும் நான்முக னாகியோர் துயரும் ஒன்ற நோக்கியே அறுமுகப் பண்ணவன் உரைப்பான்.

என்ற காலையில் நாரத முனிவனுடைய உள்ளமும், தேவர்கள் யாவரும் தன் னைச் சூழ்ந்து நின்று அயர்ந்து துன்பமாகுவதையும் தேவர்க்கு அரசனான இந்நிரதேவனுடைய நெஞ்சில் பெருகும் சோகத்தையும், நான்முகமுடைய பிரமதேவர், விஷ்ணு மூர்த்தி ஏனைய கடவுளர் துயருமாகிய எல்லாவற்றையும் ஒன்றாகவே நோக்கி ஆறுமுக முடைய கடவுள் சொல்லியருள்கின்றார். 107

ஆருமிது கேண்மின் அம ராடுகளன் ஏகித் தாரகனை வேல்கொடு தடிந்தவுணர் வைகும் ஓரரண மானகிர வஞ்சகிரி செற்றே வீரர்தமை யோரினையின் மீட்டிடுவன் என்றான்.

“நீவிர் அனைவரும் இதைக் கேட்பீராக! எம்முடைய வீரர் போர்செய்த போர்க் களத்தைச் சேர்ந்து தாரகாசரனை வேலால் நாம் சங்கரித்து அசுரர்க்கெல்லாம் ஓர் ஒப்பற்ற காவற்கோட்டை எனும்படியாக இருக்கின்ற கிரவுஞ்ச மலையை அழித்து வீரவாகுதேவர் மூதலியோரை ஓர் இறைப்பொழுதில் நான் மீட்டிடுகின்றேன்.” என்றார். 108

எந்தையிவை கூறுதலும் யாருமவை தேர்ந்து சிந்தையுறு கின்றதுயர் செற்றுமுடி வில்லா அந்தமில் மகிழ்ச்சியுடன் ஆடியிசை பாடித் தந்தனடி வந்தனை புரிந்தனர் களிப்பால்.

எந்தைபெருமான் இவற்றைக் கூறுதலும் வீரர்கள் யாவரும் அவற்றைத் தேர்ந்து கொண்டு தங்கள் சிந்தையின்கண் உறுகின்ற துயரம் நீங்கியவராய் முடிவில்லாது பெருகுகின்ற எல்லையற்ற மகிழ்ச்சியுடன் ஆடி, இசைகளைப் பாடித் தோத்திரம் செய்து எங்கள் கந்தசுவாமியின் மலரடிகளை மிகுந்த ஆனந்தத்தால் வந்தனைபுரிந்து மகிழ்வுடன் சிறந்து நின்றார்கள். 109

கந்தமுரு கேசனது காலேமுது பாகாய் வந்ததெதாரு வந்தினை மகிழ்ச்சியொடு நோக்கிச் சிந்தைததனில் முந்தும்வகை தேரதனை வல்லே உந்துதி விரைந்தென உரைத்தருள லோடும்.

யாவரையும் மேலான வீட்டு நிலையில் உய்க்கும் கருணையாலே ஆறுமுகமும் பன்னிரு கையுமாக அருளும் கருணையும் உடன்கொண்ட வடிவாய் நின்றருளும் முருகப் பெருமான் இவ்வாறாகிய நேரத்து சாரதிகளில் தலைமையுடன் விளங்கும்படி வந்த வாயுபகவானை மகிழ்வுடன் நோக்கியருளி “வாயுவே! மனோவேகத்திலும் முந்தும்

படியாக நமதுதேரினை விரைவாக வலிமையோடு செலுத்துவாயாக” என்று உரைத்து அருள்செய்தலோடும்.

110

என்னவினி தென்றுதொழு தேழெழுவ கைத்தாந்
தன்னினம தாகியவர் தாங்கள்புடை போதக்
கொன்னுனைய தாமுளவு கோல்கயிறு பற்றித்
துன்னுபரி மான்நிரைகள் தூண்டிமிக ஆர்த்தான்.

அதுகேட்ட வாயுதேவன் “என் ஐயனே! அதை இனிதே செய்வேன்” என்று தனது கைகளை வாயுதேவன் கூப்பித்தொழுது நாற்பத்தொன்பது வகையான தன் இனத்தவர்கள் தனது பக்கராக இருந்து உடன் துணையாகத் தேரைச் செலுத்தும் படியாக மேலாகிய கூரிய முனை உடைய சவுக்குக் கோலையும் குதிரைகளின் கடிவாளக் கயிற்றையும் கையில்பிடித்து குதிரைகளைப் புறப்படும் படி தூண்டி மிக ஆர்த்தான் வாயுதேவன்.

111

ஆன காலேதனில் அண்டமும் வையந்
தானும் அங்குள தடங்கிரி யாவும்
ஏனை மாகடலும் எண்டிசை யுள்ள
மான வேழமும் நடுங்கின மன்றே.

அவ்வாறு வாயுதேவன் செலுத்துதலும் எல்லா அண்டங்களும், இப் பூமியும், இங்குள்ள மேலோங்கிய மலைகளும், ஏனைய வேறுவேறான கடல்களும், எட்டுத் திக்கில் நின்று உலகைத்தாங்கும் மானமுள்ள வலிமைகொண்ட யானைகளுமாகிய எல்லாம் எம்பிரான் தேர்புறப்பட கிடுகிடு என நடுங்கின.

112

வாவு கின்றபல மாநிரை தூண்டத்
தேவர் தங்கள்சிறை தீரிய செல்வோன்
மேவு தொல்லிரதம் விண்ணெறி கொண்டே
ஏவ ரும்புகழ ஏகிய தன்றே.

தாவிப்பாய்கின்ற பல குதிரைநிரைகளை வாயுதேவன் தூண்டலும் தேவர் தங்களது துயர் கொண்ட சிறை நீக்கச் செல்வோனாகிய எமதுபெருமான் எழுந்தருளி வருகின்ற தேரானது ஆகாய வழியாக மேலெழுந்து எல்லாரும் “அரகரா, முருகா” எனப் போற்றி செய்து இது அற்புதம்; ஆனந்தம் எனப்புகழ வழிக்கொண்டு செல்வதாயிற்று.

ஆதி யங்குமரன் அவ்வழி பொற்றோர்
மீது செல்லுதலும் விண்முகில் பல்வே
ரோதும் வண்ணமுடன் உற்றென வானில்
பூத சேனைபுடை போயின அன்றே.

ஆதியாய் முன்னமே தோன்றி முனைத்தவராகிய முருகப் பெருமான் அவ்வழியாகப் பொன்னான தேரிற் செல்லுதலும் விண்ணிலே முகில்கள் பல வகையாக ஓதப்படும் வண்ணங்களுடன் உற்றது என்னும்படி ஆகாயத்து பூதசேனை பக்கராகப் போயது.

போர ழிந்துபுற கிட்டெதிர் பூதர்
ஆரும் நேர்ந்துதொழு தாற்றலொ டெய்த
நார ணன்றனது நன்மரு காணேன்
தார கன்திகழ் சமார்க்களம் உற்றான்.

முன்னர் தாரகன் அம்பால் எய்து துன்புறுத்த அம்பால் அடிபட்டு வேதனையா
கிப் போர்க்களத்து நிற்க முடியாமல் சிதறியோடிய பூதங்கள் யாவும் இப்போ
பேரொளி பரப்பியவாறு எம்பிரான் தேர் வானத்துத் தேவான்றுதலும் .. சரகரா,
சிவ சிவா, முருகா எனக் கரங் குவித்து கும்பிட்டவாறு எம்பிரானைக் கிட்டிப் பணிந்து
இப்போ பயம், கவலை யாவும் நீங்கி வலிமை பெற்றார்களாய் எம்பிரான் பக்கராக
வர நாராயணக் கடவுளின் நல்ல மருகரான முருகக் கடவுள் தாரகன் எல்லாரை
யும் வென்ற வெற்றிப் பிரதாபத்துடன் திகழ்ந்து விளங்கி நின்ற போர்க்களத்
தைச் சேர்ந்தார். 115

கவன மோடுபடர் காலினு முந்திச்
சிவன்ம கன்றனது சேனைய தானேர்
உவரி யாமென உறுந்திறம் நோக்கி
அவுணர் தானையை அணிந்தெதிர் சென்றார்.

வேகத்தோடு செல்கின்ற காற்றிலும் முந்திச் சிவபிரானின் திருக்குமாரரான
எமது ஐயர் பெருமானுடைய சேனைய நின்ற பூதர் யாவரும் சமுத்திரம் இரை
வதுபோல இசைந்து கூச்சலிட்டு வேகத்துடன் வரும் திறத்தைப் பார்த்த அகரர்கள்
தங்களது சேனையை அணியாக வகுத்து பூதங்களை எதிரேற்றுப் போர் செய்யச்
சென்றார்கள். 116

சகந்து திக்கவரு சாரதர் தாமும்
அகந்தை யுற்றஅவு ணத்தொகையோரும்
இகந்த வன்மையோ டெதிர்ந்திகல் எய்தி
வெகுண்டு பேரமர் விளைத்திட லுற்றார்.

இப்பூமியில் உள்ளார் யாவரும் வணங்கும்படியாக வருகின்ற பூதங்களும் அகந்
தைதயுடன் இறுமாந்த அகரரும் மிகுந்த வலிமையுடன் ஒருவரை ஒருவர் கிட்டி
வலிமைபெரிச் சண்டைசெய்யத் தொடங்கி மேலோங்கும் கோபத்துடன் பெரிய
போரை விளைப்பாராயினார். 117

கரங்கொள் நேமிகள் கணிச்சிகள் தீவாய்ச்
சரங்க ளாதியன தானவர் விட்டார்
உரங்கொள் மால்வரைகள் ஓங்குமெ முக்கள்
மரங்கள் விட்டனர் மறங்கெழு பூதர்.

அகரர்கள் அப்படிப் போர் செய்யுங்கால் தங்களது கைகளிலே உள்ள சக்கரங்
களும், மழுவாயுதமும், நெருப்பு உமிழும் வாயினை உடைய அம்புகளும் ஆகியவற்றைப்
பூதங்கள் மேலாக விட்டுச் செலுத்தினார்கள். அவ்வேளையில் மறங்கொண்ட பூதங்களோ
மாறாக வலிய பெரிய மலைகளையும் மரங்களையும் பெயர்த்தெடுத்து வீசியும் நீண்ட
எழுவாயுதத்தால் எறிந்தும் போர் செய்தார்கள். 118

முரிந்த தேர்நிரை முடிந்தன மாக்கள்
நெரிந்த தானவர் நெடுத்தலை சேரி
சொரிந்த பூதர்மெய் துணிந்தன வானில்
திரிந்த பாறுகள் செறிந்தன வன்றே.

இப்படியான கொடும்போர் நிகழ்தலும் வரிசையாக வந்த அசுரர் தேர்கள் முரிந்தன; குதிரைகள் இறந்தன; அசுரர்களின் பெரிய தலைகளில் இருந்து இரத்தஞ் சொரிந்த வண்ணமாயின, பூதங்களின் உடல்கள் துணிபட்டன. ஆகாயத்தில் பறந்து திரிந்த பருந்துகள் இப்போ இறந்தாரின் உடல்களை உண்ணக் கீழே இறங்கி வந்தன.

நிறங்கொள் செங்குருதி நீத்தம தாகிக்
கறங்கி யோடின கவந்தமொர் கோடி
மறங்கொ டாடுவ வயின்தொறு மாகிப்
பிறங்கு கின்றன பிணங்கெழு குன்றம்.

சிவந்த நிறங்கொண்ட இரத்தமானது கடல்போலப் பெருகி இரைச்சலுடன் வடிந்தோடியது. உடற்குறைகள் கோடிக்கணக்கில் முன்கொண்ட மறத்துடன் ஆடும் தன்மையுடன் அங்கு எங்கு பார்த்தாலும் பிணங்களின் குவியல்கள் மலைகள்போலக் காட்சியளிக்கின்றன. இறந்தாரை எடுத்துக் குவித்துப் போடுவது போர்க்களத்தில் இயல்பு. ஆகவே இறந்தாரின் உடலங்கள் மலைபோலக் குவிந்து காணப்பெறுவதாகிறது.

அனைய வாறிவர் அருஞ்சம ராற்றப்
புனையல் வாகையுள பூதர்கள் தம்மால்
வினையம் வல்லவுணர் வெவ்வலி சிந்தி
இனைத லோடுமிரி குற்றனர் அன்றே.

இவ்வாறாக இதுகாறும் எக்காலத்திலும் நிகழ்ந்திராத ஒரு கொடிய போரைச் செய்ய எம்பிரானது படைகளான தன்மையால் வெற்றி ஈட்டுவதற்கே என மாலை சூடி வந்த பூதங்களால் கொடுந் தொழிலில் வஞ்சனையில் வல்லவரான அசுரர்கள் யாவரும் தமது வலி எல்லாம் இவ்விடத்தே நீக்கப்பட்டு அழிவாதலும் பின்னர் நிற்க முடியாது அவ்விடத்தை விட்டு திரும்பி தோற்று ஓடினர்.

121

தன்ப டைத்தொலைவு தாரகன் நோக்கிக்
கொன்ப டைத்தகுனி விற்குனி வித்தே
மின்ப டைத்தபல வெங்கணை தூவி
வன்ப டைக்கணம் வருந்த நடந்தான்.

தனது படைகள் தொலைவாகிப் போகின்ற தன்மையை தாரகாசுரன் பார்த்து உயர்வான மேன்மை பொருந்திய தனது வில்லை வளைத்து மின்னுகின்ற கூரிய அம்புகளைச் செலுத்தி வெறியுடன் போர் செய்த பூதங்கள் அம்பு படுதலால் வருந்தும் படியாக பூதசேனையுள் புகுந்து அம்புகளைச் செலுத்தியவாறு தாரகன் சென்றான். 122

நடந்தெ திர்ந்தகண நாதரை யெல்லாந்
தொடர்ந்து பல்கணை சொரிந்து துரந்தே
இடந்தி கழ்ந்தஇமை யத்திறை நல்கும்
மடந்தை தந்ததிரு மைந்தன்முன் உற்றான்.

தாரகன் இவ்வாறு செல்லுதலும் தன்னை எதிர்த்த பூதசேனாதிபதியரை எல்லாம் தொடர்ந்து பல அம்புகளைச் சொரிந்து வாட்டி அவர்களை முன்னிற்காது ஓடும்படி செய்தவாறு சென்று உலகில் பரந்து விளங்கியிருக்கும் இமயமலையரசன் வளர்த்த தெடுத்த தாயாகிய உமையம்மையார் தந்தருளிய திருமைந்தரான எமது முருகக் கடவுள்முன் சென்றான் தாரகன்.

123

உற்ற காலேதனில் ஒற்றரை நோக்கிச்
சற்று நீதியறு தாரக வெய்யோன்
செற்றம் என்னுமழல் சிந்தையின் மூள
மற்றி வன்கொல் அரன் மாமகன் என்றான்.

அவ்வாறாக எம்பெருமான் திருமுன்னர் உற்ற காலையில் சற்றேனும் நீதி இல்லாத
தாரகரன் என்னும் கொடியவன் எம்பிரானைக் கண்டபோதே அவனுடைய உள்
ளத்துக் கோபம் என்னும் நெருப்பு மூண்டு எழ பக்கராக நின்ற தூதரைப் பார்த்து
“ஓகோ இங்கு இவர்தானே சிவபிரான் திருக்குமாரன்?” என்று கேட்டான். 124

என்ன லுங்குமரன் இங்கிவ னேயாம்
மன்ன என்னிடலும் மற்றவன் ஏறுந்
துன்னு தேர்க்கடிது தூண்டி எவர்க்கும்
முன்ன வன்மதலை முன்னுற வந்தான்.

அப்போது அந்தத் தூதுவர்களும் தாரகனை நோக்கி “அரசே இவர்தான் என்னுள்
றும் இளமையுடன் பொலியும் குமரன்” எனலும் அப்போது தாரகன் தான் ஏறிவந்த
தேரை மிகு அவசரமாகச் செலுத்தியவாறு எவர்க்கும் முற்பட்ட முதற் பொருளான
சிவபிரான் மைந்தர் திருமுன்பு வந்தான். 125

முழுமதி யன்னஆறு முகங்களும் முந்தான் காகும்
விழிகளின் அருளும் வேலும் வேறுள பட்டையின் சீரும்
அழகிய கரமீ ராறும் அணிமணித் தண்டை யார்க்குஞ்
செழுமல ரடியுங் கண்டான் அவன்தவஞ் செப்பற் பார்த்தோ.

அவ்வாறு வேகமாக வந்த தாரகன் அங்கு ஒரு காட்சியைக் காணுகிறான் எவ்
வாறு எனில்,

முழுதும் ஒளியுடன் விளங்கும் சந்திரனை ஒத்த ஆறு முகங்களும், பன்னிரண்டாகிய
கண்களின் பிரகாசிக்கின்ற அருட்பொலிவும், வேற்படைக்கலமும், வேறு வேறு படை
களின் சிறப்பும், இவற்றை ஏந்தியபடி விளங்கும் சீரும் சிறப்பும் கொண்ட பன்னிரண்டு
அழகிய கைகளும், அழகிய இரத்தினங்களினால் ஆக்கப்பெற்ற தண்டை ஒலிக்கின்ற
செந்தாமரை மலர்போலும் திருப்பாதமும் ஆன ஒரு காட்சி கண்டான். அம்மேலோ,
எத்தேதவர்க்கும் தென்படாத பெருமானின் அந்தக் கோலத்தை அவன் காணப் பெற்
றமையால் அவன் தவம் செப்ப முடியுமோ, முடியாது. 126

தற்பம துடைய சிந்தைத் தாரகன் இனைய வாற்றால்
சிற்பர மூர்த்தி கொண்ட திருவுரு வனைத்தும் நோக்கி
அற்புத மெய்தி நம்மேல் அமர்செய வந்தா னென்றால்
கற்பனை கடந்த ஆதிக்க கடவுளே இவன்கொ லென்றான்.

செல்வம், சிறப்பு, வலி இவற்றின் மிகுதியால் சிறப்புற்று தானென்ற செந்
கிணையும் உடைய தாரகரன் இத்தன்மையாக ஞான முதல்வராகிய மூர்த்தி கொண்ட
திருவுருவம் அனைத்தையும் பார்த்து அற்புதம் அடைந்து “ஐயையோ, நம்மேலாக
இந்தக் கருணை நிறையும் வடிவுடைய இவர் போர் செய்ய வந்தார் என்றால் இவர்
தான் கற்பனை முதலிய எவற்றிற்கும் எட்டொணுது நின்ற ஆதியான சிவபிரானே
போலும்” என்றான். 127

இந்தவா றுன்னிப் பின்னர் யார்க்குமே லாகும் ஈசன்
தந்ததோர் வரமும் வீரத் தன்மையும் வன்மைப் பாடும்
முந்துதாம் பெற்ற சீரும் முழுவதும் நினைந்து சீறிக்
கந்தவேள் தன்னை நோக்கி இனையன கழற லுற்றான்.

இந்தவாறு அவரை நோக்கிய அற்புதநிலையால் பேசினாலும் தாரகனுடைய உள்
ளத்து இப்போது, பின்னர் யாவார்க்கும் மேலான சிவபிரான் தந்ததோர் அழியாத வர
மும், வீரத்தன்மையும், அழிவுறு வலிமைப்பாடும், முன்னேயே தாங்கள் பெற்றுக்
கொண்ட சீருமாகிய முழுவதையும் இப்போ நினைந்தான். நினைத்தவுடனே முன்
கொண்ட அற்புத நிலைமாறி இப்போ கோபத்துடன் சீறி எமது கந்தக்கடவுளைப்
பார்த்து இந்த வார்த்தைகளைச் சொல்கின்றான். 128

நாரணன் றனக்கு மற்றற நான்முகன் றனக்கும் வெள்ளை
வாரணன் றனக்கு மல்லால் மதிமுடி அமலனுக்குந்
தாரணி தனில்எ மக்குஞ் சமரினை இழைப்ப இங்கோர்
காரண மில்லை மைந்தா வந்ததென் கழறு கென்றான்.

“நாராயணக் கடவுளுக்கும், மற்று நான்கு முகமுடைய பிரமதேவனுக்கும்,
வெள்ளை யானை வாகனமுடைய இந்திரனுக்கும் எங்களுக்குமிடையேதான் இவ்வுலகில்
பகை உண்டு. அப்படி இருப்ப இளம்பிறையணிந்த சடைமுடி உடைய சிவபிரானுக்
கும் எமக்கும் இங்கு போர் செய்யவேண்டிய காரணம் இப்பூவுலகில் எக்காலமும்
இருக்கவில்லையே. ஆகவே மைந்தனே! நீர் எம்முடன் போர் செய்யும்படியாக வந்த
காரணம் யாது? அதைச் சொல்லுக முன்னராக” என்றான். 129

அறவினை புரிந்தே யார்க்கும் அருளோடு தண்டஞ் செய்யும்
இறையவ னாகும் ஈசன் இமையவர் தம்மை நீங்கள்
சிறையிடை வைத்த தன்மை திருவுளங் கொண்டு நுந்தம்
விறலொடு வன்மை சிந்த விடுத்தனன் எம்மை யென்றான்.

அப்போது கருணைவடிவுடன் நிறைந்து நின்றருளும் பெருமான் தாரகனைப் பார்த்
துச் சொல்வார், “உலகம் உயிர்கள் யாவும் தருமமுறையால் படைத்து யார்க்கும்
நன்னெறி நின்றார்க்கு அருளையும் தீயநெறி நின்றார்க்கு தண்டத்தையும் செய்யும்
யாவார்க்கும் இறைவனான ஈசன் நீங்கள் தேவர்கள் தம்மை எல்லாம் சிறையிடை
வைத்த தன்மையைத் திருவுள்ளத்து உணர்ந்து அவ்வண்ணம் உங்கள் வலியையும்
வீரத்தையும் நீக்கும்படி எம்மை இங்கு விடுத்தார்.” 130

கூரிய வேற்படைக் குமர நாயகன்
பேரருள் நிலைமையால் இனைய பேசலும்
போனை இழைத்திடும் பூட்கை மாமுகத்
தாரக னென்பவன் சாற்றல் மேயினான்.

கூரிய வேற்படையைத் திருக்கரத்து ஏந்தியருளியவரான எமது குமர நாயகன்
பேரருள் நிலைமையால் இந்த வார்த்தையைப் பேசுதலும் அவ்வேளை போரினைப் புரி
யும் யானைமுகமுடைய தாரகாசுரன் என்பவன் சொல்லத் தொடங்குவான். ஆயினான்.

செந்திருத் திகழுமார் புடைய செங்கணைன்
சுந்தரக் கலுழன்மேல் தோன்றிப் போர்செய்தே
அந்தரக் கதிர்புரை ஆழி உய்த்ததெதன்
சுந்தரத் தணிந்தது காண்கி லாய்கொலோ.

“மகாலட்சுமி தேவி திகழ்ந்து விளங்கும் மார்பினை உடையவராய் சிவந்து விளங்
கும் கண்ணினை உடைய நாராயணக் கடவுள் அழகிய கருட வாகனத்தின் மீது வந்து
தோற்றி என்னோடு போர் செய்து அப்போது வானத்தில் தோன்றும் சூரியன்போல்
ஒளிகொண்ட சக்கரப் படையை என்மீது விட அதை என் கழுத்தில் மாலையாக
அணிந்து கொண்டதை நீ காணவில்லையோ..” 132

இன்றுகா நெம்முடன் இகலிப் போர்செயச்
சென்றுளார் யாவருஞ் சிறிது போழ்தினுட்
பொன்றுவார் இரிந்தனர் போவ ரல்லது
வென்றுளார் இலையது வினவ லாய்கொலோ.

“இன்று வரையும் எம்முடன் வலிகொண்டு பகைத்துப்போர் செய்யும்படி வந்து
ளார் யாவரும் சிறிதுநேரத்திலே இறந்துபோவார் அல்லது போர்செய்ய முடியாது
பயந்தோடிப் போவார்களேயல்லாது வேறு எம்மை வென்றுளார் யாவரேனும் இல்லை.
ஆகவே நீ அதைப்பற்றி யாரிடமும் கேட்டாய் இல்லைப் போலும்..” 133

முட்டிவெஞ் சமரினை முயல முன்னம்நீ
விட்டிடு தலைவரை வென்று வெற்பினில்
பட்டிட இயற்றினன் பலக ணங்களை
அட்டனன் அவற்றினை அறிந்தி லாய்கொலோ.

“எம்மொடு முரணாக வந்து முட்டிப் போர் செய்யும்படியாக முயன்றுபார்க்கும்படி
பாலனே! நீ முன்னம் விட்டிட்ட தலைவர்கள் யாவரையும் நான் வென்று மலையின்
குகையில் இறந்து கிடக்கும்படி செய்தேன். பல பூதங்களை யான் கொன்றேன்.
நீ இன்னும் அதை அறியவில்லைப் போலும்..” 134

ஆகையால் எம்முடன் அமரி யற்றியே
சோகம தடையலை சூல பாணிபால்
ஏகுதி பாலநீ என்று கூறலும்
வாகையங் குமரவேள் மரபிற் கூறுவான்.

“ஆகையால் பாலகனே! எம்மொடு போர்செய்து நீ பின்னர் சோகம் அடைந்து
துன்பப்படாதே. சூலப்படையை ஏந்திய உன் தந்தையிடத்து இப்போதே திருமபிச்
சென்றுவிடுவாயாக” என்று தாரகாசுரன் கூறியருளலும் அப்போது வெற்றியுடன்
விளங்கும் எமது குமரப்பெருமான தாரகனை நோக்கி மரபினால் அவனைப்போல் வீணை
இடம்ப வார்த்தை பேசாமல் முறையாக சில வார்த்தைகளை இவ்வாறு கூறியருளினார்.

தாரணி மறையவன் ததீகி தன்மிசை
நாரணன் விடுத்தோர் நலங்கொள் ஆழிதன்
கூரினை இழந்துபோய்க் குலால்ன் சக்கர
நீர்மைய தானதுவினவ லாய்கொல்நீ.

“இப் பூமியில் வாழ்ந்த பிராமணரான ததீசி முனிவர்பால் கோபத்துடன் நாராயணக் கடவுள் விடுத்த நலங்கொண்ட சக்கரப்படையானது பிராமணரானவரும் உத்தமரானவருமான அம்முனிவர்பால் விடுக்கப்பெற்றமையால் பழி குழப்பட்டு அந்த விஷ்ணுவடைய சக்கரப்படையானது தனது கூரினே இழந்து குயவனுடைய மட்பாத்திரம் செய்யும் சக்கரம்போல ஆகியது. அதை நீ கேட்டு அறியவில்லை போலும்.”

சூற்புயல் மேனியான் துங்கச் செங்கையின்
பாற்படு திகிரிபோற் பழியில் துஞ்சுமோ
வேற்புறு படைக்கெலாம் இறைவ னாகுநம்
வேற்படை நின்னுயிர் விரைவின் உண்ணுமால்.

“பயந்தரும்படியான கருமேகம் போன்ற நீலநிற மேனிகொண்ட நாராயணக் கடவுளின் சிவந்த கையில் ஏந்திய அந்தச் சக்கரம் இப்படி உத்தமப் பிராமணர் தபோதனர் பால் விடப்பட்டு பழியை ஏற்றதுபோல எனது எல்லாவிதமான பெருமைகளுடனும் சகலபடைகளுக்கும் நாயகமானதுமான வேற்படை விரைவில் உனது உயிரைக் குடிக்கும் என்பதைத் தாரகனே நீ அறிவாயாக.”

137

உங்கள்பே ராற்றல்இவ் வுலகை வென்றன
இங்குநாம் வருதலும் இமைப்பின் மாய்ந்தன
அங்கண்மா ஞாலமுண் டமரும் ஆரிருள்
பொங்குபே ரொளிவர விளிந்து போனபோல்.

“உங்களுடைய பெரியவலிமை இந்த உலகைவென்று அடிமைப்படுத்தியது இங்கு நாம் வருதலும் ஓர் இமைப்பொழுதிலே மாய்ந்து போயின, அது எதுபோலுமெனில் பெரிய இந்த உலகில் தோன்றி உலகை மறைத்த கொடிய இருளானது இங்கு பேரொளி வர மாய்ந்துபோகும் தன்மைபோல என அறிவாய்.”

138

ஈட்டிய மாயைகள் எவையுந் தன்வழிக்
காட்டிய கிரியையுங் கள்வ நின்னையுந்
தீட்டிய வேல்கொடு செற்றுச் சேனையை
மீட்டிடு கின்றனன் விரைவி னுலென்றான்.

“உலகில் பெருகுகின்ற மாயைகள் யாவற்றையும் தன்னிடத்தில் தோற்றுவித்துக் காட்டுகின்ற கிரவுஞ்சம் என்னும் மலையையும், கள்வனே! உன்னையும் தீட்டிய கூரான வேல்கொண்டு அழித்துச் சேனையை மீட்டிடுகின்றேன் மிகு விரைவாக” என்றார் ஆறுமுகமும் பன்னிரு கையுடனும் பேரருள் வடிவுடன் நின்ற எமது பகவான்.

139

என்றலுஞ் சீறியே இகலித் தாரகன்
குன்றுறழ் தன்சிலை குனியக் கோட்டியே
மின்றிகழ் நாணொலி எடுப்ப விண்மிசைச்
சென்றிடும் அமரருந் தியக்க மெய்தினார்.

என்று எம்பிரான் கூறியருளலும் தாரகன் அதுகேட்டுச் சீறிக் கோபித்து “அப்படியா! உன்னால் முடியுமா?” என இகலுடன் ஓர் மலைஓத்த தனது வில்லை எடுத்து நன்றாக வளையும்படி வளைத்து மின்னல்போல் திகழும் நாணினைச் சுண்டி ஓசைப்படுத்தலும் அவ்வோசைகேட்டு வானவழியாகச் சென்ற தேவர்களுந் தியக்கம் கொண்டார்கள்.

எய்திய காலையில் எந்தை கந்தவேள்
கைதனில் இருந்ததேதார் கார்மு கந்தனை
மொய்தனில் வாங்கிநாண் முழக்கங் கோடலும்
ஐதென உலகெலாம் அழுங்கிற் றென்பவே.

தியக்கம் எய்தி ஏங்கியகாலையில் எங்கள் அப்பனை கந்தக்கடவுள் தமது திருக்
கரத்திலே இருந்த பெரியதேதார் வில்லை வலிமையோடு தன் கையிலெடுத்து வளைத்து
நாடுணைச் செய்தலும் அவ்வோசைகேட்டு அனைத்துலகும் மிகுவினாவாக அச்சத்துடன்
ஏங்கிச் சஞ்சலமுற்றது. 141

நாரியின் பேரொலி நாதன் கோடலும்
ஆரணன் முதலினோர் தாமும் அஞ்சினர்
பேருலகெங்கணும் பேதுற் றேங்கின
தாரக முதல்வனுந் தலைது ளக்கினான்.

வில்லினின்றும் பேரோசையை நாதனான பகவான் எழுப்பதலும் அப்போது நாராய
ணக் கடவுள் முதலினோர் தாமும் அதுகேட்டு பெரிதும் அச்சமுற்றார்கள்; பெரிய உல
கம் எல்லாம் எங்கணும் பேதுற்று ஏங்கின. இதைக் கேட்ட எதற்கும் அஞ்சாத
தாரகன் என்னும் அசுரர் தலைவனும் “நல்லது!” எனத் தலையை ஆட்டினான். 142

துளக்கிய தாரக சூரன் கைத்தலங்
கொளற்குரி வில்லுமிழ் கொள்கைத் தாலென
வளக்கதிர் நுணுகெழு வயிர வான்களை
அளக்கரும் எண்ணில ஆர்த்துத் தூண்டினான்.

தலையை ஆட்டிக்கொண்ட தாரகாசுரன் தனது கையிலே கொள்ளும்படியாகப்
பிடித்துக்கொண்ட வில் இப்போது அம்புகளை ஓயாது உமிழ்ந்து கொள்கிறது என்னும்
கொள்கைப்படியாக வளமான கதிர் ஒளியுடைய வைரத்தாலான பெரிய அம்புகள்
பலவற்றை சமுத்திரங்கள் பல இரைவது போல உரக்கக் கூவியவாறு விடுத்தான்.

ஆயதேதார் காலையில் ஆறு மாமுகன்
மீயுயர் சிலைதனில் விரைவில் ஆயிரஞ்
சாயகந் தூண்டியே தார காசுரன்
ஏயின பகழிக ளியாவுஞ் சிந்தினான்.

ஆயதேதார் காலையில் ஆறு பெரிய முகங்களை உடைய எமது பெருமான் மிக
உயர்ந்து விளங்கும் தனது வில்லில் அதிவிரைவுடன் ஆயிரம் அம்புகளைப் பூட்டி விடுத்து
தாரகாசுரன் செலுத்திய அம்புகள் யாவற்றையும் அழித்தார். 144

சிந்திய காலையில் செயிர்த்துத் தாரகன்
உந்தினன் பின்னரும் ஓராயி ரங்களை
கந்தனும் அனையது கண்டு வல்லையின்
ஐந்திரு பகழிதொட் டவற்றை நீக்கினான்.

இவ்வாறு சிந்திய நேரத்துத் தாரகாசுரன் மிகு கோபங்கொண்டு பின்னும் ஓர்
ஆயிரம் அம்புகளைச் செலுத்தினான் எமது கந்தக் கடவுளும் அதுகண்டு விரைவாகத்
தாம் பத்து அம்புகளைச் செலுத்தி தாரகன் விடுத்துள்ள அம்புகளை அழிவு செய்தார்.

மீட்டுமத் தாரகன் விசிகம் வெஞ்சிலை
பூட்டிய வாங்கலும் புராரி காதலன்
ஈட்டமொ டொருகணை யேவி ஆங்கவன்
தோட்டுணை வில்லினைத் துண்ட மாக்கினான்.

மீண்டும் தாரகாசுரன் அம்புவிடும்படியாகத் தனது வில்லில் அம்புகளைப் பூட்டி
விடும்படி வளைத்தலும் அப்போது திரிபுர சங்காரியான சிவபிரான் காதல் மைந்தரான
எமதுபெருமான் வலிமையுடன் ஓர் அம்பினைச் செலுத்தி தாரகாசுரன் பிடித்த
வில்லினைத் துண்டமாகப் போகும்படி துணித்து வீழ்த்தினார். 146

அங்கோர் சிலையைக் குனித்தானது காலை தன்னில்
எங்கோ முதல்வன் ஒருபாணியின் ஏந்து வில்லில்
செங்கோல் வகையா யிரம்பூட்டினன் செல்ல உய்த்தான்
வெங்கோல் நடாத்தி வருதாரக வெய்யன் மீதில்.

தனது வில் முரிவாதலும் தாரகாசுரன் பின்னரும் அங்கு ஓர்வில்லை எடுத்து வளைத்
தான். அப்போது எமது தலைமைப்பாடுடைய கடவுள் ஒரு திருக்கரத்திலே ஏந்திய
வில்லில் கூரிய சிவந்த அம்புகள் ஆயிரத்தைப் பூட்டி கொடுங்கோன்மையாக அரசு
நடத்தும் தாரகாசுரனுடைய மேனியில் சென்று படும்படி விடுத்தருளினார். 147

சேரார் பரவுந் திறல்வேலவன் செய்கை நோக்கித்
தாரார் முடித்தா ரகவீரன் தனது வில்லில்
ஓரா யிரம்வா னிகள்பூட்டினன் ஒல்லை உய்த்து
நேராய் விரவுங் கணையாவையும் நீறு செய்தான்,

மாலையணிந்த முடியினைக்கொண்ட வீரனான தாரகாசுரன் பகைவர்களானவரும்
வணங்கிப் புகழுகின்ற திறமை வாய்ந்த வேலவனின் செய்கையைப் பார்த்து தன்
னுடைய வில்லிலே ஓராயிரம் அம்புகளைப் பூட்டினான் விரைவாக அவற்றைச்
செலுத்தித் தனக்கு நேராக வரும் அம்புகள் எல்லாவற்றையும் நீரூகிப் போகும்படி
பொடியாக்கினான். 148

வெய்யான் அநந்தங் கணைதூண்ட விமலன் நல்குந்
துய்யான் அவைகள் அறுத்துக் கணைகோடி தூண்டி
மையார் அவுணர் புகழ்தாரக மான வேழம்
எய்யாகும் வண்ணஞ் செறித்தானவன் யாக்கை யெங்கும்.

பின்னர் கொடியவனான தாரகன் அநந்தகோடி அம்புகளைச் செலுத்தலும் அவ்வேளை
நின்மலப்பொருளான சிவபிரான் தந்தருளிய ஞானப்பொருளான முருகப்பிரான் தார
கன் விட்ட அம்புகளை தமது அம்புகள் மூலம் அறுத்தெறிந்து அம்புகளை மேலும்
கோடிக்கணக்கிற் செலுத்தி தாரகன் மேனியில் அவை தைக்கும்படி விடுத்து இருண்ட
வடிவினை உடைய அசுரர் புகழும் யானை முகமுடைய தாரகன் இப்போ முள்ளம்
பன்றி உடல் கொண்டாடு எனும்படி தாரகன் உடலம் எங்கும் அம்பு தைத்து
செறிய வைத்தார் எங்கடவுள். 149

ஒருகோடி வானி உறலோடும் உருத்து நீசன்
இருகோடி வானி விட அன்னதை ஏவின் நீக்கி
முருகோடியாதார் அகரேசன் முகங்கொள் கையும
பொருகோடும் வீழ விடுத்தான் ஒரு புங்க வானி.

குமாரக் கடவுள் விடுத்த ஒருகோடி அம்புகள் மேனியில் படலும் தாரகன்
கோபித்து அதன் பதிலாக இரண்டு கோடி அம்பைவிட அதனை எம்பிரான் தானும்
இரண்டுகோடி அம்புவிடுத்து நீக்கி வாசனை பொருந்திய மாலையணிந்த மார்பையுடைய
தாரகாசுரனின் முகத்தில் பொருந்திய துதிக்கையும் நாலு தந்தங்களும் அறுந்து வீழ்
விழும்படி இரண்டு மேன்மையான அம்புகளை விடுத்தார் எமது கடவுள். 150

வந்தங் கிரண்டு சரமும்பட மாலைய மைந்தன்
தந்தங்கள் கையோ டிறலோடுத் தளர்ச்சி யெய்தி
முத்துங் கணை ஆயிரந்தனை முனிந்து தாண்டிக்
கந்தன் தடந்தேர்த்த துவசந்துகள் கண்டு நின்றான்.

எம்பிரான் விடுத்த மேலான இரண்டு அம்பும் வந்துபடுத்தலும் மாயவனின் புத்திர
ன தாரகாசுரனின் நான்கு தந்தங்களும் துதிக்கையும் அறுந்து வீழ்தலும் தாரகன்
தளர்ச்சி எய்தி வேசமுடன் செல்லும் ஆயிரம் அம்புகளை மிகு கோபத்துடன் செலுத்தி
முருகப்பிரானின் விசாலித்த பெரிய தேர்மேல் கட்டிய கொடியை துகளாகும்படி
செய்து நின்றான் 151

மல்லற் கொடியிற் நதுகண்டு மறங்கொள் வெய்யோன்
விஸ்லைக் கணைநான் கிரண்டால் நிலமீது வீட்டித்
தொல்லைக் கனவின் கணையாயிரந் தூண்டி யன்றோன்
செல்லுற்ற துண்டேர் பரிபாகொடு சிந்தி நின்றான்.

வலிமைகொண்ட பெருமானின் தேர்க்கொடியானது துகளாக்கப்பட்டதை முருகக்
கடவுள் கண்ணூற்று மறம்புகொண்ட கொடிய தாரகாசுரனின் கையில் இருந்த விஸ்லை
நான்கு அம்புகளை விடுத்துத் துண்டாக்கி நிலத்தில் வீழ்த்தி தாரகன் ஏறிவந்த
தேரை, குதிரையை, தேர்ச்சாரதியை எல்லாவற்றையும் அழித்து நின்றார். 152

வேறங் கொருதேர் மிசையேறியொர் விஸ்லை வாங்கி
நாமைந் திருதீ விசிகந்தனை நொய்தின் ஏவி
மானின்றி வைகும் பரமன்வடி வான செவ்வேள்
ஏறுந் தடந்தேர் வலவன் புயத் தெய்த உய்த்தான்.

தனது தேர் அழிவாகத் தாரகன் வேறு ஒரு தேர்மீது ஏறி ஓர் வேறு விஸ்லை
வளைத்து ஆயிரம் அம்புகளை விரைவாகச் செலுத்தி எவ்வித மாறுபாடும் இல்லாது
சிவபிரான் வடிவாக இருந்தருளும் செம்மையான கோலமுடைய முருகக் கடவுளின்
தேர்ச்சாரதியான வாயுபகவான் தோளிற்படும்படி எய்தான். 153

வென்றோர் புகழுங் குமரன்வியன் தேர்க டாவிச்
சென்றோன் வருத்தந் தெரிந்தாயிரந் தீய வானி
வன்றோன் முகத்தா ரகன்நெற்றியுள் மன்ன வய்ப்பப்
பொன்றோய் தனது தடந்தேரில் புலம்பி வீழ்ந்தான்.

வெற்றியுற்றார் எவராலும் புகழப்படுகின்ற குமரப்பெருமானின் அற்புதவடிவுடைய தேரின் சாரதியாகித் தேரைச் செலுத்திச் சென்ற வாயுபகவான் தனது தோள்மேல் அம்புபடுதலும் பதைத்து வருந்த அவ்வருத்தத்தினைத் தெரிந்துகொண்ட குமரக் கடவுள் உடன் தாரகன் நெற்றியில் படும்படி ஆயிரம் அம்புகளை விடுப்ப அந்த அம்புகள் நெற்றியில் படுதலும் தாரகன் உடல் பதைபதைத்து பொன் தோய்ந்த தமது தேரில் அலறிப் புலம்பிய வண்ணம் வீழ்ந்தான். 154

வீழுந் றிடலும் விழுசெம்புனல் வெள்ள மிக்கே
தாமுற்ற பாரிற் புகுந்தேபுடை சார்த லுற்ற
பாழிக் கடலிற் பரிமாழுகம் பட்ட செந்தீச்
சூழிக் களிற்றின் வதனத்தினுந் தோன்று மென்ன.

தேரில் தாரகன் வீழ்தலும் அம்புபட்ட காயமுடாக வருகின்ற இரத்த வெள்ளம் பெருகி மிகுந்து கீழே உள்ள பூமியில் புகுந்து அதன் பக்கராகத் திரண்டு நின்றது. இது எதுபோலும் எனில். கடலினிடத்தே குதிரை முகத்தில் தோன்றிய சிவந்த வடவாழுகாக்கினியானது யானை முகத்திலும் வந்து தோன்றுமோ என்று ஐயுறும்படி பெருகியது அந்த இரத்தம். இரத்தம் இங்கே வடவாழுகாக்கினிக்கு ஒப்பிடப்பட்டது. 155

மன்னா கியதா ரகன்அங்கண் மயங்கி வீழ
அன்னான் றனது படைவீரர் அதனை நோக்கிக்
கொன்னார் சினங்கொண் டடுபோரைக் குறித்து நம்பன்
தொன்னாள் உதவுந் திறல்மைந்தனைச் சூழ்ந்து கொண்டார்.

தங்கள் அரசனாகிய தாரகன் அங்கண் மயங்கி வீழ அவனுடைய படைவீரர் ஆனவர்கள் அதனைப் பார்த்து மிகவும் மேலான கோபங்கொண்டு கொலைப் போர் செய்யக் குறிப்பாகி சிவபிரான் முன்னே தந்தருளிய வலிமைமிக்க மைந்தனைச் சூழ்ந்து வளைந்துகொண்டார்கள். 156

சூலந் திகிரிப் படைதோமரந் துய்ய பிண்டி
பாலஞ் சுடர்வேல் எழுநாஞ்சில் பகழி தண்டம்
ஆலங் கணையங் குலிசாயுத மாதியாக
ஏலும் படைகள் பொழிந்தார்த்தனர் எங்கும் ஈண்டி.

வளைந்துகொண்ட இவர்கள் சூலாயுதம், சக்கரம், தோமரம், கொடிய பிண்டி பாலமும், சுடர்கொண்ட வேலும், எழுவாயுதமும், கலப்பை என்னும் ஒருவகைப் படையும் அம்புகளும், தண்டாயுதங்களும், சூலங்களும், வளைதடியும், வச்சிராயுதமும் ஆதியாகத் தம்மால் ஏறியக்கூடிய படைகள் யாவற்றையும் பொழிந்து இரைந்து பெரும் கூக்குரலுடன் எப்பக்கரும் நின்று போர் செய்தார்கள். 157

கறுத்தான் அவர்தஞ் செயல்கண்டுதன் கார்மு கத்தை
நிறுத்தா வளையாக் கணைமாமழை நீட வுய்த்து
மறுத்தா னுடைய கொடுந்தானவர் வாகை சிந்தி
அறுத்தான் விடுதொல்படை யாவையும் ஆடல் வேலோன்.

கோபத்துடன் இவ்வாறு போர் செய்யும் இவர்கள்தம் செய்கையைக் கண்டு எம்பிரான் தமது பெரிய வில்லை எடுத்து நிறுத்தி வளைத்து அம்புகளை மழை சொரி

வதுபோல ஓயாது செலுத்தி மாறுபட்ட கொள்கையுடைய தாரகனின் சேனாவீரர் விடுத்த படைகள் யாவற்றையும் அவர்கள் வீரம் கெடும்படியாக அழித்து பெரும் போர் செய்தார். 158

வெய்தாகிய தீங்களை மாரி விசாகன் மீட்டும்
பெய்தான் அவுணர் முடிதன்னைப் பிறங்கு மார்பைத்
துய்தா னுறும்வா யினையங்கையைத் தோளைத் தானைக்
கொய்தான் குருதிக் கடலெங்கணுங் கொண்ட தன்றே.

கொடிதாகிய அம்புகளை எம்பிரான் மீட்டும் மீட்டும் சொரிந்து அசுரர்களின் முடி, தலை, மேலாங்கிய, நெஞ்சு, ஊனமான உணவு தின்னும் வாயினை, அழகிய கை, தோள், கால் ஆகிய இந்த அவயவங்களைக் கொய்து வீழ்த்தினார். அப்போது இரத்தம் கடல்போலப் பெருகிக்கொண்டது. விசாகன்—விசாக நட்சத்திரத்திற்கு உரியவன். 159

வில்லோர் பரவுந் திறல்வேலவன் வெய்ய கோலால்
அல்லோ டியதீ மனத்தானவர் ஆயி னோரில்
பல்லோர் இறந்தார் குருதிக் கடல்பாய்ந்து நீந்திச்
சில்லோர் கள்தத்தம் உயிர்கொண்டு சிதைந்து போனார்.

வில்லாண்மை உடையார் வணங்கும் திறல் உடைய வேலேந்திய பகவான் விடுத்த கொடிய அம்பினால் கருமையாக இருண்ட தீயமனத்தினை உடைய அசுரர்களாய் அங்கு நின்றோரிற் பல்லோர் இறந்தார்கள். சிலர் ஓடிப்பெருகும் இரத்தக் கடலிலே பாய்ந்து நீந்தித் தங்கள் உயிர்களைக்கொண்டு உடலம் சிதைவாகிப் போனார்கள். 160

மைக்கார் சிவந்த தெனுந்தாரகன் மையல் நீங்கி
அக்காலை தன்னில் எழுந்தே அயல்போற்றி நின்று
தொக்கார் தமையாரையுங் காண்கிலன் துன்ப மெய்தி
நக்கான் அவர்தஞ் செயல்கண்டு நவிறல் உற்றான்.

இருண்ட மேகம் சிவந்து போனது எனும்படியாக அங்கு இரத்தம் தோய்ந்து சிவந்த உடல்கொண்ட தாரகன் அக்காலை தனது மயக்கம் நீங்கி எழுந்து பார்த்த போது தனது பக்கராக உடன்கூடி தனக்குச் சேனையாக நின்றார்கள் ஒருவரையுமே காணாதவனாய் துன்பங்கொண்டு துணையாகவந்த சேனைகள் இறந்தார் ஒழிய ஒருவரும் இல்லாமல் ஓடிப்போன தன்மையைப் பார்த்து சிரித்து இதனைச் சொல்லல் உற்றான்.

செய்ய வார்சடை ஈசன் நல்கிய சிறுவன் இங்கொரு வன்பொரக்
கையி ழந்துமு கத்தி னூடு கவின்கொள் கோடுமி ழந்தனன்
மைய லெய்திவி ழந்த னன்பொரும் வலியதானையும் மாண்டன
ஐய வீங்கொரு தமிழன் நின்றனன் அழகி தாலென தாண்மையே.

“செம்மையுடன் ஆர்ந்து விளங்கும் சடைமுடி உடைய சிவபிரான் திருக்குமாரர் இங்கு ஒருவர் வந்துபோர் செய்ய என் துதிக்கையும் இழந்து அழகிய நான்கு தந்தழும் இழந்தேன். அதுமட்டும் இல்லாமல் ஒருநாளும் இல்லாதபடி இன்று மயங்கியும் விழுந்தேன். போர்செய்யும்படியான வலிமையுடைய எனது சேனையும் மாண்டு போயது. ஐயனே! நான் இங்கு ஒருவன்மட்டும் நிற்கின்றேன், என்வலிமை மிக அழகாக இருக்கின்றது.” 162

தாவில் வெஞ்சிலை வன்மை கொண்டு சரங்கள் எண்ணில தூண்டியே
மேவ லாணிவன் உயிர்கு டிப்பதும் வெல்லு கின்றதும் அரியதால்
தேவர் மாப்படை தொடுவ னிங்கினி யென்று சிந்தனை செய்துபின்
ஏவரும் புகழ் தார காசுரன் இனைய செய்கை இயற்றினான்.

“குறையில்லாத கொடிய வில்லின் வலிமையைக் கொண்டு எண்ணற்ற எத்தகைய
அம்புகளைத்தான் செலுத்தினாலும் எனது பகைவனான இக்குமரனின் உயிரை மாய்ப்
பதும் அல்லது வெல்வதும் அரியதாகும். ஆகவே மேலான தெய்வப்படைகளை இனி
விடுவேன்” எனத் தாரகன் நினைத்து பின்னர் எல்லாருமே புகழ்ந்து நிற்கும் தாரகன்
இச்செய்கைகளைச் செய்கிறான். 163

அடலரி நான்முக னாதி வானவப்
படையினை யாவையும் பவஞ்செய் தாரகன்
விடவிட வந்தவை வெருவி மேலையோன்.
புடைதனில் ஒடுங்கியே போற்றி நின்றவே.

எம்பிரான் மேலாக, வலியுடைய நாராயணஸ்திரம், நான்முகன் படையான
பிரமாஸ்திரம், ஆதியாகச் சொல்லப்படுகின்ற தேவப்படைகளை கொடும் பாவத்தைச்
செய்கின்ற தாரகன் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக விடவிட வந்த அப்படைகள் யாவும்
பயந்து நடுங்கி எப்பொருட்கும் மேலவராகிய முருகப் பிரானின் பக்கராகச்சென்று
மிக ஒடுங்கி வணங்கி நின்றன. 164

செங்கண்மா லயன்முதற் தேவர் மாப்படை
துங்கமொ டேகியே துளங்கி வேலுடைப்
புங்கவன் பாங்கரிற் போற்றி நின்றலும்
அங்கது கண்டனன் அவுணர் மன்னவன்

சிவந்த கண்ணுடைய நாராயணக்கடவுளின் படையான நாராயணஸ்திரம், பிர
மாஸ்திரம் முதலான தேவர்தம் படைகள் யாவும் செலுத்தும்போது வீரத்துடன்
சென்று வேலுடையபெருமானைக் கிட்டியபோது நடுங்கிப்பயந்து வலிகெட்டு வணங்கி
நின்றலும் அங்கு இத்தன்மையை அசுரர் தலைவனான தாரகாசுரன் கண்டான். 165

ஒருவினன் அகந்தையை உள்ள மோரிறை
வெருவினன் வீம்மிதம் மிகவு மெய்தினான்
எரிகலுழ் விழியினன் இவனை வென்றிடல்
அரியது போலுமென் றகத்தில் உன்னினான்.

தனது இறுமாப்பாகிய அகந்தையை நீங்கினான். தனது நெஞ்சம் ஒரு இறைப்
பொழுது அளவுபயந்தான். ஆச்சரியம் மிகவும் கொண்டான். நெருப்புக் கக்கும் கண்
களினை உடையவனாய் “இக்குமரனை வென்றிடல் இனிமேல் எமக்கு அரிது போலும்”
எனத் தனது உள்ளத்தே நினைத்தான். 166

பாங்கரின் மாதுடைப் பரமன் தொல்படை
ஈங்கினி விடுதுமென் றெண்ணி யப்படை
வாங்கினன் அருச்சனை மனத்தி னாற்றினன்
ஓங்கிடுஞ் சினமுடன் ஒல்லை யேவினான்.

“இதுபோகட்டும். பக்கரிலே பெண்ணினை இருத்திய முதல்வரான சிவபிரானின் சிவப்படைக்கலத்தை இனி விடுவேன் யான்” என தாரகன் எண்ணி அந்தச் சிவப்படைக் கலத்தைக் கையில் எடுத்து அப்படைக்கு அருச்சனை முதலியவற்றை மனத்தினாலே செய்து நிரப்பி பின்னர் மனத்தில் எழுகின்ற பெரும் சினத்துடன் சிவப்படைக்கல மதை முருகப் பிரான் மீது விடுத்தான். 167

சங்கரன் தொல்படை தறுகண் ஆலமும்
புங்கவர் படைகளும் பூத ராசியும்
அங்கத நிரைகளும் அளப்பில் சூலமும்
வெங்கனல் ஈட்டமும் விதித்துச் சென்றதே.

தாரகன் விடுத்த சிவபிரானின் மிகப்பழைய அச்சிவப்படைக்கலம் புறப்பட்டுக் கொடிய நஞ்சையும் அளவுகடந்த சூலங்களையும், தேவர்களின் வேறு படைகளையும், பூதங்களின் வரிசைகளையும், கொடிய நெருப்புச் சுவாலையையும் ஆகிய இவைகள் யாவற்றையும் தன்னிடத்தில் நின்றும் தோற்றுவித்து விரியப்பண்ணிச் சென்றது. 168

களைகுலாம் பிறைமுடிக் கடவுள் மாப்படை
அலகிலா உயிர்களும் அண்டம் யாவையும்
உலைகுறா தலமர வருத்துச் சேறலும்
இலைகுலாம் அயிலுடை எந்தை நோக்கினான்.

ஒரு கலை நிரம்பிய பிறையணிந்த சடைமுடியுடைய சிவனுடைய சிவப்படைக்கலம் காண முடியாத உயிர்களும் அண்டங்கள் யாவும் உலைந்து ஏங்கி நடுங்கும்படி கோபத்துடன் செல்லுதலும் அதனை இலைபோலும் வடிவினை உடைய வேல் ஏந்திய எமது பரம பிதாவானவர் பார்த்தருளினார். 169

கந்தவேள் அனையது கண்டு தந்தையைச்
சிந்தையில் உன்னியோர் செங்கை நீட்டியே
அந்த வெம்படையினை அருளிற் பற்றினான்
தந்தவன் வாங்கிய தன்மை யென்னவே.

கந்தக் கடவுள் அப்படையினைக் கண்டு தந்தையாகிய சிவபிரானைச் சிந்தையில் நினைந்து தமது அழகிய சிவந்த கையை நீட்டி அந்த கொடிய சிவப்படைக்கலத்தை அருளோடு எட்டிப் பிடித்து எடுத்துக்கொண்டார். இது எதுபோல் என்றால் அதைக் கொடுத்தவரே திரும்பப் பெறும் தன்மைபோல எனும்படியாக. 170

நெற்றியில் விழியுடை நிமலன் காதலன்
பற்றிய படையினைப் பாணி சேர்த்தினான்
மற்றது தாரக வலியன் கண்ணுறீஇ
இற்றது நந்திரு இனியென் றேங்கினான்.

தமது நெற்றியிலே கண்ணுடைய நின்மலப் பொருளான சிவபிரான் காதல் மைந்தரான முருகக் கடவுள் எட்டிப்பிடித்த சிவப்படைக்கலத்தை தனது திருக்கரத்தில்

வைத்துக் கொண்டார். இச்செயலை தாரகன் என்ற வலியுடையான் கண்ணுற்று
 “ஐயையோ! இன்றோடு எமது செல்வம் அழிந்ததோ” என ஏங்கினான். 171

தேவர்கள் தேவனார் தெய்வத் தொல்படை
 ஏவினன் அதனையும் எதிர்ந்து பற்றினான்
 முவிரு முகமுடை முதல்வன் வன்மையை
 நாவினி லொருவரால் நவிறற் பாலதோ.

“நான் தேவாதி தேவனான சிவபிரானின் தெய்வீகம் நிரம்பிய மிக முதிய வலி
 கொண்ட சிவப்படைக்கலத்தை ஏவினேன். அதனையும் தமது கையினை நீட்டி எதிரா
 கப் பற்றிக்கொண்டார் இக்குழந்தை. ஆகையால் இனி ஆறுமுகமுடைய முதல்வரான
 இவரின் வலிமையை நாவாலே ஒருவராற் சொல்ல முடியுமோ.” 172

ஆயினும் அரன்மகன் அறத்தின் போரலால்
 தீயதோர் கைதவச் செருவ துன்னலான்
 மாயைகள் ஆற்றியே மறைந்து நின்றுநான்
 ஏயன இயற்றுவன் அமரென் நெண்ணினான்.

இப்படியாயினும் சிவபிரானுடைய திருக்குமரர் தருமத்தின் போர் அல்லாது தீமை
 தரும் வேறு வஞ்சனையுடன் கூடிய மாயப்போரைச் செய்ய நினையார். ஆகவே நான்
 மாயைகளைச் செய்து அதிலே மறைந்து நின்று கொடிய போரைச் செய்வேன் இவ
 ருடன்” எனத்தாரகன் எண்ணினான். 173

கையனும் இவ்வகை கருத்தி லுன்னியே
 ஓய்யென வேகிர வஞ்ச வெற்பின்முன்
 வையமொ டேகிநீ வல்ல மாயைகள்
 செய்குதி செய்குதி யென்று செப்பினான்.

வஞ்சனை உடைய தாரகனும் இவ்வகையாகக் கருத்தில் நினைந்து விரைவாகச்
 சென்று கிரவுஞ்சம் என்னும் மலையின் முன்னராகத் தேரோடும் சென்று “கிரவுஞ்சமே
 நீ உன்னால் செய்யக்கூடிய மாயைகளை அதிவிரைவாகச் செய்வாயாக, என்று சொல்
 லினான். 174

செப்பிய இறுவரை கிரவுஞ்சந் திகழ்வுறு மாயையின் நிகழ்வுன்னி
 முப்புர வகைபல வெனநிற்ப முரணுறு தாரக முதல்வன்றான்
 அப்புர நிருதர்க ளெனநின்றான் அகல்வரை பலபல முகிலாக
 ஒப்பறு சூரன தினையோனும் உருமென அவையிடை உலவுற்றான்.

தாரகாசுரன் இவ்வாறு கிரவுஞ்சமலைக்குச் சொல்லிய அந்த வார்த்தை முடிவாகிய
 நேரத்து, கிரவுஞ்சம் என்னும் மலையானது தன்னிடத்து விளங்கும் மாயத்தன்மை
 யின் நிகழ்ச்சிகளை நினைந்து முப்புரங்களின் வகையாக இரும்பு, பொன், வெள்ளி
 இவற்றின் வடிவாகிய பல புரங்களாகித் தோன்ற வலிமைகொண்ட முதல்வனான
 தாரகாசுரன் அந்த முப்புரங்களில் விளங்கும் அசுரர்கள்போல நின்றான். இப்பால்
 அக்கிரவுஞ்சமலை பல முகிற் கூட்டமாகத் தோன்ற ஒப்பற்ற தாரகன் ஆகிய இவனும்
 அம்முகில்களிடையே தோன்றி நின்றாலாவும் இடியேறுபோல் நிற்பான். 175

வேலக ஞ்ருவினை வரை கொள்ள விசயம் துடையதொ ரகரேசன்
காலம் திறுதியில் உலகுண்ணுங் கனையொலி அனலிக ளெனநின்றான்
சீலமின் முதுகிரி நெடுநேமித் திருவரை சூழ்தரும் இருளாக
மால்கரி முகமுள அவுணன்றான் வரையறு பாரிட நிரையானான்.

சமுத்திரங்களின் வடிவினைக் கிரவுஞ்சமலை கொள்ள, வெற்றியை எக்காலமும்
உடைய அசுரர் தலைவனான தாரகன் காலமுடிவிலே உயிரை உண்கின்ற வடவா
முகாக்கினிபோல வருவான். சீலமில்லாத முதிய மலையானது நெடிய சக்கரவாளம்
என்னும் மலையைச் சூழ்ந்த இருளாகியதும் யானை முகமுடைய வலிய தாரகாசுரனும்
கணக்கற்ற பூதங்களாகி வரிசை வரிசையாகத் தோன்றுவான். 176

இந்திரன் முதலுள சுரர் வைகும் ஏழுட னொருதிசை வேழம்போல்
அந்தநெ டுங்கிரி வரலோடும் அருகினில் உறுகுல கிரியாகித்
தந்தியின் முகமுள அவுணன்றான் சடசட முதிரொலி யுடன்வந்தான்
முந்திய தந்தம துருமாறி முறைமுறை நின்றதொர் திறனேபோல்.

இந்திரன் முதல் எட்டுத்திக்குப் பாலகரும் வாழ்கின்ற எட்டு திக்கு யானைபோல
வடிவாகி அந்த நெடிய கிரவுஞ்சமலை வரலும் அந்த யானைகளின் பக்கராக பெரிய
மலைவடிவுடன் யானைமுகமுடைய தாரகாசுரன் சடசட என்ற முதிர்ந்த சத்தத்துடன்
வருவான். இது எப்படி எனில் தங்கள் முந்திய வடிவங்களான மலையையும் யானையை
யும் மாற்றி யானைமுகமுடைய தாரகாசுரன் மலையாகவும் மலையாகிய கிரவுஞ்சம்
யானையாகவும் உருமாறி வருதல் போல. 177

வாயுவின் உருவென மலைசெல்ல மதகரி முகமுள பதகன்றான்
தேயுவின் உருவென வரலுற்றான் திரியவும் நெடுவரை விரைவோடுங்
காய்கனல் உகுளுகி ழிகளாகிக் ககனம் திடையுற மிடைகாலை
ஆயிர கோடிவெய் யவரேபோல் அலமர லுற்றனன் அறமில்லான்.

காற்றின் வடிவுகொண்டு மலை செல்ல மதம் பொழியும் யானை முகமுடைய தாரகன்
நெருப்பின் வடிவமாகி வரல் உற்றானாகித் திரியவும் அம்மலையானது பெரிய நெருப்
புச் சுவாலைகளாக ஆகாயமெங்கும் நெருங்கி மிடைகின்றகாலை ஆயிரகோடி சூரியர்
களைப் போல அலமந்து திரிவானாயினன் தருமநெறி தப்பிய தாரகன். 178

அவ்வகை தாரகன் வரையோடும் அளவறு மாயையின் வடிவெய்தி
எவ்விடை யுஞ்செறி தரலோடும் எம்பெரு மானவன் இவைகாணாத்
தெவ்வலி கொண்டுறும் இவனாவி சிந்துவன் என்றுள மிசைகொண்டே
கைவரு வேற்படை தனைநோக்கி இனையன சிலமொழி கழறுற்றான்.

அவ்வகையாகத் தாரகாசுரன் கிரவுஞ்சமலையோடு அளவற்ற மாயையின் வடிவங்
கொண்டு எவ்விடத்தும் தான் ஒருவனே செறிதலோடும் எம்பிரான் இதனைக் கண்ணுற்

றருளி “மிக்க பகைமைகொண்ட இவன் உயிரைச் சிந்துவன் இப்பொழுதே” என்று தமது திருக்கரத்திலே இருக்கின்ற வேற்படைதனைப் பார்த்தருளி இனையவாகிய சில வார்த்தைகளைச் சொல்வாராயினார்.

179

தாரகன் என்பதோர் பேரோனைச் சஞ்சல முறுகிர வஞ்சத்தை ஓரிறை செல்லுமுன் உடல்கீறி உள்ளுயி ருண்டுபு றத்தேகிப் பாரிடர் தம்மை இலக்கத்தொன் பதின்மர்க ளாக உரைக்கின்ற வீரரை மீட்டிவண் வருகென்றே வேற்படை தன்னை விடுத்திட்டான்.

“தாரகன் என்பதோர் வலிமையுடைய அசுரனையும் பிறரைச் சஞ்சலப்படுத்தும் துயரம் கொண்ட கிரவுஞ்சமலையையும் ஓர் இறைப்பொழுது செல்லுமுன்பாக நீ சென்று அவர்கள் உடலைக் கிழித்து உள்ளிருக்கும் உயிருண்டு புறத்தே சென்று அக்கிரவுஞ்சமலைக்குள் மயங்கி உறங்கும் பூதங்களை இலக்கத்து ஒன்பது வீரர்களெனச் சொல்லப்படுகின்ற வீரர் எல்லா ரையும் மீட்டுக் கொண்டே இவ்விடத்து திரும்ப வருவாயாக” என வேற்படையை தாரகன் மீது செலுத்தி விட்டார்.

180

சேயவன் விட்டிடு தனிலைவேல் செருமுயல் தாரகன் வரையோடும் ஆயிடை செய்த புணர்ப்பெல்லாம் அகிலமும் அழிதரு பொழுதின்கண் மாயையி னாகிய வலகெங்கும் மலிதரு முயிர்களும் மதிசூடுந் தூயவன் விழியழல் சுடுமாபோல் துண்ணென அட்டது சுரர்போற்ற.

குழந்தை வடிவினரான பெருமான் விட்டிட்ட தனியான வேற்படை உடன் புறப்பட்டு தாரகாசுரன் கிரவுஞ்ச மலையுடன் கூடிச் செய்த மாயங்கள் யாவற்றையும் அகில உலகமும் உயிரும் அழியுங்கால் சிவபிரானின் தூய கண்ணில் இருந்து தோன் றும் நெருப்புச் சுட்டெரிக்கும் தன்மை போல தாரகனும் கிரவுஞ்ச மலையும் கொண்ட மாயவடிவினை திடீரெனச் சுட்டு எரித்தழித்தது. இச் செயலைக் கண்டு தேவர்கள் கைகுவித்துக் கும்பிட்டு போற்றுதல் செய்யும்படியாக,

181

அரண்டரு கழற்கால் ஐயன் அறுமுகத் தெழுந்த சீற்றந் திரண்டொரு வடுவின் வேரூய்ச் சென்றதே யெனவு நான்கு முரண்டரு தடந்தோள் அண்ணல் முத்தலை படைத்த சூலம் இரண்டொரு படையாய் வந்த தென்னவும் ஏகிற் றவ்வேல்.

எமக்கெல்லாம் காப்பினைத் தந்துநிற்கும் சிலம்பணிந்த சேவடியினை உடைய ஐய னின் ஆறுமுகத்தில் எழுந்த கோபமானது திரண்டு ஒன்றாக அவரை விட்டுப் பிரிந்து வேரூகிச் சென்றது எனும்படியாகவும், நான்கு வலிமைகொண்ட தோள்களினை உடைய சிவபிரானின் மூன்றுதலைகளை உடைய சூலப்படை இரண்டு ஒன்றாகிச் சென்றதெனும் படியும், எம்பிரானது வேல் மாயையை அழித்துவிட்டு அப்பால் தாரகன் மேல் சென்றது.

வேதாகம சித்திர வேலாயுதன் வெட்சித் தண்டைப் பாதாரவிந்தம் அரணாக

(அருணகிரியார்) 182

முடித்திடல் அரிய மாய முரிநீர்க் கடலை வற்றக்
குடித்திடு கின்ற செவ்வேற் கூற்றம்வந் திடுத லோடுந்
தடித்திடும் எயிற்றுப் பேழ்வாய்த் தாரகன் இதனைப் பற்றி
ஒடித்திடு கிற்பேன் என்னு ஒல்லென உருத்து வந்தான்.

எம்பிரானுடைய வேலானது எவராலும் முடித்தற்கு அரிதாகிய மாயை என்னும் பெரும் நிரை உடைய கடலை வற்றக் குடித்திடுகின்ற செவ்வொளி பரந்த வேல் என்னும் இயமன் வந்திடுதலோடும் தடித்திட்ட பற்களைக் கொண்ட அகன்ற வாயி னையும் உடைய தாரகன் பார்த்து “நான் இந்த வேலைப் பற்றி முறித்துப் பொடியாக்கி விடுவேன்” என்று வேகமுடைய சுறுக்கெனும் படியான உக்கிர கோபத்துடன் எண்ணியவாறு முடிப்ப வேலை நோக்கி வந்தான். 183

அச்சமொர் சிறிதுமில்லா அவுணர்கோன் உவணன் மேற்செல்
நச்சர வென்னச் சீறி நணுகலும் அவன்மார் பென்னும்
வச்சிர வரையின் மீது வானுரும் ஏறுற் றென்னச்
செச்சையந் தெரியல் வீரன் செலுத்தும்வேல் பட்டதன்றே.

பயம் என்பது கொஞ்சமேனும் நெஞ்சில் அறியாத அசுரர் தலைவனான தாரகன் கருடப் பட்சியைநோக்கிச் செல்லும் பாம்பைப்போல் எம்பிரானுடைய வேலைநோக்கி சீறிக் கொண்டு கிட்டவாகச் செல்லலும் அதுவேளை வெட்சி மாலைசூடியவராய் திகழ்கின்ற வீரரான முருகப்பெருமானின் வேல் ஆனது தாரகனுடையநெஞ்சான வச்சிர மலையின் மீது இடியேறு சென்று தாக்குவதுபோல் அவன் நெஞ்சில் பாய்ந்துவேல் பட்டது. 184

தாரகன் மார்ப் மென்னுந் தடம்பெரு வரையைக் கீண்டு
சீரிய கிரவுஞ் சத்திற் சேர்ந்துபட் டுருவிச் சென்று
வீரமும் புகழுங் கொண்டு விளங்கிய தென்ன அங்கட்
சோரியுந் துகளும் ஆடித் துண்ணென மீண்ட தன்றே.

விசாலித்த மலைபோன்ற தாரகனுடைய நெஞ்சிலே எம்பிரானுடைய வேல்பாய்ந்து கிழித்து அவன் நின்ற கிரவுஞ்சம் என்னும் சீரிய மலையிலும் பாய்ந்து அதனையும் ஊடுருவிப் பொடியாக்கி இந்தக் சொடியரைஅழித்து விட்டு வருதலாலே வீரமும் புகழும் ஒருங்கே கொண்டு விளங்கியது எனும்படியாக தனது மேனி எல்லாம் இரத்தமும் மலையின் தூசுகளும் ஒருங்குடன் படியப்பெற்று அதிவிரைவாக எம்பிரான் வேல் மீண்டது.

மீண்டிடு சீற்ற வைவேல் வெற்பினுள் துஞ்சு கின்ற
ஆண்டகை வீரர்தம்மை ஆயிடை யெழுப்பி வான் போய்
மாண்டகு கங்கை தோய்ந்து வாலிய வடிவாய் ஐயன்
தூண்டிய கரத்தில் வந்து தொன்மைபோல் இருந்த தம்மா.

இவ்வாறு மீண்டிடுகின்ற கோபங்கொண்ட வேலானது கிரவுஞ்சமலையில் மயக்கமான சோக நித்திரை செய்கின்ற வீரவாகு தேவர் முதல் வீரர் யாவரையும் அவ்விடத்து எழுப்பியபின்னர் எம் பிரான் வேல் ஆகாயத்தெழுந்து மாட்சிமை கொண்ட

ஆகாயகங்கையில் சென்று நீராடி இப்போது தனது உக்கிரமான கோப வடிவைவிட்டு நீங்கி வணங்கிக் கைகூப்புவார் யாவர்க்கும் அருள் புரியும் வடிவாகி எம்பிரான் வேல் ஐயன் இடத்து வந்து செலுத்திய கரத்தில் பழைமைபோல இருந்தது.

கருத்தில் நினைந்து உருகிக் கைகூப்பும் மெய்யடியார் வருத்தமெலாம் தீர்க்கும் வடிவேல்.
—யோகசுவாமிகள்.

இக்கருத்தை வேல் வாலியவடிவம் எய்தியது என்பதற்கு ஒப்பநோக்குக. 186

தண்டம தியற்றுங் கூர்வேல் தாரக வவுணன் மார்பும்
பண்டுள வரையும் பட்டுப் பறிந்தபே ரோசை கேளா
விண்டது ஞால மென்பார் வெடித்தது மேரு வென்பார்
அண்டம துடைந்த தென்பா ராயினர் அகிலத் துள்ளோர்.

கொடியவர்களுக்கு உற்ற தண்டனையைச் செய்யும் கூரியவேல் தாரகாசுரனுடைய நெஞ்சம் முன்னாக உள்ள கிரவுஞ்சம் என்னும் மலையிலும் பட்ட வேளையில் எழுந்த பெரிய ஓசையைக் கேட்டு உலகிலுள்ள எல்லாரும் ஐயையோ பூமி கிழிபட்டதோ என்பார், மகாமேருமலை வெடித்ததோ என்பார், அண்டங்கள் உடைந்தனவோ என்றார்கள்.

வடித்ததை யன்ன கூர்வேல் மார்பையு டறுத்துச் செல்லத்
தடித்திடு கின்ற யாக்கைத் தாரகன் அநந்த கோடி
இடித்தொகை யென்ன ஆர்த்திட் டிம்மென எழுந்து துள்ளிப்
படித்தலந் தன்னில் வீழ்ந்து பதைபதைத் தாவி விட்டான்.

இயல்பாகவே அராவிக் கூரிட்ட தன்மையை ஒத்த கூரிய வேலானது தாரகாசுரனுடைய தடித்திட்ட நெஞ்சில் பாய்ந்து ஊடறுத்துச் செல்லலும் தடித்த பெரிய உடலை உடைய தாரகாசுரன் அநந்தகோடி இடியேற்றுகள் முழங்கியதுபோல வாய் விட்டுக் குளறி திடீரென எழுந்து துள்ளிப் பூமியிலே வீழ்ந்து பதைபதைத்து துடித் துத் தனது உயிரை விட்டான். 188

தடவரை யனைய மொய்ம்பில் தாரகன் வேலாற் பட்டுப்
புடவியில் வீழா நின்றான் பொள்ளென வானில் துள்ளிக்
கடலுடைந் தென்ன ஆர்க்குங் காலையில் கலக்க மெய்தி
உடுகணம் உதிர்ந்த தஞ்சி யோடினன் இரவி யென்போன்.

பெரிய மலைபோன்ற தோளை உடைய தாரகன் வேலினால் பிளக்கப்பட்டு பூமியில் விழுமுன்பு விரைவுடன் வானத்தில் துள்ளி எழுந்து அங்கே வருத்த மிகுதியால் போட்ட சத்தத்தினைக் கேட்டுக் கலங்கி நட்சத்திரங்கள் உதிர்ந்தன. சூரிய பகவான் பயந்து ஓடினான். 189

தளர்ந்திடல் இல்லா வீரத் தாரகன் பட்டு வானில்
கிளர்ந்தனன் வீழு மெல்லைக் கீழுறு பிலமும் பாறும்
பிளந்தன வரைகள் யாவும் பிதிர்ந்தன அதிர்ந்த தண்டம்
உளந்தடு மாறி யோலிட் டோடின திசையில் யானை.

எக்காலமும் தளர்ச்சி இல்லாத வீரமுடைய தாரகன் வேலாற் பிளக்கப்பட்டு வானத்து துள்ளி எழுந்து வீழ்கின்ற எல்லையில் கீழாக உள்ள பிலங்களும் பூமியும் பிளந்து போயின; மலைகள் எல்லாம் நொருங்கி உதிர்ந்து வீழ்ந்தன; அண்டங்கள் அதிர்ந்தன; விழுந்த சத்தத்தைக் கேட்டு உள்ளம் தடுமாறி ஓலமிட்டுக் கத்திய வண்ணம் திக்குகளில் காவல்கொண்ட பெரிய யானைகள் ஓடின. 190

தண்ணளி சிறிது மில்லாத் தாரகன் கிளர்ந்து வான்போய்
மண்ணிடை மறிந்த தன்மை வன்சிறை இழந்த நாளில்
திண்ணிய மேரு இன்னுஞ் செல்லலாங் கொல்லென் றுன்னி
விண்ணிடை யெழுந்து வல்லே வீழ்ந்ததே போலும் அன்றே.

இரக்கம் என்பது சிறிதும் இல்லாது உயிர்களை வதைத்த தாரகாசுரன் துள்ளி வானத்து எழுந்து மீண்டும் பூமியில் வீழ்ந்து இறந்த தன்மையானது இந்திரனால் தனது சிறகுகள் வெட்டப்பட்டபோது மேருமலையானது இன்னும் சிறகு இன்றி மேலே பறந்து போவதற்கு முடியுமென எண்ணி மேலே எழுந்து அது பறக்கமுடியாமல் கீழே விழுந்த தன்மையைப்போல ஆயது. மகாமேருமலையோடு இந்திரன் போர் செய்தபோது அதன் சிறகுகளை இந்திரன் வெட்டினான் என்ற வரலாறு முன்னரும் உரையிற் சொல்லப்பட்டது. 191

வெற்றிய தாகுங் கூர்வேல் வெற்பினை அட்ட காலைச்
செற்றிய பூழி யீட்டஞ் சிதறிய பொறிக ளெங்கும்
பற்றிய புகையும் வந்து பரந்தன கரந்த தண்டம்
வற்றிய கடல்கள் வானிற் கங்கையும் வறந்த தன்றே.

வெற்றியதாக விளங்கும் கூரிய வேலாயுதமானது கிரவுஞ்சம் என்னும் மலையை பொடி செய்து அழித்த நேரத்து எங்கும் ஒரே புழுதிமயமாக பரந்து கொண்டது. நெருப்புப் பொறிகள் எங்கும் பறந்தன, புகையும் எங்கும் பற்றிக்கொண்டு பரந்தது. அப்புகையால், புழுதியால் அண்டங்கள் யாவும் மறைக்கப்பட்டன. கடல்கள் புழுதி படும் வெப்பினாலும் வற்றிப் போயின, வானத்துள்ள கங்காநதியும் வற்றிப் போனது.

சிறந்திடு மாய வெற்பைத் திருக்கைவேல் பொடித்த காலைப்
பிறந்திடு கின்ற தீயைத் தீயெனப் பேச லாமோ
அறிந்தவர் தெரியில் குன்றம் அவுணா கையினான் மெய்யில்
உறைந்திடு குருதி துள்ளி உகுத்தவா றுகு மன்றே.

மாயை செய்வதிற் சிறந்து விளங்கும் கிரவுஞ்சமலையை எம்பிரான் திருக்கை வேல் பொடியாக்கியகாலையில் அங்கு பிறந்து தோன்றிய நெருப்பை நெருப்பு என்று நாம் பேசலாமோ! அறிவாளிகள் அதன் தன்மையைத் தெரிவராயின் இந்தக் கிரவுஞ்சமலையும் ஓர் அசுரன் என்பதை அறிவார்கள். ஆகவே அசுரனாகிய மலை உடலில் வேல் பட்டதும் சீறி எழுந்த அவன் உடலில் உறைந்த இரத்தமே துள்ளிச் சொரிந்தது என்பதேயாகும்; அதை நெருப்பென்று பேச இயலாது.

(இக்கந்தபுராணம் முழுவதும், பதியாகிய இறைவனை ஆன்மாவான உயிர் அடைவதற்கு முயலும் வழிக்கு இடையூறுக நிற்கும் அசுரசத்திகளின் இயல்புபற்றிச் சொல்லப்பெறும் தத்துவப் பொருள் நிரம்பிய அதி அற்புதம் நிறைந்த புராணமாகும். ஆகவே இங்கு ஆசிரியரும் 'அறிந்தவர் தெரியில்' என்னும் வாக்கியத்தால் சொல்லாமல் சொல்லி சுட்டாமல் சுட்டிக் காண்பிக்கின்றார்.)

யானுற்ற குன்றந் தன்னை யெறிந்தனன் என்று செவ்வேள்
தானுற்ற நதியை வந்து தடிந்ததே என்ன வெற்பில்
ஊனுற்ற நெடுவேல் பாய உதித்திடும் பொறியின் ஈட்டம்
வானுற்ற கங்கை புக்கு வறந்திடு வித்த தன்றே

கிரவுஞ்சமலை பிளவுபட்டபோது எழுந்த நெருப்புப்பொறிகளின் தொகுதியானது, "நான் இருந்த மலையை பொடிப்படுத்தினார் செம்மேனிச் செல்வரான முருகன். ஆகையால் அவர் பிறப்பதற்கு முன் இருந்த கங்கை நீரைப் பதிலுக்குப் பதில் அழிவு செய்வேன்" என நினைந்து வந்து அழகிய ஆகாய கங்கையை வற்றச் செய்துள்ளது என்பதற்கு ஒப்பாக எம்பிரானுடைய ஊன் உண்ணும் செயலுடைய நெடிய வேல் வந்து கிரவுஞ்ச மலையிற் பட்டபோது எழுந்த நெருப்புப் பொறிகளின் கூட்டம் சென்று ஆகாய கங்கையை வற்றச் செய்தது. 194

திறலுடை நெடுவேல் அட்ட சிலம்பினில் சிதறித் தோன்றும்
பொறிகளுந் துகளும் ஆர்ப்பும் பொள்ளெனச் செறிந்த தன்மை
மறிகடல் முழுதும் அங்கண் வடவையுப் அடைந்தொன் றுகி
இறுதியில் உலகங் கொள்ள எழுந்தது போலும் மாதோ.

வலிமை உடைய நெடிய வேல் அழித்த கிரவுஞ்ச மலையினின்றும் சிதறித் தோன்றும் நெருப்புப் பொறிகளும், புழுதியும், இரையும் ஓசையுமாகிய எல்லாம் விரைவாக எங்கும் செறிந்த தன்மை, மறித்து வீசும் திரைகளை உடைய கடல்கள் முழுவதும் அங்கு இருக்கும் நெருப்பும் திரண்டு ஒன்றாகி உலக அழிவு காலத்து உலகை அழிவு செய்ய எழுந்தது போலவும் ஆயிற்று. 195

தந்தியின் வதனங் கொண்ட தாரக வவுணன் மார்பில்
சிந்துறு குருதிச் செந்நீர் திரைபொரு தலைத்து வீசி
அந்தமில் நீத்த மாகி அயிற்படை அட்ட குன்றில்
வந்திடு பூழை புக்கு மறிகடல் மடுத்த தன்றே.

யானையின் முகத்தினைக் கொண்ட தாரகாசுரனின் நெஞ்சை வேல் பிளந்தபோது தோன்றிய இரத்தம் சிவந்த கடலைப்போலப் பொங்கி எழுந்து கரையெல்லாம் இரத்த அலையாக வீசி எல்லையற்ற பெரும் சமுத்திரமாகப் பொங்கி வேற்படை அழித்துப் பொடிப்படுத்திவிட்ட கிரவுஞ்ச மலை இருந்த துவாரம் வழியாக உள் நுழைந்து சென்று அப்பால் சமுத்திரத்தைச் சேர்ந்துகொண்டது. 196

விட்டவேல் மீண்டு கந்த வேள்கரத் திருப்பத் தீயோன்
பட்டதும் வெற்பு மாய்ந்த பான்மையும் அவுணர் யாருங்
கெட்டது நோக்கி மாலுங் கேழ்கிளர் கமலத் தேவும்
முட்டிலா மகத்தின் வேந்தும் முனிவருஞ் சுரரும் ஆர்த்தார்.

எம்பிரானால் விடப்பட்ட வேல் மீண்டு வந்து அவர் திருக்கரத்தில் வீற்றிருந்தருளலோடும் தாரகாசுரன் அழிவானதும், கிரவுஞ்சமலை பொடியாக்கப்பட்டமையும், உற்றுணர்ந்த நாராயணக் கடவுளும், அழகிய செந்நிறங் கிளரும் தாமரை மலர்மேல் இருக்கின்ற பிரமதேவரும், குறைவிலா யாகங்களின் தலைவனான இந்திரனும், தேவர்களும், முனிவர்களும் யாவரும் இரைந்து 'அரகரா'வென முழங்கி ஆரவாரித்தார்கள்.

ஆடினர் குமரற் போற்றி அங்கைக ளுச்சி மீது
சூடினர் தண்பூ மாரி தூர்த்தனர் அவனைச் சூழ்ந்து
பாடினர் தொழுது முன்னம் பன்முறை பணிந்து நின்றார்
நீடிய வுலகை யென்னும் நெடுங்கடல் ஆழம் நீரார்.

எல்லாருமாக எழுந்து முருகனைப் போற்றிசெய்து ஆடினார்கள், அழகிய கைகளை உச்சிமீது கூப்பினார்கள். குளிர்ச்சிவாய்ந்த பூக்களை வாரி எடுத்துச் சொரிந்தார்கள், ஆறுமுகமுடைய அப்பனைச் சூழ்ந்து வலமாகவந்து வந்து பாடினார்கள்; தொழுதார்கள். பூமியில் பலமுறை தாழ்ந்து தாழ்ந்து வணங்கி நின்றார்கள், சொல்லற்கரிதாய் அளவின்றிப் பெருகுகின்ற ஆனந்தம் என்னும் நெடிய கடலுள் ஆழ்பவரை ஒத்து ஆனந்தமுற்றார்கள்.

198

ஆங்கது காலை தன்னில் அளப்பிலா மாயை வல்ல
ஓங்கல திறப்ப அங்கண் உறங்கிய வீர ரெல்லாந்
தீங்குறு மையல் நீங்கிக் கதுமெனச் சென்று செவ்வேள்
பூங்கழல் வணங்கி நின்று போற்றிய புடையின் நின்றார்.

ஆங்கதுகாலைதன்னில் அளவு சொல்ல முடியாத மாயமயக்கம் செய்யும் கிரவுஞ்சமலையானது இறந்துவிட அவ்விடத்து மயக்கத்துயில் கொண்ட வீரர் யாவரும் தமக்குத் தீங்கை வருவிக்க நின்ற மையல் யாவும் நீங்கப்பெற்று விரைவாகச் சென்று செம்மேனிச் செல்வரான எம்பிரானின் தாமரை மலர்போலும் சிவந்த பாதங்களை வணங்கி போற்றிசெய்தவாறு எம் உயிர்முதலை, முருகனைச் சூழ்ந்து பக்கராக நின்றார். 199

வாருறு கழற்கால் வீர வாகுவே முதலா வுள்ள
வீரர்கள் தம்மை யெல்லாம் வேலுடைக் கடவுள் நோக்கித்
தாரகன் வரையுட் பட்டுத் தகுமுணர் வின்றி நீவிர்
ஆருநொந் தீர்கள் போலும் மாயையு டமுந்தி யென்றான்.

வார்கட்டிய வீரக்கெண்டை அணிந்த பாதமுடைய வீரவாகு முதலாக உள்ள பெருந்தலைவர்களை எல்லாம் வேலேந்திய எமது கடவுள் பார்த்தருளி, "வீரரே! நீங்கள் யாவரும் தாரகாசுரனால் கிரவுஞ்ச மலையில் அகப்பட்டு உங்களுடைய தகுதியான உணர்வு இல்லாமல் மாயையூடு அழுந்தப் பெற்று அதனால் மயங்குதலால் நீங்கள் எல்லாரும் நொந்து போனீர்கள் போலும்" எனக் கேட்டருளினார்.

200

செய்யவன் இனைய வாறு சீரருள் புரிய வீரர்
ஐயநின் னருளுண் டாக அடியம்ஊ றடைவ துண்டோ
மையலோ டுறங்கு வார்போல் மருவுமின் புற்ற தன்றி
வெய்யதோர் கிரிமா யத்தால் மெலிந்திலம் இறையு மென்றார்.

எக்காலமும் குன்றாத இளநலம் உடைய பகவான் இனையவாறு கேட்க அவர்கள் பால் நல்லருளைப் புரிதலும் அதுபோல் அவர்கள் யாவரும் எம்பிரானைப் பார்த்துச் சொல்வார்கள்! “ஐயனே உமது அருள் எஞ்ஞான்றும் எமக்கு உண்டாக இருப்ப பின்னர் நாங்கள் ஊறுபட்டுத் துன்பப்படுவதும் ஆமோ? மயக்கத்தால் நித்திரை செய்வார் போல நாம் இருந்தபோதும் நாம் எம்மை மருவிய இன்பத்தோடு இணைந்து இன்புற்றதன்றி கொடியதான கிரவுஞ்ச மலை மாயத்தால் ஓர் இறையளவேனும் நாங்கள் மெலிந்திலம்” என்றார்கள்.

201

என்றலும் வீர மொய்ம்பின் ஏந்தலை விளித்துச் செவ்வேள் வென்றிகொள் சூரன் பின்னோன் விட்டிடத் தான்முற் கொண்ட வன்றிறற் படையின் வேந்தை மற்றவன் கரத்தின் நல்கி நன்றிது போற்று கென்றே நவின்றுநல் லருள்பு ரிந்தான்

என்றலும் வீரவாகு தேவரை எம்பிரான் தன்முன்னர் அழைத்து முன்பு தான் சூரனின் தம்பியாகிய தாரகாசுரன் விடுப்ப பெற்றுக்கொண்ட வலி உடைய படைகளுக்கெல்லாம் வேந்தாகிய சிவப்படைக்கலத்தை அவர் கையிலே கொடுத்தருளி “வீர வாகுதேவனே! இதை நன்றாக போற்றிப் பேணி வருவாயாக” என அருள் புரிந்து கொடுத்தருளினார் எங்கள் முருகப்பிரான்.

202

தாரகன் போரில் துஞ்சஞ் சாரதர் தம்மை யெல்லாம் ஆருநீர் எழுதிர் என்னு அவரெலாம் எழுவே செய்து பாரிட வனிகஞ் சூழப் பண்ணவர் பரவல் செய்யச் சீரிய வயவர் ஈண்டச் செருநிலம் அகன்றான் செவ்வேள்.

இப்பால் தாரகாசுரனுடைய போரிலே இறந்த பூத வீரர் தம்மை எல்லாம் “நீங்கள் எல்லோரும் உயிர்பெற்று எழுவீராக” என அவர்கள் யாவரும் உயிர்பெற்று எழும்வண்ணம் அருள் செய்துகொண்டு பூதங்கள் சேனையாகத் தன்னைச் சூழவும் தேவர்கள் வணங்கித் துதிப்பவும், சிறப்புடைய வீரர்கள் நெருங்கி வர போர்க்களத்தை விட்டு அகன்று அப்பால் சென்றார் குறைவிலா நிறைவாகிய குமரமூர்த்தி.

203

தாரகன் வதைப் படலம் முற்றிற்று

ஆகத் திருவிருத்தம் 1531

21. தேவகிரிப் படலம்

—00—

மாகவந் தங்கள் கூளி வாய்ப்பறை மிழற்ற ஆடும்
ஆகவந் தங்கு மெல்லை யகன்றுசெங் கதிர்வேல் அண்ணல்
சோகவந் தங்கொண் டுள்ள சுரருடன் அனிகஞ் சுற்றி
ஏகவந் தங்கள் நின்ற இமகிரி யெல்லை தீர்ந்தான்.

பேய்கள் வாயல் பறையடிப்ப அதற்கு ஏற்ப பெரிய உடற் குறைகள் கூத்தாடு
கின்ற போற்களத்தை விடுத்து நீங்கிச் சிவந்த ஒளிகாலுகின்ற வேலேந்திய எமது தலைவ
ரான முருகக்கடவுள் இப்போ தங்கள் துயரங்கட் கெல்லாம் முடிவைக் கண்டு மகிழ்
சிறந்து நிற்கும் தேவர்களோடு பூத சேனையானது சூழ்ந்து வரும்படியாக தான் வந்து
சேர்ந்தருளிய இமயமலை எல்லையைத்தாண்டி அப்பால் சென்றருளினார். 1

ஆரியயன் மகத்தின் தேவன் அமரர்கள் இலக்கத் தொன்பான்
பொருதிறல் வயவரேனைப் பூதர்கள் யாரும் போற்றத்
திருநெடு வேலோன் தென்பாற் செவ்விதின் நடந்து மேல்பால்
இரவியில் இரவி செல்ல இமையவர் சயிலஞ் சேர்ந்தான்.

விஷ்ணுபிரான், பிரமதேவர் யாக அதிபனான இந்திரன் தேவர்கள் இலக்கத்து ஒன்
பது வீரர்கள் இன்னும் போர் செய்யும் திறமை வாய்ந்த பூதங்கள் ஆகி உள்ளார்
யாவரும் வணங்கிப் போற்றும்படியாக அருட்செல்வம் தரும் வேல்படையை ஏந்திய
பெருமான் தென்திசைநோக்கித் தேர்மேலாகச் செவ்விதிற் சென்றுகொண்டிருப்ப அப்
போது சூரியதேவன் அஸ்தமனமாக, அவ்வேளை எம்பிரான் தேவகிரி என்னும் மலையைச்
சேர்ந்தருளினார். 2

ஒப்பறு சூர்பின் னோனை ஒருவன்வேல் அட்ட தன்மை
இப்புற வுலகின் உள்ளார் யாவரும் உணர்வர் இன்னே
அப்புற வுலகின் உள்ளார் அறிந்திட யானே சென்று
செப்புவ னென்பான் போலச் செங்கதிர் மறைந்து போனான்.

இப்போ ஒப்பு ஒருவர் கூறமுடியாதபடி விளங்கும் சூரபன்மனின் தம்பியான
தாரகாகூரனை எல்லா உலகும் தான் ஒருவரான முருகப் பெருமான் திருக்கை வேல்
சங்காரம் செய்ததை இந்தப்புறத்தில் உள்ளார் யாவரும் அறிவார்கள். ஆனால் அந்த
மற்றைய புறத்தில் உள்ளார் அறியார்கள். அவர்கள் அறியும்படி நானே அதிவிரை
வாகச் சென்று சொல்வேன் என்பான் போலச் சிவந்த கிரணங்களை உடைய சூரிய
பகவான் மேற்குத் திசையில் மறைந்து போயினார். 3

பானுவென் றுரைக்குமேலோன் பகற்பொழு தெலாங்கைக்கொண்டான்
ஏனைய மதியப் புத்தேள் இரவினுக் கரச னானான்
நானிவற் றிடையே சென்று நண்ணுவ னென்று செந்தீ
வானவன் போந்த தென்ன னந்தது மாலச் செக்கர்.

சூரியன் என்னும் மேலவன் பகற்பொழுது எல்லாம் ஆட்சி கொண்டான். இராக்
காலத்தில் சந்திரன் ஆட்சிக்கு வருவான். நான் ஏன் இடையில் ஆகுதல் ஆட்சி செய்யக்
கூடாது? செய்யத்தான் வேண்டுமென பகல் இரவு என்னும் இரண்டின் இடையில்

மூன்று சுடர்கள் எனப்படும் சூரியன், சந்திரன், அக்கினி என்பவற்றில் அக்கினி தேவன் இவ்வாறு எண்ணிய வண்ணம் வந்துசேர்தல் போல மாலையில் செக்கர் வந்து சேர்ந்து கொண்டது. 4

வம்பவிழ் குமுத மெல்லா மலர்ந்திடு மாலை தன்னில்
வெம்படை பயிலத் தோன்றும் வேளுக்குத் தான்முன் வந்த
அம்புதி முரசு மாயிற் றுகையால் தானும் வெற்றிக்
கொம்பென விளங்கிற் றென்ன எழுந்தது குழவித் திங்கள்.

வாசனை அவிழ்ந்து மலரும் குமுதமலர் எல்லாம் மலர்ந்திட்ட மாலைக் காலத்தில் கொடுமை தரும் மலர் பாணங்களால் உலகை மயக்கத் தோன்றுகின்ற மன்மதனுக்கு சமுத்திரம் முரசுப்பறையாயிற்று ஆகவே அந்த மன்மதனுக்குதானும் அவன் வெற்றியை ஊதுவதற்கு கொம்பு வாத்தியம் ஆக வேண்டும் என்று வந்தது போல இளம்பிறை வானத்திலே தோன்றியது. 5

ஏற்றெதிர் மலைந்து நின்ற இகலுடை யவுணர் தம்மேற்
காற்றெனத் தேர்க டாவிக் கடுஞ்சமர் புரிந்த வெய்யோன்
மாற்றருஞ் செம்பொன் மார்பில் வச்சரப் பதக்கம் இற்று
மேற்றிசை வீழ்ந்த தென்ன இளம்பிறை விளங்கிற் றன்றே.

சூரிய தேவன் தான் உதிக்கும் போதும் அஸ்தமனமாகும் போதும் தம்முடன் போர் செய்யும்படி எதிரேற்றுச் சண்டையிடவந்த மந்தேகர் என்னும் அசுரர்கள்மீது தனது தேரைச் செலுத்திச்சென்று கடும் போரினைச் செய்தபோது அச் சூரிய தேவனுடைய மாற்றில்லாத செம்பொன் மயமான மார்பில் அணிந்து கொண்ட வச்சிரப் பதக்கம் அறுந்து தவறி மேற்குப்புறத்தே வீழ்ந்ததோ! எனும்படி இளம்பிறை வானத்தில் விளங்கியது. 6

கானத்தின் ஏனம் ஒத்த கனையிருட் சூழல் மற்றவ்
வேனத்தின் எயிற்றை யொத்த திளம்பிறை அதனைப் பூண்ட
கோனோத்த தண்டம் அந்தக் கூரெயி றுகுத்த முத்தந்
தானோத்து விளங்கு கின்ற தாரகா கணங்க ளெல்லாம்.

ஆகாயத்தில் உள்ள இருளானது ஓர் பன்றியை ஒத்துக் கொண்டது. அந்த இருளான பன்றியின் கொம்பு என்னும்படி இளம்பிறை விளங்கியது. அதன் மேலான ஆகாயம் அப்பன்றியின் கொம்பினை அணிந்த சிவபிரானை ஒத்தது. சிவபிரான் பன்றிக் கொம்பைப் பிடுங்கி அணியும்போது உதிர்ந்த முத்துக்களைப் போல விளங்கியது வானத்தில் காணப்படும் நட்சத்திரங்கள் எல்லாம். 7

அல்லிது போந்த காலை ஆரமா மாலை யென்னக்
கல்லென அருவி தூங்குங் கடவுள் வெற் பொருசாரெய்தி
மெல்லி தழ் வனசத் தேவும் விண்டுவும் விண்ணின் தேவும்
பல்லிமை யோருஞ் செவ்வேள் பதமுறை தொழுது சொல்வார்.

இப்படியான இயற்கை அழகுடன் இராவானது வந்த நேரத்து அருவியாறுகள் அணியப்பட்ட மாலை எனும் படியாக, கல் எனும் குறிப்போசையுடன் பெருகி ஓடிச் செல்லும் கடவுட் தன்மை வாய்ந்த தேவகிரி என்னும் மலையின் ஒருசார் எய்தி மெல்லிய இதழுடைய தாமரை மலர்மேல் இருக்கும் பிரமதேவரும், விஷ்ணு மூர்த்தியும், வான உலக அரசனான இந்திரதேவனும், இன்னும் பல தேவரும் எல்லாருமாகக் கூடி செவ்வொளிபரந்த திருமேனி கொண்ட முருகப்பிரான் சேவடியினைப் பணிந்து சொல்வார்கள். 8

வன்கணே யுடைய சூர்பின் வருத்திட இந்நாள் காறும்
புன்கணே யுழந்தே மன்னான் பொருப்பொடு முடியச் செற்றாய்
உன்கணே வழிபா டாற்ற உன்னினம் இன்ன வெற்பின்
தன்கணே இறுத்தல் வேண்டுந் தருதியிவ் வரம தென்றார்.

பெருமானே வன்மையும் கொடுமையும் உடைய சூரபன்மன் தம்பியான தாரகன் வருத்திட இந்நாள் வரையும் கொடும் துன்பத்தை நாங்கள் அனுபவித்துள்ளோம். அவ்வாறு வருத்திய அவனைத் தேவரீர் அவன் துயரம் செய்வதற்குத் துணையாய் இருந்தகிரி வஞ்ச மலையோடும் இறக்கும்படி செய்தீர். எங்கள் துயர வாழ்வை நீக்கி எல்லையில்லாப் பேரின்பம் பெறும்படி வைத்தருளிய உமக்கே எமது வழிபாடு செய்ய நினைந்தனம் அதற்கு தகுதி கொண்ட இம் மலையிடத்து தேவரீர் சிறிது தங்கல் வேண்டும். இந்த ஒரு வரத்தை தருவாயாக என வேண்டினார்கள் இவர்கள் யாவரும். 9

பசைந்திடும் ஆர்வங்கொண்ட பண்ணவர் இனைய தன்மை
இசைந்தனர் வேண்டு மெல்லை எஃகுடை அண்ணல் அங்கண்
அசைந்திடு தன்மை யுன்னி அருள்செய வதுகண் டன்னோர்
தசைந்துமெய் பொடிப்பத் துள்ளித் தணப்பில் பேருவகை பூத்தார்.

எம் பிரானிடத்து பெருகுகின்ற அன்பினை உடைய தேவர்கள் இவ்வாறு யாவரும் ஏகமனதுடன் இசைந்து வேண்டுதல்புரிய வேல்படையத் திருக்கரத்து ஏந்திய பெருமான் தேவர்கள் தங்கள் உள்ளம்கொண்ட அன்பின் நிலையினை திரு உளங்கொண்டு அவ்வாறு பூசை புரிவதற்கு இசைவு கொள்ளலும் அத்தன்மையைக் கண்ட தேவர் யாவரும் மகிழ்வால் உடலம் பூரித்து உரோமம் சிலிர்ப்பத் துள்ளி குறைவிலாத பெரும் மகிழ்வு கொண்டார்கள். 10

ஒண்ணில வுமிழும் வேலோன் ஒலிகழற் றுனையோடுங்
கண்ணனை முதலா வுள்ள கடவுளர் குழவி னோடும்
பண்ணவர் கிரிமேற் சென்று பாங்கரில் தொழுது போந்த
விண்ணவர் புனைவன் றன்னை விளித்திவை புகல லுற்றான்.

இவ்வாறு இவர்கள் மகிழ்வாக, அழகிய நிலவு ஒளி காலுகின்ற வேல் படையை ஏந்திய முதல்வரான முருகப்பெருமான் ஒலிசெய்யும் வீரக் கழலை உடைய பூதசேனையோடும் விஷ்ணுமூர்த்தி முதலாக உள்ள கடவுளர்கள் கூட்டத்தோடும் தேவர்கள் மலை எனும் தேவகிரி மேலாகச் சென்றருளி அங்கு ஆறுமுகப் பெருமான் பக்கராக கும்பிட்டபடி வந்த தேவர் தச்சனானவனை அழைத்து அவனைப்பார்த்து இந்த வார்த்தை எம்பிரான் சொல்லியருள்கிறார். 11

புகலுறுஞ் சூழ்ச்சி மிக்கோய் புங்கவ ராயு னோருந்
தொகலுறு கணர்கள் யாருந் துணைவரும் யாமும் மேவ
அகலுறும் இனைய வெற்பின் அருங்கடி நகர மொன்றை
விகலம தின்றி இன்னே விதித்தியால் விரைவின் என்றான்.

யாவராலும் பாராட்டப்பெறும் புத்திசாதூரியத்தில் சிறந்த தேவதச்சனே! தேவர்களாய் இங்கு உள்ள யாவரும் தொகையாகப் பரந்த பூதகணங்கள் யாவும் எனது துணைவர் களும் யாமும் இவ்விடத்து மேவி இருத்தற்கு அகலம் பொருந்திய இத் தேவமலை இடத்தே எவரும் அனுகமுடியாத காவலுடைய நகரம் ஒன்றை குறைபாடு யாவும் இன்றி நீ விரைவில் செய்வாயாக என்றார். 12

வேறு

குழங்கல் வேட்டுவக் கோதையர் ஆடலுங்
கழங்கு நோக்கிக் களிப்பவன் மற்றிது
வழங்கு மெல்லை வகுப்பனென் றன்னவன்
தழங்கு நூபுரத் தாள்பணிந் தேகினான்.

குழங்கல் பூமலை யணிந்த வேட்டுப்பெண்களது நடனத்தையும் கழங்காடலையும் பார்த்து மகிழ்கின்ற நாயகரான சுப்பிரமணியப் பெருமான் இந்த வார்த்தையைச் சொல்லும் அளவில் அப்படி வகுத்து அமைப்பேன் பெருமானே! எனக் கூறிய வண்ணம் ஆறுமுகப் பிரானின் சிலம்புகள் ஒலிக்கும் திருவடி மீது பணிந்து எழுந்து தேவதச்சன் சென்றான். 13

மகர தோரணம் வாரியின் மல்கிய
சிகர மாளிகை செம்பொன்னின் சூளிகை
நிகரில் பற்பல ஞெள்ளல்கள் ஈண்டிய
நகர மொன்றினை யாயிடை நல்கினான்.

மகர தோரணங்கள், வாயில்கள் நிறையப்பெற்ற தூபியினை உடைய மாளிகைகள் செம்பொன்னால் ஆகிய சூளிகைகள் நிகர்பிறிது காணமுடியாத பல பல வீதிகள் பொருந்திய ஓர் அழகிய நகரத்தினை அவ்விடத்துச் தேவதச்சன் செய்து முடித்தான். 14

அவ்வ ரைக்கண் அகன்பெரு நொச்சியுட்
கைவல் வித்தகக் கம்மியர் மேலவன்
எவ்வெ வர்க்கும் இறைவன் இருந்திடத்
தெய்வ தக்குல மொன்றுசெய் தானரோ.

இவ்வாறு அந்தமலைக் கண் அகன்று சூழ்ந்து விளங்கும் மதில் ஒன்றின் நடுவனாக எவ்வெவர்க்கும் மேலானவரான எமது ஆறுமுகப்பெருமான் இருந்திடுவதற்கு என ஓர் தேவாலயத்தை மிக்க சாதுரியமாகச் செய்கின்ற தனது வித்தக மேம்பாட்டுடன் அழகிற்கு அழகாய்ப் பொருந்தும்படி அமைத்தான். 15

மாற்ற ரும்பொன் வரையுள் மணிக்கிரி
தோற்றி யென்னச் சுடர்கெழு மாழையின்
ஏற்ற கோட்டத் திழைத்தனன் கேசரி
ஆற்று கின்ற அரதனப் பீடிகை.

மாற்றில்லாத பொன் மலையில் உள்ளே ஓர் இரத்தினமலை தோற்றி உள்ளது எனும் படியாக சுடர் கொண்டுவிளங்கும் பொன்னால் ஏற்புற அமைந்த கோவிலின் நடுவில் சிங்கங்கள் சுமக்கின்ற ஓர் இரத்தின சிம்மாசனத்தை எம்பிரான் வீற்றிருப்ப தற்காக செய்தருளினான் தேவதச்சன். 16

இனைய தன்மையும் ஏனவும் நல்கியே
மனுவின் தாதை வருதலும் மள்ளர்தம்
அனிக மோடும் அமரர்கள் தம்மொடும்
முனையின் வேற்படை மொய்ம்பன் அங் கேகினான்.

இவ்வாறாக அமைகின்ற ஆசனமும் ஆலயமும் நகரமும் ஏனைய தீர்த்தங்கள் சோலைகள் யாவும் படைத்து உண்டாக்கி அம் மலைமேல் விளங்குபபடி செய்து விட்டு மனு என்னும் தச்சனின் தந்தையான தேவதச்சன் திரும்பி வருதலும் ஆறுமுகப் பிரான் பூத

சேனையோடும் வீரவாகு முதலிய வீரரோடும் தேவர்கள் உடனேயும் அந்நகரத்துட் சென்றருளினார்.

மனு என்பவன் உலக படைப்புக்கு ஏதுவானவன். பிரளய கால முடிவில் அந்த அந்த பிரளயம் செல்ல பின்னர் இவன் பிரமதேவரின் கட்டளையின்கீழ் அமைந்து நின்று தானும் உலகங்களைப் படைப்பான். இப்போ நாம் இருக்கும் இந்தப் பூமியை படைத்தவன் வைவஸ்வத மனு என்பவன். இப்பிரளயம் தோறும் மனுக்கள் பலராகச் சொல்லப்பெறுவர். சுவாயம்பு மனு, வைவஸ்த மனு என்பவராவர். ஒரு மனுவின் காலம் இவ்வளவு என குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இவர்கள் யாவரும் பிரமதேவரின் வழித்தோன்றல் எனப்படுவர். இந்த மனுவின் தந்தை தோவதச்சன். உலக தோற்ற வரலாற்றில் பிரமதேவர், உபபிரதேவர், விஸ்வ பிரமர் (தேவதச்சன்), மனு ஆகிய இந்த வரிசையில் எண்ணப்படுவர். இவர்கள் சிருஷ்டியாகிக்கு முதல்வர்களாவர்.

கோவில் வழிபாட்டு அர்ச்சனையில் வைவஸ்த மனு காலத்து என்று அந்தணர்கள் சங்கற்பத்தில் கூறுதல் நோக்கற்பாலது.

17

அறுமுகத்தவன் அந்நகரேகியே
துறம லுற்றிடுந் தொல்பெருந் தானையை
இறுதி யற்ற இருக்கைகொள் ஆவணம்
நிறுவ லுற்று நிகேதனத் தெய்தினான்

ஆறுமுகமுடைய பெருமான் அவ்வாறு கந்த மலையில் தமக்கு என ஆக்கப்பட்ட அந்த நகரத்து சென்று சேர்ந்தருளி நெருங்கிய தனது பழைய பெருஞ்சேனையை முடிவில்லாது காணப்படும் பல மாளிகைகள் கொண்ட வீதிகளில் தங்கும்படியாகச் செய்து பின்னர் தாம் தமது கோவில் உள்ளாக பிரவேசித்தார்.

18

இரதம் விட்டங் கிழிந்துபொற் பாதுகை
சரணம் வைத்துத் தணப்படும் வீரருஞ்
சுரரு முற்றுடன் சூழ்தரத் துங்கவேல்
ஒருவன் மற்றவ் வுறையுளின் ஏகினான்.

அங்கு சென்றதும் தனது தேரைவிடுத்து இறங்கி வீரவாகுதேவரால் இடப்பட்ட பொன் மிதியடி மிது தமது திருப்பாதத்தை வைத்து, விட்டு நீங்கமுடியாத வீரரான வீரவாகு தேவரும் மற்றும் தம்பியரும் உடன்கூடிவர கூரிய வேல் ஏந்திய ஏகனாகிய ஆறுமுகமுடைய பெருமான் தனது கோயிலுட் சென்றான்.

19

ஊறில் வெய்யவர் யாரும் ஒரோவழிச்
சேற லெய்திச் செறிந்தென வில்விடு
மாறில் செஞ்சுடர் மாமணிப் பீடமேல்
ஏறி வைகினன் யாரினும் மேலையோன்.

ஓர் குறையும் இல்லாத சூரியர்கள் எல்லாரும் ஒரு வழியாகப் புறப்பட்டுச் சென்று கூடி இருந்தால் ஒப்ப ஒரே ஒளிமயமானதும் மாறுபாடு இல்லாததுமான செவ்வொளி பரந்த இரத்தின சிம்மாசனத்தின் பீடமேல் ஏறியருளினான் யாவரிலும் மேலான எமது ஆறுமுகக்கடவுள்.

20

பொழுது மற்றதிற் பூவினன் ஆதியாம்
விழுமை பெற்றிடும் விண்ணவர் யாவருங்
குழம லுற்றுக் குமரனை அவ்விடை
வழிப டத்தம் மனத்திடை உன்னினார்.

இவ்வாறாக சுவாமி சிம்மாசனப் பீடமேல் எழுந்தருளியதும் அதுபொழுதில் ஒழுக்க நிலையால் உயர்வைப் பெற்றுக்கொண்ட தாமரை மலர் மேல் இருக்கும் பிரமதேவர் முதலாகச் சொல்லப்படும் தேவர்கள் யாவரும் எம்பிரானை வந்து கூடிக்கொண்டு எமது குமரப்பெருமானை அவ்விடத்தில் தாங்கள் வழிபடுவதற்கு தமது மனத்தில் நினைந்தார். 21

புங்க வன்விழி பொத்திய அம்மைதன்
செங்கை தன்னிற் சிறப்பொடு தோன்றிய
கங்கை தன்னைக் கடவுளர் உன்னலும்
அங்கண் வந்ததை அப்பெரு மாநதி.

இவ்வாறு அருச்சுனை புரிந்து வழிபாடு செய்ய நினைந்த தேவர்கள் முன் எம் பிராட்டியின் திருக்கை விரலிலே இருந்தும் தோன்றிய கங்காநதியை இக் கடவுளர் அங்கு வரும்படி நினைந்தார்கள். நினைந்த மாத்திரத்தே அக்கங்கை உடன் அங்கு சேர்ந்து கொண்டது. 22

சோதி மாண்கலன் தூயன பொற்றுகில்
போது சாந்தம் புகைமணி பூஞ்சுடர்
ஆதியாக அருச்சுனைக் கேற்றன
ஏதும் ஆயிடை எய்துவித் தாரரோ.

ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிக்கும் நல்ல இரத்தின ஆபரணங்கள் தூயதான பொன்னு லான பட்டாடைகள் பூக்கள், சந்தனம், தூபம், மணி, பிரகாசமுடைய தீபம் ஆதி யாகச் சொல்லப்படும் அருச்சுனைக்குரிய பொருள்கள் யாவற்றையும் அவ்விடத்தே சேரும் படி செய்தார்கள். 23

அண்டர் தொல்லை அமுத மிருத்திய
குண்ட முற்ற குடங்கர் கொணர்ந்திடா
மண்டு தெண்புனல் வானதி தன்னிடை
நொண்டு கொண்டனர் வேதம் நுவன்றுளார்.

தேவர்கள் யாவரும் தாங்கள் உண்ணும்படிக்கென முன்னர் அமுதம் வைக்கப் பட்டிருந்த பருத்த குடங்கள் முழுவதையும் கொண்டு வந்து அக்குடங்களை நீர்விட்டுப் பெருகிஓடுகின்ற ஆகாய கங்கையில் கைகளால் தாழ்த்து நீரினை எடுத்துக் கொள்கிறார் கள் வேதவாக்கியங்களைச் சொல்லிய வண்ணமாகவே.

நாம் சுவாமி திருவுருவச் சிலைக்கு அபிஷேகம் செய்யும்போது குடங்களில் நீர் நிறைத்து குப்பம் வைத்து மந்திரமோதி அர்ச்சித்து வழிபாடாற்றி பின்னர் அக் கும்பங்களை வீதியால் மந்திரம் சொல்லியவாறு எடுத்து வந்து அபிஷேகம் செய்வது போலவே தேவர்களும் எம்பிரானுக்கு அபிதுஷகம் செய்ய அமிர்தம் இருந்த கூடங் களை எடுத்துக் கங்கை நீரில் ஆழ்த்தி நீர் எடுக்கும்போது வேதம் ஓதினார்கள் எனப் பட்டது. 24

அந்த வெல்லை அயன்முதற் றேவரும்
முந்து கின்ற முனிவருஞ் சண்முகத்
தெந்தை பாங்கரின் ஈண்டி யவன்பெயர்
மந்திரங் கொடு மஞ்சன மாட்டினார்.

அந்த நேரத்து பிரமதேவர் முதல் தவேர் யாரும் எம்பிரானுக்குத் தொண்டு பணிவிடை செய்வதில் முந்திக்கொள்கின்ற முனிவரும் எல்லாரும் ஆறுமுகத்துடன் விளங்கும் எந்தை பெருமான் பக்கராக இந்த கங்கா நீர் நிறைந்த குடங்களுடன் வந்து சேர்ந்து அவனுடைய பெயர் ஆகிய சாடச்சர மந்திரம் சொல்லி உள்ளப்பரிவோடும் எமது பகவானுக்கு அபிடேகஞ் செய்தார். 25

வெய்ய வேற்படை விண்ணவற் கின்னணம்
ஐய மஞ்சனம் ஆட்டிமுன் சூழ்ந்திடுந்
துய்ய பொன்னந் துகிலினை நீக்கியே
நொய்ய பஃறுகில் நூதனஞ் சாத்தினார்.

கொடுமை கொண்டு கொடுமையை அறவே நீக்கியருளும் வேற்படையை உடைய பன்னிருகை கொண்ட பகவானுக்கு இவ்வாறு மிக அருமைப்பாடான அபிஷேகஞ் செய்து முன்னே எம்பிரான் அணிந்திருந்த தூயதான பொன்னந் செய்த ஆடையை நீக்கியே பின்னர் மிருதுவான பல வஸ்திரங்களைப் புதிதாகவும் அழகு பொருந்தும் படியும் சாத்தினார்கள்.

நூதனம் சாத்தினார்:- இஃது எம்பிரானுக்கு இவர்கள் ஆடை அணிந்து அழகுபடுத்திய தன்மை எவராலும் இவ்வண்ணம் செய்ய முடியாததோர் சிறப்பாக இருந்தமையாலும் இவ்வண்ணம் இவர்கள் சாத்திய பட்டாடை இதுகாறும் எவராலும் அறியப்படாததொன்றாயும் இருந்தது. அதோடு எவர் கையாலும் செய்யாதபடி இயல்பாகவே பொருந்திய செவ்விய பட்டாடை என்பதனாலும் நூதனம் எனக் கொள்ளப்பட்டது. 26

வீற்றொர் சீய வியன்றவி சின்மிசை
ஏற்றி வேளை இருத்தி அவன்பெயர்
சாற்றி மாமலர் சாத்தித் தருவிடைத்
தோற்று பூவின் தொடையலுஞ் சூட்டினார்.

பின்னர் எம்பிரானே வேறான அழகுடைய இன்னுமோர் சிம்மாசனத்தின் மீது ஏற்றி அதின் மீது பெருமானே இருத்தி அவருடைய பெயரைச் சொல்லியவாறு அழகிய பூக்களைச் சாத்தி அதன்பின் தேவவிருட்சங்கள் தருகின்ற பூக்களினால் தொடுக்கப்பட்ட பூமாலைகளையுஞ் சூட்டினார்கள்.

பன்னிரு புயத்து அப்பனுடைய நாமமோ அளவற்றவது. அவை சொல்லவே உளங் குளிரும். இதனை அப்பர் சுவாமிகளும் “பேர் ஆயிரம் பரவி வானோர் எத்தும் பெம்மானே பிரவிலா அடியார்க்கு என்னும் வாராத செல்வம் வருவிப்சானே” எனவும் கூறுவர்.

27

செய்ய சந்தனத் தேய்வைமுன் கொட்டினர்
ஐய பாளிதம் அப்பினர் நாவியுந்
துய்ய நானமுந் துன்னமட் டித்தனர்
மெய்யெ லாமணி மேவரச் சாத்தினார்.

எம்பிரான் திருமேனிமேல் மலர் மாலைகள் அணிந்து அழகுறச் செய்தபின் செம்மையான சந்தனக்கலவையை திருமேனிமேல் பூசிச் சாத்தினார்கள். அருமையான பச்சைக் கற்பூரத்தை அப்பினார்கள். புனுகையும் தூய்மையான கஸ்தூரிக் குழம்பையும் பெருமளவு பூசினார்கள் அப்பனுடைய மேனி எல்லாம் அழகாகத் தோன்றும் பொருட்டு பல ஆபரணங்களைச் சாத்தினார்கள்.

28

சந்து காரகில் தண்ணென் கருப்புரங்
குந்து ருக்கமொண் குக்குலு வப்புகை
செந்த முற்சுடர் சீர்மணி ஆர்ப்பொடு
தந்து பற்றித் தலைத்தலை சுற்றினார்.

சந்தனம், கூரிய அகில், குளிர்மையான சுற்பூரம், குந்துருக்கம், ஒளியான குங்கிலியம் ஆகிய இவைகளைச் சேர்த்து ஒன்றுக்கிய தூபப்பொடியை இட்ட தூபத்தையும் சிவந்த ஒளிகாலும் சுடர் கொண்ட தீபங்களையும் சிறப்பான தங்கள் கையில் பிடித்து மணியை அடித்தவாறு இவற்றை ஏந்தியவாறு மும்முறையாகச் சுற்றிக் காண்பித்தார்கள்.

29

இத்தி றத்தவும் ஏனவும் எஃகவேற்
கைத்த லத்துக் கடவுட்கு நல்கியே
பத்தி மைத்திற னாற்பணிந் தேத்தினர்
சித்தி சங்கற்பஞ் செய்திடுஞ் செய்கையோர்.

இத் திறத்தவான பூசையையும் பின்னர் ஆசீர்வாதம் முதலியவற்றையும் கூரிய எஃகினால் ஆகிய வேலேந்திய கடவுக்கு காண்பித்து மிகவும் பத்திமைகொண்ட திறத்தினால் விஸ்ணுபிரான் பிரமதேவர் இந்திரன் தேவர்கள் யாவரும் வணங்கியே பின்னால் வரும் சூரசங்காரம் தேவர் சிறை மீட்பு ஆகியன சிறப்புற அமையும்படியான சித்திகளை சங்கற்பித்தவாறு பூசையை எமது செல்வருக்கு ஆற்றினார்கள்.

பூசை புரியும்போது சங்கற்பம் செய்தல் வழக்கம். சங்கற்பமானது இப் பூசையாது நிறைவாக லேண்டும் என செய்யப்படுவதோ அதன் தன்மையை முன்னர் செபித்துத் தான் செய்வது. தீர்ச்சகாயுள் செல்வம் புகழ் வீரம் மங்களம் இப்படியானவைகளை கோவில் வழிபாட்டிலும் பூசையின் முன்னும் பின்னரும் சங்கற்பமாகக் கொள்வது காணப்படுவது. இதேபோலத் தேவரும் எம்பிரானைப் பூசித்தபின் தங்களுக்கு அசுரர் கொடுமை நீங்க சித்தியாகும் பொருட்டுச் சங்கற்பம் செய்தனர். இதனை நக்கீர தேவரும் திருமுககாற்றுப்படையில் "வேண்டினர் வேண்டியாங்கு எய்தினர் வழிபட" எனச் சுவைபடக் கூறுகின்றார்.

30

தேவு கொண்ட சிலம்பினில் பண்ணவர்
ஏவ ருங்குழிஇ யின்னணம் பூசனை
யாவ தாற்ற வதுகொண் டமர்ந்தனன்
மூவி ரண்டு முகனுடை மொய்ம்பினேன்.

தெய்விகத் தன்மை வாய்ப்பப் பெற்றமையால் தேவகிரி என்னும் பெயர்கொண்ட மலையில் தேவர்கள் யாவரும் கூடி இவ்வண்ணம் பூசனையானதை சிறப்புற அமையும்படி செய்து நிற்ப அப்பூசையை எமது கடவுளான ஐயர் பெருமான் ஏற்றுக்கொண்டு அங்கு அமர்ந்தருளினார் ஆறு திருமுகங்களுடன் அகிலமெங்குமாய் நிறைந்து சர்வ வலிமையுடன் சிறந்தருளும் முருகக்கடவுள்.

31

அமரர் வெற்பில் அயிற்படை யேந்திய
விமல னுற்றது சொற்றனம் மேலினிச்
சமரி டைப்படு தாரகன் தந்திடு
குமரன் உற்றது மற்றதுங் கூறுகேம்.

தேவர்கள் மலையான தேவகிரியில் வேற்படையை ஏந்தியருளிய என்றும் இளமை நீங்காத எமது குமரப்பெருமான் இவ்வாறு தேவர் பூசையை ஏற்று அங்கு அன்று இரவில் தங்கியதை முனிவர்களே! இங்கு நாம் சொன்னோம். இனி மேலே போர்க்களத்திலே எம்பிரானது வேல்பட்டு இறந்துள்ள தாரகாசுரன் பெற்ற மைந்தனை அசுரேத்திரன் அங்கு மாயபுரிக்கு வந்த வரலாறும் அங்கு நிகழ்ந்ததும் மற்றும் செயல்களைப்பற்றியுங் கூறுவேன் என சூதமுனிவர்பிரான் நைமிசாரணியத்து முனிவர்க்கு மீண்டும் சொல்லத் தொடங்குவார்.

32

தேவகிரிப்படலம் முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம் - 1,563.

22. அசுரேந்திரன் மகேந்திரஞ் செல் படலம்

எந்தை குமரன் எறிந்ததனி வேற்படையாற்
தந்தி முகமுடைய தாரகன்னுன் பட்டதனை
முந்துசில தூதர் மொழிய அவன்தேவி
அந்தமிலாக் கற்பிற் சவுரி அலக்கணுற்றாள்.

எந்தைபிரானு குமரக்கடவுள் எறிந்த தன்னந்தனியான வேற்படையால் யானே
முகமுடைய தாரகாசுரன் இறந்ததனை முன்னே கண்ணுற்ற சில தூதர் ஓடிச்சென்று
தாரகாசுரனுடைய மனைவியான சவுரி என்பாளிடம் சொல்லுதலும் அளவுபடுத்த
முடியாத பெருங் கற்பினை உடைய அன்னவள் அதுகேட்டபோதே ஆற்றொணுத்
துயரங்கொண்டு மனஞ் சோர்ந்தாள்.

1

வாழ்ந்த துணைவியர்கள் மற்றுள்ளோர் எல்லோருஞ்
சூழ்ந்து பதைத்திரங்கத் துன்பத் துடனேகி
ஆழ்ந்த கடல்படியும் அம்மென் மயிலென்ன
வீழ்ந்து கணவன் மிசையே புலம்புறுவாள்.

இந்த வார்த்தையைக் கேட்டதும் தாரகனுடைய மற்றைய வாழ்க்கைத் துணைவி
யர் ஆன மற்று எல்லோரும் சூழ்ந்து பதைபதைத்து இரங்கி அமுதவண்ணம் துன்பத்
துடன் செல்ல சவுரியானவள் ஆழ்ந்த கடலில் தாழ்ந்து அவலமுறும் அழகிய மயில்
போலச்சென்று போர்க்களத்தில் வீழ்ந்து கிடக்கும் தனது கணவன் உடல் மீது
வீழ்ந்து புலம்பி அழுவாள்.

2

சங்குற் றிடுசெங்கைத் தண்டுளவோன் தன்பதமாம்
அங்குற் றனைஅன் றயன்பதஞ்செல் வாயன்று
கங்கைச் சடையான் கயிலையிற் சென் றுயல்லால்
எங்குற் றனைஅவ் விறைவன் அருள் பெற்றாயே.

“ஐயா! என் நாயகனே! என்னை விட்டுப் பிரிந்தாயோ! நீ பாஞ்சன்யம் என்னும்
சங்கினை ஏந்திய கையினை உடைய நாராயணரின் வைகுந்தம் சென்றாயலை; பிரம
தேவரின் உலகில் செல்வாயன்று. ஆகவே நீ கங்கை நதியைச் சடைமீது அணிந்து
கொண்ட சிவபிரான் திருக்கைலாய மலையே சேர்வாய் அல்லாமல் ஈசன் அருள்கொண்ட
நீ வேறு எங்கு சேர்ந்திருக்க முடியும்.”

உந்துதனி யாழி உனக்கணியாத் தந்தோனும்
இந்திரனும் ஏனை இமையவர்க ளெல்லோரும்
அந்தகனார் தாமும் அனைவர்களும் இன்றன்றோ
சிந்தைதனி லுள்ள கவலையெலாந் தீர்ந்தனரே.

“உன்னோடு போர் செய்தபோது உன்னைக் கொல்லும்படி செலுத்தப்பட்ட தான்
அரிதாகப் பெற்றுக்கொண்ட தனியான சக்கரப் படையை உனக்கு ஆபரணமாக
அணியும்படி விட்ட விஷ்ணு மூர்த்தியும், இந்திர தேவனும் ஏனைய தேவர்களுமாகிய
எல்லோரும், உயிர்களைப் பாசம் வீசிப் பிடிக்கின்ற இயமதர்மனுமாகிய எல்லாருமாக
இன்றல்லவோ தங்கள் சிந்தையில் உள்ள கவலை யாவும் நீங்கிக் கொண்டார்கள்.”

பொன்னகரோர் யாரும் புலம்புந் றிட அவுணர்
மன்னவரோ டென்பால் வரும்பவனி காணாதேன்
துன்னு பறவையினஞ் சூழத் துயிலுமுனை
இன்ன பரிசேயோ காண்பேனல் எம்பெருமான்

“தேவ உலகில் உள்ளோர் யாவரும் புலம்பி அழுது கொள்ள அசுர சேனாதிபதிக ளுடன் கம்பீரமாக எஞ்ஞான்றும் என்னிடத்து வரும் பவனியான காட்சியைக் கண்டு கொண்ட உம்மை இன்று சேனாதிபதிகள் சூழ்வதற்குப் பதிலாகப் பறவைகள் நெருங் கிச் சூழும்படி நித்திரை செய்வார்போல் இருக்கும் உனை இந்த நிலையிலோ காண் பேன் எம் பெருமானே! தாரகனே!” எனவும் சொல்லியமுவாள். 5

புல்லா திருந்தனையான் புல்லுவது கண்டுமது
பல்லோருங் காணிற் பழியென் ரெழிந்தாயேல்
மல்லாருந் தோளாய் மயக்குற்றேற் கோருரையுஞ்
சொல்லாய் வறிதே துயின்றாய் துனியுண்டோ.

“ஐயா! நான் உன்னை அணைத்து ஈங்கிருப்பவும் நீ மட்டும் என்னை அணையாது இருக்கின்றாயே. ஐயோ! ஏன் இது வேளை நீ என்னைத் தழுவினல் பல்லோரும் இந்த வெளியில் உன் செயலைக் காண்பார்களாதலாற் பழி எய்தும் என்னும் தன்மையாலோ என்னைத் தழுவவில்லை ஐயனே! மலை போலும் தோள்கொண்டானே! எனக்கு ஒன் றுந் தெரியவில்லையே! மயங்கிப் புலம்பும் எனக்கு ஒரு வார்த்தையும் சொல்லாயோ! ஏன் ஐயா! ஒரு சொல்லுமின்றித் துயில்கின்றீர்? ஐயோ! என் மீது ஏதேனும்வெறுப்பு உண்டோ?” 6

மையோ நெழும் மணிமிடற்றேன் தந்தவரம்
மெய்யா மெனவே வியந்திருந்தேன் இந்நாளும்
பொய்யாய் விளைந்ததுவோ பொன்றினையால் என்றுணைவா
ஐயோ இதற்கோ அருந்தவமுன் செய்தாயே.

“மைபோலும் கருமையான கண்டத்தை உடைய சிவபிரான் உனக்குத் தந்த அழியாத நிறைவான ஆயுள் கொண்ட பொய்யா வரத்தினால் நீ என் செய்தாலும் இறவாய் என்று இறுமாந்து இருந்தேனே? ஆனால் இப்போ அந்த வரம் யாவும் பொய்யாகும் வண்ணம் போய் விட்டதே! என் கணவா! நீ இறந்துவிட்டாயே! ஐயய்யோ! இப்படி இறப்பதற்குத் தானா அரியதவத்தை முன் நீ செய்தாய்!” 7

தன்னோ டிணையின்றித் தானே தலையான
முன்னோன் அருள்புரிந்த முன்னோன் இளவல்வரின்
என்னோ அவனோ டெதிர்ந்தாய் இறந்தனையே
அன்னோ விதிவலியை யாரே கடந்தாரே.

“தனக்கு வேறு இணையில்லாது தானே தலையான முன்னைப்பழம் பொருளான சிவபிரானின் புதல்வராய், விநாயகப்பெருமான் தம்பியாய் விளங்கும் முருகப்பிரான் போர்செய்யவரின், ஐயோ அவரின் உயர்வு இப்படியாகவென அறிந்தும் ஏனோ அவ ரோடு போர் செய்ய எதிர்ந்தாய்? உன் செயலை நினைந்து நொந்து ஆவது என்? தலை யில் எழுதிய இப்படியாக முடியும் என்ற விதியின் வலியை கடந்தாரும் யாவர்?” 8

சந்தார் தடம்புயத்துத் தானவர்கள் தற்குழ
அந்தார் கமழும் அரியணைமேல் வைகியநீ
சிந்தா குலத்திற் செருநிலத்தில் துஞ்சினையால்
எந்தாய் புகலாய் இதுவுஞ் சிலநாளோ.

வாசங் கமழும் சந்தனப் பூச்சு நிறையும் தோளினை உடைய அகரர் பலர் உன்
னைச் சூழ இருப்ப, அழகிய பூமாலைகள் நிறையும் தோளுடன் வந்து சிம்மாசனத்
தின் மேலாக இருக்கின்ற என் கணவா! நீ இப்போது பெருங்கவலை சூழப் போர்க்
களத்திலே இறந்து பட்டாய்! ஐயனே சொல்வாய்! நீ இந்த உலகிலே இப்படி முன்
னிருந்த உனது பெருவாழ்வும் சில நாள் மட்டுமோ?'' 9

வென்றிமழு வேந்தும் விமலன் உனக்களித்த
துன்றும் வரத்தியலை யுன்னினையாற் சூழ்ச்சியினை
ஒன்று முணரா துயிருந் தொலைந்தனையே
என்று தமிழேன் இனியுன்னைக் காண்பதுவே.

“வெற்றி தரும் மழுவாயுதத்தைத் திருக்கையில் ஏந்தியருளிய சிவபிரான் உனக்
குக் கொடுத்த மேலோங்கிய வரத்தின் இயல்பை நினைந்தாயே ஒழிய அவர் கொடுத்த
வரத்தின் இயல்பையும் நீக்கச் சூழ்ச்சி ஒன்று வரும் என்பதை நீ அறியாது உனதுயிரும்
தொலைந்தாய். ஐயா! என் நாதனே! தமிழேன் என்று இனி உன்னைக் காண்பதுவே! 10

வன்னி விழியுடையான் மைந்தன் அமர்புரிய
முன்னைவலி தோற்று முடிந்தா யெனக்கேட்டுப்
பின்னுமிருந் தேனென்னிற் பேரன் புடையோர்யார்
என்னினியான் செய்கேன் எனவே இரங்குற்றாள்.

“அக்கினியைக் கண்ணாக உடைய பெருமான் திருக்குமாரன் போர்புரிய, முன்னைக்
காலம் தொட்டு நிகழ்ந்து வந்த உனது வலியை நீ தோற்று முடிந்தாய் எனக்கேட்டும்
பின்னும் நான் இருந்தேன், என்று சொன்னால் இனி உன்மீது பேரன்புடையோர்
வேறுயார்? ஐயையோ! நான் என் செய்வேன்” என தாரகன் மனைவியான சவுரி
புலம்பி அழுதாள். 11

மற்றைத் துணைவியரும் வந்தீண்டி மன்னவனைச்
சுற்றிப் புலம்பித் துயருந் றிடும்வேலை
அற்றத் தினனாகி ஆசுரத்தின் பாற்போன
கொற்றப் புதல்வன் வினவிக் குறுகினனால்.

மற்றுள்ள தாரகனின் வைப்பாட்டிகள் என்னும் மனைவியரும் வந்து கணவனைத் தீண்
டித் தம் கணவனைச் சுற்றிப் புலம்பித் துயருற்று நிற்கும் நேரத்து முன்னர் தந்தையான
தாரகனோடு ஏதோ திருப்தி இல்லாக் காரணத்தால் சிங்கமுகாசுரனுடைய ஆசுரம்
என்னும் நகரத்தின்பால் சென்ற கொற்றம் மிக்க புதல்வனான அகரேந்திரன் இங்கு
வந்து சேர்ந்து கொண்டான். 12

தண்டா விறல்சேருந் தன்றுதை வீந்ததனைக்
கண்டான் உயிர்த்தான் கலுழ்ந்தான் கரங்குலைத்தான்
அண்டாத சோகத் தழுங்கினான் வெய்யகனல்
உண்டா னெனவீழ்ந் தயர்ந்தான் உணர்ந்தனனே.

குறைவில்லாத வலிமைகொண்ட தாரகன் ஆன தனது தந்தை இறந்த தன்மையினை அகரேந்திரன் கண்டான். பெருமூச்சுடன் பதைத்து அழுது கண்ணீர் சொரிந்தான்; கைகளை உதறினான்; தாங்கமுடியாத சோகத்தால் வருந்தினான்; கொடிய தீயை உண்டான் எனும்படியாக வீழ்ந்து அயர்ந்து கிடந்தான்; பிற்பாடு தெளிந்தான். 13

என்றுமுறா இன்ன லிடைப்பட்ட டவன்எழுந்து
சென்றுதன தன்னைத் திருத்தா லிடைவீழா
உன்றலைவன் யாண்டையான் ஓதாய்அன் னேயென்று
நின்று புலம்பி நினைந்தினைய செய்கின்றான்.

எஞ்ஞான்றும் முன்னர்தான் அனுபவித்து அழியாத துன்பப்பட்டானாய் எழுந்து முன் புலம்பி அழுத தாயிடத்துச் சென்று தனது தாயின் சிறப்புடைய தாளில் வீழ்ந்து “அம்மா! அம்மா! உன் நாயகன் எங்கே? எங்குற்றார் சொல்வாய்?” என்று அவள் முன்பு நின்று புலம்பி அதன்பின் இதனை நினைந்து செய்கின்றான். 14

அன்னைமுத லோரை அகல்வித் தொருசாரில்
துன்னுதிரென் றேவித் தொலையாத தானவரில்
தன்னுழையோர் தம்மால் தழல்இந் தனமுதலாம்
மன்னு கருவி பலவும் வருவித்தான்.

தாய் முதலியோரை தந்தை உடலினைச் சூழ இருத்தலினின்றும் நீக்கி “அப்பால் செல்லுங்கள்!” எனச் சொல்லி அகல்வித்து ஒரு சாராக விடுத்து “இங்கு இருங்கள்” எனச் சொல்லி இறந்து போகாது தப்பி நின்ற அசுரரிற் சிலரை அங்கு நெருப்பு விறகு முதலியன கொண்டு வரும்படி செய்வித்து இன்னும் தந்தையின் ஈமக் கடன்களுக்கு வேண்டிய பொருள்களைச் சேகரித்தான். 15

வந்த பொழுதுதனில் வன்களத்தில் துஞ்சுகின்ற
தந்தைதனை முன்போல் தகவுபெற வொப்பித்தோர்
எந்திரத்தோர் மீதேற்றி ஈமத் திடையுய்த்துச்
சந்தனப்பூம் பள்ளி மிசையே தருவித்தான்.

எல்லாப் பொருள்களும் வந்த பொழுதில் வலிய போர்க்களத்தில் இறந்து கிடக்கின்ற தந்தையின் பிளவு பட்ட உடலை முன் போலத் தகவுடன் பொருந்தும் படி சேர்ப்பித்துப் பின்னர் அந்த உடலை ஓர் யந்திரம் இழுக்கும் தேர் மேல் தூக்கி ஏற்றுவித்துச் சுடு காட்டில் சேர்ப்பித்து அங்கு சந்தனக் கட்டை அடுக்கிய அழகிய பூஞ் சயனத்தின்மீது தாரகன் உடலை வைத்தான். 16

ஈமக் கடன்கள் இயற்றித்தன் றுதைதனைத்
தாமக் கனலால் தகனம் புரிந்திடலுங்
காமுற் றனனென் கணவனுடன் செல்வதற்குத்
தீமுற் றருதி யெனஅன்னை சென் றுரைத்தாள்.

ஈமக் கடன்கள் யாவும் இயற்றித் தன்னுடைய தந்தையாகிய தாரகனை தாம நெருப்பு (கொள்ளி வைத்தல்) வைத்துத் தகனம் புரிந்திடலும் அந்நேரத்து இதை நோக்கிய தாயான சவுரி “மகனே! எனது கணவனோடு உடன் செல்வதற்கு நான் பெரிதும் விருப்பங் கொண்டேன். அதற்காக எனக்கும் இப்போது நீ நெருப்பமைத்து தருவாய் ஆக” என சவுரி மகனிடம் சென்று சொன்னாள். 17

நற்றாய் மொழிந்ததனைக் கேட்டு நடுநடுங்கிப்
பொற்றாள் பணிந்தென்னைப் போற்றி யிருத்தியெனச்
சொற்றா னதுமறுத்துத் தோகை சுளித்துரைப்ப
அற்றாக வென்றான் அசுரேந் திரன் என்பான்.

நல்ல தாய் மொழிந்த இந்த வார்த்தையைக் கேட்டு அசுரேந்திரன் மிகவும் நடுநடுங்கி ஏங்கி அவளின் பொன்னான பாதத்தில் வீழ்ந்து வணங்கி “அம்மா! என்னை தனியே விட்டு நீ பிரிய எண்ணாமல் என்னைப் பேணி வளர்த்து இருப்பாயாக” எனச் சொன்னான். அதைச் சுவரி மறுத்து “என் சொன்னாய் மகனே” எனக் கோபத்துடன் “கற்புடைய மனைவிக்கு கணவனோ மைந்தனோ பெரிது” என பேசுதலும் அதைக் கேட்ட அசுரேந்திரன் “அம்மா அப்படியே செய்வேன்” எனப்பணிந்து உரைத்தான்.

ஏனையதோர் தாயர்களும் யாமுங் கணவனுடன்
வானகம்போய் எய்த வழங்கென் றிடவிசையா
ஆன படியே அழலமைக்க அன்னையராம்
மானனையார் எல்லோரும் வான்கனலி னுள்புக்கார்.

“இங்குள்ள மற்றத் தாய்மார்களும் யானும் எனது கணவன் சென்ற இடத்திற்குச் செல்ல நெருப்பமைத்துத் தருவாய்” எனச் சுவரி செப்ப அப்படியே அசுரேந்திரன் நெருப்பமைத்து வைப்ப அப்போது மானை ஒத்த சாயல் கொண்ட தாரகன் மனைவி யான சுவரியும் மற்றைய மனைவிமாரும் சென்று அந்நெருப்பில் புகுந்து தமது உடலம் நீக்கினார்கள்.

18

புக்கதொரு காலை புலம்பியே அந்நகரை
அக்கணமே நீங்கி அசுரேந் திரனென்போன்
தக்க கிளைஞர்சிலர் தற்குழ வேயேகி
மைக்கடலுள் வைகும் மகேந்திரமு தூர்உற்றான்.

தாயான சுவரியும் மற்றையோரும் நெருப்பில் சென்று புகுந்தபிற்பாடு இத்துய ரம் மிக்க செயலை அசுரேந்திரன் பார்த்துப் புலம்பி அழுது அக்கணமே அந்த நகரத்தை விட்டு நீங்கி அசுரர் சிலர் தன்னைச் சூழ்ந்து வரும்படியாகச் சென்று இருண்ட கருமை நிறங்கொண்ட சமுத்திர நடுவனாகத் தோன்றிய சூரபன்மனின் தலைநகரான வீரமகேந் திரபுரத்துப் புக்கான்.

20

உளந்தளர் வெய்தித் தொல்லை ஒளிமுகன் இழந்து மேனி
தளர்ந்தனன் வறியன் போன்று தாரக முதல்வன் தந்த
இளந்தனி மைந்தன் வல்லே யேகலும் அனைய நீர்மை
வளந்திகழ் தொல்லை வீர மகேந்திரத் தவுணர் கண்டார்.

உள்ளம் தளர்ச்சிகொண்டு முன்புள்ள முகத்தின் ஒளி இழந்தவனாய் மேனி வாடிய நிலையில், மிக வறிய ஒருவனைப்போன்று தாரகாசுரன் பெற்ற இளமையுடன் கூடிய ஒரேயொரு மகனான அசுரேந்திரன் என்பான் விரைவாக இக்கோலத்துடன் நகரினுள் பிரவேசித்தலும் அவனை வளம் எல்லாம் திகழ்ந்து விளங்கும் வீரமகேந்திர புரத்து அசுரர் கண்டார்கள்.

21

உரங்கிளர் அவுணர் காணுஉ ஓய்யெனத் துளங்கி யேங்கிக்
கரங்களை விதிர்த்துக் கண்ணீர் கானெறி படர்ந்து செல்லப்
பெருங்கட லுடைந்த தேபோல் பேதுற வெய்தியாற்ற
இரங்கியிக் குமரனுற்ற தென்கொலென் றிசைக்க லுற்றார்.

நெஞ்சில் உரங்கொண்ட அசுரர் இத்தன்மையைக் கண்ணுற்று “ஐயோ இதென்ன கோலம்” என நடுக்கத்துடன் ஏங்கி கைகளை உதறி கண்ணீரானது காலால் வழிந் தோட பெரிய கடல் உடைந்ததுபோல உரக்கச் சத்தமிட்டு பேதுறல்கொண்டு பெரி தும் இரங்கியழுது “இந்தக் குமரனுக்கு உற்றது என்கொலோ” என்று இசைக்கலுற்றார்.

வஞ்சமுங் கொலையுஞ் செய்யான் மற்றிவன் இதற்குத் தாதை
வெஞ்சினங் கொடுபோ கென்று விடுத்தனன் போலும் என்பார்
தஞ்சம தாகி யுள்ள தாரகன் கொடுமை நோக்கி
அஞ்சியே அவனை நீங்கி யடைந்தனன் கொல்லோ என்பார்.

“இந்த அசுரேந்திரன் வஞ்சனையும் கொலையும் ஒருபோதும் செய்யமாட்டான். அதற்காக இவன் தந்தை தாரகாசுரன் இவன்மேல் கொடுங்கோபம் கொண்டு “நீ இங்கு வேண்டாம், போய்விடு” என்று விடுத்தனன்போலும் எனச் சில அசுரர் சொல்லு வார்கள். “இந்த அசுரேந்திரனுக்கு தஞ்சமாய் இருக்கின்ற தாரகாசுரனின் கொடுமை நோக்கி தகப்பனுக்கு பயந்து அவனை விட்டு நீங்கி இங்கே இப்பிள்ளை வந்தான் போலும்” என்பார்கள் சிலர்.

23

சீரொடு துறக்கம் நீத்துத் தேவர்கோன் உருவ மாற்றிப்
பாரிடை யுழந்தான் என்பார் மற்றவன் பரனைவேண்டிப்
பேரிகல் மாயம் வன்மை பெற்றுவந் தடுபோர் செய்யத்
தாரகன் இறந்தான் கொல்லோ தளர்ந்திவன் வந்தான் என்பார்.

“சிறப்பான தேவ உலக வாழ்வை விடுத்து தேவேந்திரன் தனது உருவத்தை மாற்றி இப்பூமியில் உழன்று திரிந்தான் என்பார்கள். ஆகவே அந்த இந்திரன்தான் சிவபிரானேவேண்டி தவம்செய்து பெரிய வலிமையையும் மாயத் தன்மைகளையும் பெற் றுக்கொண்டு வந்து கொடிய போரைச் செய்ய தகப்பனான தாரகன் இறந்தான் போலும். ஆகவே இப்பிள்ளை தளர்ந்து கவலை மிகுதியால் சோர்வுடன் இங்கு வந் தான்” என்பர் சில அசுரர்.

24

மாண்கிளர் தார கப்பேர் மன்னவன் பகைஞர் ஆற்றும்
ஏண்கிளர் சமரில் வீந்தான் என்பதற் கேது வுண்டால்
சேண்கிளர் நிவப்பா லெங்குந் தெரிகிர வஞ்ச வெற்பில்
காண்கிலம் அவுணர் தம்மைப் பூழியே காண்டும் என்பார்.

மாட்சிமை மிகுந்த தலைவனான தாரகாசுரன் அவனது பகைவர்கள் செய்கின்ற இறுமாப்புமிக்க போரில் இறந்திருக்க வேண்டும். இதற்கு நம்பத்தகுந்த காரணம் உண்டு அது எவ்வாறெனில் ஆகாயம் வரையும் கிளர்ந்து வளர்ந்து எல்லா இடங்களி லும் காணப்படுகின்ற கிரவுஞ்சமலையில் அசுரர்களை காணுகின்றிலோம். அதற்குப் பதிலாக புழுதியும் புகையுந்தான் காண்கின்றோம்” என சில அசுரர்கள் கூறினார்கள். 25

பையர வனையில் துஞ்சும் பகவன தாழிதன்னை
ஐயபொன் னணிய தாக அணிந்திடும் அவுணனோடு
மொய்யமர் புரிவார் யாரே முரனோடு வெம்போர் சில்லோர்
செய்யினும் அவரால் அன்னோன் முடிகிலன் திண்ணம் என்பார்.

சிலர் சொல்வார் “நீங்கள் சொல்வதை நம்பமுடியாது ஏனென்றால் பாம்பாகிய சயனத்தில் யோக நித்திரை செய்யும் விஷ்ணு பகவானின் சக்கரப்படையை அழகிய தன் பொன்மேனியில் ஆபரணமாக அணிந்துகொண்ட தாரகாசுரனோடு மிக்கவலி உடைய போரைச் செய்வார் யார்? மிக்க வலிமையோடு கொடிய போரைச் சிலவர் செய்தாலும் அவர்களாலே தாரகன் ஒருபோதும் முடிவாகி இறக்கமாட்டான் இது திண்ணம்.” என்பார்கள் சிலர்.

26

அங்கையை ஒருவன் வாளால் அறுத்திடப் புலம்பி நங்கோன்
தங்கைவந் தமரர் தம்மைச் சயந்தனைச் சிறைசெய் வித்தாள்
இங்கிவன் தானுந் துன்புந் நேகுவான் இன்றும் அற்றே
புங்கவர் தமக்கே இன்னல் புரிசுவன் போலும் என்பார்.

தனது சகோதரியான அசமுகியின் கையை வாளாலே ஒருதேவன் வெட்டிவிட அசமுகி புலம்பிவந்து எத்தனையோ தேவரை, இந்திரன் மகனான சயந்தனைச் சிறை செய்வித்தாள். இங்கு இன்று அசுரேந்திரனும் துன்பப்பட்டு வருகிறான். ஆகையால் இவனும் இன்னும் எத்தனையோ தேவர்கட்கே துன்பஞ் செய்வான் போலும்” என்பார்கள்.

27

மணிகிளர் எழிலி வண்ணன் மற்றவ னொடுபோர் ஆற்றான்
அணியுல களித்த செம்மல் ஆமர்த்தொழில் சிறிதுந் தேருன்
தணிவறு செயிர்மீக் கொண்ட தாரக னொடுபோர் செய்யின்
இணையகல் ஈசன் அன்றி யாவரே வல்லர் என்பார்.

நீலமணிபோலும் எழில் கொண்ட நீலமேனியை உடையவிஷ்ணு மூர்த்தி இந்த தாரகாசுரனோடு போர்செய்ய மாட்டான். அழகிய உலகங்களைப் படைக்கின்ற பிரம தேவர் தாரகனோடு போர்செய்ய சிறிதேனும் நினையார். பயம் ஏதும் இல்லாதபடி கோபநிலை கொண்ட தாரகனோடு போர்செய்யின் தனக்கு இணையாக வேறொருவர் இல்லாத சிவபிரானை யன்றி வேறுயார் அவனோடு போர்செய்ய வல்லார்” என்பர் சிலர்.

இமையவர் கருடர் நாகர் இயக்கர்கந் தருவ ரேனோர்
நமரிடு பணிகள் ஆற்றி நாடொறுந் திரிந்தார் அற்றால்
சமரெதிர் இழைப்பார் இன்றித் தளர்ந்தனம் இந்நாள் காறும்
அமரினி யுளது போலும் ஐயம தில்லை என்பார்.

தேவர்கள், கருடர்கள், நாகர்கள், இயக்கர்கள், கந்தருவத்தார்கள், ஏனைய கணத்தவர்கள் எமது குலத்தவரான அசுரர் இட்ட பணியைச் செய்து நாள் தோறும் இங்கு வந்து திரிவார்கள். அதனாலே எம்மோடு எதிர்த்துப் போர் செய்வதற்கு ஏற்ற வர்கள் இல்லாமல் தளர்ந்தோம். இனி எங்களுக்குப் போர் வந்துவிட்டது போலும்; இதற்கு இனி ஐயமில்லை” என்பார் சிலர்.

29

சேயிவன் அலக்கண் எய்திச் செல்லுறு பரிசா லங்கண்
ஆயதோர் தீங்கு போலும் ஐயமின் நிதனை நாடி
நாயகன் விடுக்கு முன்னம் நம்பெருந் தானே யோடு
மாயமா புரிகா றேகி அறிந்தனம் வருதும் என்பார்.

“இந்த அசுரேந்திரனை பிள்ளை இப்படியாக பெருங் கலக்கத்துடன் சோம்பி வருதலால் ஏதோ ஒரு தீங்கு ஆகி இருக்க வேண்டும், இதற்கு ஐயம் இல்லை. ஆகவே அவ்விடத்தில் என்ன நடந்தது பார்த்து வாருங்கள் என எமது நாயகனான சூரபன்மன் எம்மை விடுக்கு முன்பாகவே நாம் மாயபுரி என்னும் நகர்வரையும் சென்று பார்த்து வருவோம்” என்று கூறினர் சிலர்.

30

எனைப்பல இனைய வாற்ற லியாவரும் அவுணர் ஈண்டி
மனைப்படு பைத லோடும் வயின்வயின் உரையா நிற்ப
நினைப்பருந் திருமிக் குள்ள நெடுமகேந் திரத்திற் சென்று
வனைப்பெருங் கழற்காற் சூர மன்னவன் கோயில் போந்தான்.

என்று இவ்வாறு பலவார்த்தைகளை தாம் நினைக்கக் கூடிய அளவு நினைந்து சொல்லிய அசுரர் யாவரும் ஒன்றாகக் கூடி மனதின்கண் பதைப்புடன் வகை வகையாகப் பேசி நிற்ப எம்மால் நினைக்கவும் முடியாத செல்வச் சிறப்புள்ள வீரமகேந்திர புரத்திற்குச் சென்று வீரக்கழல் அணிந்த பாதமுடைய அவுணர் அரசனான சூரபன்மனது அரண்மனை முன்பாக சென்றான் அசுரேந்திரன்.

31

போந்துதா ரகன்றன் மைந்தன் பொள்ளெனப் படர்த லோடும்
வாய்ந்தபே ரவைய மன்றில் வரம்பிலா அவுணர் போற்ற
ஏந்தெழில் அரிகள் தாங்கும் எரிமணித் தவிசின் மீக்கண்
வேந்தர்கள் வேந்தன் சூரன் மேவிவீற் றிருந்தான் மாதோ.

சூரபன்மன் அரண்மனையுட் சென்று தாரகன் புதல்வனான அசுரேந்திரன் அதி விரைவாகச் செல்லலோடும் தனக்கென பல சிறப்புக்களுடன் வாய்க்கப் பெற்ற சபையில் அளவுகாண முடியாத அசுரர் போற்றி வணங்கும் படியாக அசுரர் தலைவனான சூரபன்மன் அழகிய சிங்கங்கள் சுமக்கின்ற இரத்தின சிம்மாசனத்தின் மேலாக அரசற்கு அரசனான சூரபன்மன் மேவிவீற்றிருந்தான்.

32

வீற்றிருந் தரசு போற்றும் வேந்தனை யெய்தி யன்னான்
காற்றுணை முன்னர் வீழ்ந்து கரங்களால் அவற்றைப் பற்றி
ஆற்றவும் அரற்றல் செய்ய அவுணர்கோன் அதுகண் டைய
சாற்றுதி புகுந்த தன்மை தளர்ந்தனை புலம்ப லென்றான்.

இவ்வாறு மேன்மையுடன் விளங்கி வீற்றிருந்து அரசு செய்கின்ற சூரபன்மனை அசுரேந்திரன் கண்டபோதே கிட்டே ஓடிச்சென்று கிட்டி அவன் காலடியில் வீழ்ந்து தனது கைகளால் காலைப் பிடித்துக்கொண்டு மிகவும் துன்பப்பட்டுக் கதறிப் புலம்பிச் சத்தமிட்டு அழுதலும் அதைக்கண்ட சூரபன்மன் கேட்பான் “ஐயா தாரகன் மகனே! என்ன உனக்கு நேர்ந்தது? அதைச் சொல். இப்போது நீ தளர்ந்து புலம்பாதே!” எனக் கூறினான் சூரபன்மன்.

33

என்றலும் மைந்தன் சொல்வான் இந்திரன் புணர்ப்பால் ஈசன்
வன்றிறற் குமரன் பூதவயப்படை தன்னோ டேகி
உன்றன திளவல் தன்னை ஒண்கிர வஞ்ச மென்னுங்
குன்றொடும் வேலாற் செற்றுக் குறுகினன் புவியி லென்றான்.

என்று சூரபன்மன் சொல்லலும் அசுரேந்திரன் சொல்வான் “ஐயனே! கேள்,
இந்திரதேவனுடைய சூழ்ச்சியால் சிவபிரானுடைய மிகவலிமை உடையதோர் குமரன்
பூதங்கள் என்னும் வெற்றிகொண்ட படைகளோடு இப்போது பூமியிலே தோன்றி
உனது தம்பியாகிய தாரகனை அவன் வாழ்ந்த கிரவுஞ்சம் என்னும் மலையுடன்
வேலாலே கொன்று பின்னர் இப்பூமியில் வந்துகொண்டிருக்கின்றார்” என்றான். 34

வெய்யசூர் அதனைக் கேளா விழுமிதென் றுருமின் நக்குச்
சையமாம் அவுண னோடு தாரக வலியோன் றன்னை
மையுறழ் கண்டத் தண்ணல் மைந்தனோ அடுதல் செய்வான்
பொய்யிது வெருவல் மைந்த உண்மையே புகறி என்றான்.

கொடிய சூரன் அதனைக்கேட்டவுடன் “நன்றாயிருக்கிறது” என்று இடிபோன்ற
சத்தத்துடன் சிரித்துச் சொல்கிறான். “கிரவுஞ்ச மலையான அசுரனோடு தாரகனை நஞ்சு
கொண்ட கண்டத்தை உடைய சிவபிரான் மகனோ கொல்வான்; நான் ஒருபோதும்
நம்பேன். இதுபொய். அட மகனே! பயப்படாதே! உண்மையைச் சொல். என்ன நடந்
தது?” என்றான் சூரன். 35

தாதைகேள் சரதம் ஈது தாரகத் தந்தை தன்னை
மேதகு கிரவுஞ் சத்தை வேல்கொடு பரமன் மைந்தன்
காதினன் சென்றான் ஈமக் கடன்முறை எந்தைக் காற்றி
மாதுயர் கொண்டு நிற்பால் வந்தனன் என்றான் மைந்தன்.

அப்போது அசுரேந்திரன் சொல்வான் “பெரிய தந்தையே! கேள். நான் சொல்வது
முழுவதும் உண்மை. தாரகனாகிய எனது தந்தையையும் மேன்மை கொண்ட கிரவுஞ்ச
மலையையும் தனது வேற்படையை விடுத்து பரமசிவன் மைந்தரான முருகக்கடவுள்
கொன்றுவிட்டு அப்பால் சென்றார். ஆகவே நான் இறந்த தந்தைக்கு ஈமக்கடன் யாவும்
செய்தபின்னர் சொல்லொணாத பெரும் துன்பத்துடன் இங்கு வந்தேன்” என்றான்.

தோட்டுணைவ னும்இளவல் துஞ்சினன் எனுஞ்சொல்
கேட்டலும் உளத்திடை கிளர்ந்தது சினத்தீ
நாட்டமெரி கால்வபுகை நண்ணுவன துண்டம்
ஈட்டுபொறி சிந்துவன யாக்கையுள் உரோமம்.

தனது தோள்த்துணைபோலும் நின்ற தாரகன் இறந்தான் என்னும் சொற் கேட்
டலும் சூரபன்மனுடைய உள்ளத்திலே கோபாக்கினி மூண்டது. கண்கள் நெருப்பைக்
கக்குவனவாயின; மூக்கு புகை தள்ளுவதாயிற்று; அவனுடைய உடம்பில் உள்ள
உரோமங்கள் பொறிதள்ளிக்கொண்டு நிற்பனவாயின. 37

நெறித்தபுரு வத்துணைகள் நெற்றிமிசை சென்ற
கறித்தன எயிற்றினிரை கவ்விஅத ரத்தைச்
செறித்தன துடித்தன தெழித்தஇதழ் செவ்வாய்
குறித்தது மனங்ககன கூடமும் முடிக்க.

நெற்றிப் புருவங்கள் சுருக்கிட்டு நெற்றிமேற் சென்றன. பற்கள் முழுமையும் ஒன்றோடொன்று நெருமிக் கறித்தன. நெருமிய பல் கீழ்ச் சொண்டைக் கடித்தது, சொண்டுகள் சுழன்று துடித்தன. வாயானது உரக்கச் சத்தமிட்டது. சூரன் மனமானது அண்டங்கள், உலகங்கள் அனைத்தையும் முடிக்க எண்ணியது. 38

இவ்வகை சினத்தெரி யெழுந்துமிசை கொள்ள
அவ்வெரியின் ஆற்றலை யவித்ததது போழ்தில்
வெவ்வினைகொள் தாரகன் மிசைத்தொடரும் அன்பால்
தெவ்வர்புகழ் சூரனிடே சேர்ந்ததுயர் ஆழி.

இவ்வாறாகச் சூரபன்மனுக்குக் கோபத் தீயானது எழுந்து மேற்கொள்ள உடனே அவனுடைய கோபம் என்னும் நெருப்பு தன் வலியை மேற்கொள்ளாதபடி தனது தம்பி இறந்தான் என்ற தன்மையில் தம்பி மேலாகக்கொண்ட வினையின் சார்புடைய பாசம் என்னும் அன்பால் அப்போது பகைவர் யாவராலும் புகழப்படும் சூரபன்மனிடத்து எழுந்து நின்ற சகோதரபாசம் என்னும் துயரமான சமுத்திரம் தடுத்தது. சூரன் கொண்ட கோபம் என்னும் நெருப்பை தம்பி இறந்த கவலை என்னும் கடல் அனைத்து விட்டது. ஆகவே கோபம் தோன்றினும் துயரம் அதை மேற்கொண்டது.

துப்புநிகர் கண்புனல் சொரிந்தநதி யேபோல்
மெய்ப்புறம் வியர்த்தமுகம் வெள்ளமவை யீண்டி
அப்புணரி யானதுய ராழியது வென்றே
செப்புபொரு ளுண்மையது தேற்றியது போலும்.

தம்பி இறந்தான் என்னும் கவலையால் கண்கள் நீரை ஆறுபோல் சொரிந்தன. அவனுடைய மேனியின் புறத்தே வழிந்தோடியது. முகம் வியர்வைகொண்டது. கண்ணீரும் வியர்வையும் வெள்ளமாகக் கலந்தோடி அவன் மேனி முழுவதையும் நனைத்து விட்டபடியால் இவனுக்கு துயரம் என்னும் கடலை தன்னுள் ஆழ்த்தி நனைத்து விட்டது என்னும்படியான உண்மையைக் காட்டும்படி இருந்தது. 40

பருவர லெனும்புணரி யூடுபடி வுற்றே
அரியணை மிசைத்தவறி அம்புவியில் வீழா
உருமென அரற்றினன் உணர்ந்ததனை யஞ்சி
நரலையொடு பாரகம் நடுங்கியதை யன்றே.

கவலை என்னும் கடலினுள் படிந்து மூழ்கியவனாகி சூரபன்மன் தான் இருந்த சிம்மாசனத்தினின்றும் தவறிப் பூமியில் வீழ்ந்து இடிவீழ்ந்த சத்தம்போல ஓலமிட்டுக் கதறினான். இவன் கத்திய சத்தத்திலே அதனை உணர்ந்த இப்பூமியும் அதனில் வாழும் உயிர் யாவும் பயந்து ஏங்கி நடுக்கம் கொண்டன. 41

கூற்றுள நடுங்கிய குலைந்தது செழுந்தீக்
காற்றுவெரு வுற்றது கதிர்க்கடவுள் சோமன்
ஏற்றமிகு கோளுடு விரிந்தபுவி முற்றும்
ஆற்றிய பணிக்கிறையும் அஞ்சிய தலைந்தே;

இவனுடைய ஓலம் கேட்டு யமன் உள்ளம் நடுங்கினான்; அக்கினிதேவன் நிலை குலைந்தான்; காற்று பயந்தது; சூரியக் கடவுளும் சந்திரதேவனும் மேல் நிலையிலுள்ள மற்றக் கிரகங்களும் பயந்து நிலைதவறி ஓடின; இப்பூமி முழுவதையும் தாங்குகின்ற பாம்புகளுக்கு அரனான ஆதிசேடன் முதலிய பாம்புகள் அஞ்சி உலைந்து அலைந்தன.

பாங்கருறு தானவர்கள் பாசறையின் முழ்கி
ஏங்கினர் விழுந்தனர் இரங்கினர் தளர்ந்தார்
ஆங்கனைய போழ்துதனில் அந்நகர மெல்லாம்
ஓங்குதுயர் கொண்டு கலுழ் ஓசைமலிந் தன்றே.

பக்கராக உள்ள அசுரர்கள் கவலையில் முழ்கி ஏங்கினார்கள்; விழுந்தார்கள்; ஓடினார்கள்; தளர்வுற்றார்கள். இப்படி இவர்கள் அவதிப்படும்போதில் அந்த வீரமகேந்திரபுர நகரமெல்லாம் பெருகி மேலிடும் துயர்கொண்டு அழத்தொடங்கியது. சூரன் அழுது அலற அவன் நகர அசுரர் அனைவரும் அழுதார்கள். 43

ஆனபொழு தத்தினில் அழுங்கலுறு சூரன்
போனதொரு சீற்றவழல் புந்தியிடை மூள
மானமொடு நாணமட வல்லையில் எழுந்தே
தானுடைய ஏவலர் தமக்கிவை உரைப்பான்.

இவ்வாறாகிய நிலைகொண்ட நேரத்து கீழே விழுந்து கதறிய சூரன் தன்னைவிட்டுப்போன கோப நெருப்பு பழையபடி மனத்திலே மூள “கீழே நானும் விழுந்தேனே” என்ற வெட்கமும் “எங்கள் குலத்து என் தம்பியை ஒரு குழந்தை கொன்றானே; அப்படியோ!” என்ற மானமும் மனத்தைப்போட்டு வருத்திக் கருக்க விரைவாக நிலத்தினின்றும் எழுந்து தன்னுடைய ஏவலாளர்களைப் பார்த்து அவருக்கு இதைச் சொல்வான். 44

மன்னிளவல் ஆருயிரை மாற்றிவரு கந்தன்
தன்னிகல் கடந்துசய மெய்திவரல் வேண்டும்
என்னிரதம் வெம்படை இடுங்கவசம் யாவும்
உன்னுகணம் ஒன்றின்முனம் உய்த்திடுதி ரென்றான்.

“என்னுடைய தம்பி தாரகனைக் கொன்று உயிரை நீக்கிவிட்டு இங்கு வருகின்ற கந்தன் வலியை நான் சென்று போர் புரிந்து அடக்கி வெற்றிகொண்டு வரல் வேண்டும். ஆகவே நீங்கள் ஓடிச்சென்று என்னுடைய தேர், கொடியபடை அணியும் கவசம் யாவற்றையும் ஒரு கணப்பொழுதின் முன்பாக என்முன் சேர்ப்பீராக” என்றான். 45

இறையிவை புகன்றிடலும் ஏவலர்கள் யாரும்
முறையிலவை உய்த்திடுதல் முன்னினர்கள் போனார்
அறைகழ லுடைத்தகுவர் அன்னசெயல் நாடிக்
குறைவில்அனி கங்கொளாடு கொம்மென அணைந்தார்.

சூரன் இவைகளைச் சொல்லவும் ஏவலாளர்கள் யாவரும் சொல்லிய முறைப்படி கொண்டு வந்து சேர்க்கும்வண்ணம் எண்ணி ஓடிப்போனார்கள். வீரக்கழல் அணிந்த அசுர ஏவலாளர் வேறு உள்ளார் முன்போனவரின் செயலைக்கண்டு தாங்கள் போய் குறையில்லாத சேனையை அழைத்துக்கொண்டு விரைவாக அங்கு வந்தார்கள். 46

ஆயசெயல் காண்டலும் அமைச்சரில் அமோகன்
மாயைதரு சூரனடி வந்தனை புரிந்தே
ஏயதொரு மாற்றம திசைப்பல்அது கேண்மோ
தீயசின மெய்திட லெனாஇனைய செப்பும்.

இச்செயல் யாவற்றையும் அங்கு இருந்த மந்திரிகளிலே அமோகன் என்னும் மந்திரி எழுந்து மாயவன் பெற்ற மைந்தனான சூரனின் காலில் வீழ்ந்து வணங்கி முன்னின்று சொல்வான் “அரசே! உமக்கு இப்போது ஏற்றதொரு வார்த்தையைச் சொல்வேன் அதைக் கேட்பீராக. கொடிய கோபம் கொள்ள வேண்டாம்” என்று இந்த வார்த்தைகளை மந்திரி சொன்னான்.

47

நஞ்சுறை படைகள் கற்று நவையுரு தொன்ன லாரை
வஞ்சினத் தெறியும் வீரர் வளநகர் அதனை மாற்றோர்
இஞ்சியைச் சூழ்ந்து போருக் கெய்தினும் எண்ணி யன்றி
வெஞ்சினத் தினைமேல் கொண்டு விரைந்தமர் இயற்றச் செல்லார்.

“நஞ்சு பூசிய படைகள் பயிலும் தன்மையைக் கற்று அதனால் தாழ்வின்றிப் பகைவர் யாவரையும் கோபத்தால் வெட்டி வீழ்த்தும் வீரர்கள் ஆனவர்கள் தங்கள் வளம் பொருந்திய நகரத்தின் மதிலைச் சூழ்ந்து பகைவர் போர் செய்யும்படி கிட்டே நெருங்கி வந்தாலும் எல்லாவற்றையும் ஆலோசித்து சிந்தனை செய்தல்லாமல் திடீரெனக் கோபம் கொண்டு விரைவாக போர்செய்யச் செல்லார்.”

48

குலத்தினை வினவி உள்ளக் கோளினை வினவி வந்த
நிலத்தினை வினவித் தொல்லோர் நெறியினை வினவிக் கொண்ட
சலத்தினை வினவிப் போர்செய் தானையை வினவி அன்றோர்
வலத்தினை வினவி யல்லால் மற்றொன்று மனங்கொள் வாரோ.

“போர் செய்ய வந்தவரின் குலத்தை வினவி அறிந்து அவர்கள் உள்ளக் குறிப்பை அறிந்து எந்த ஊரில் இருந்து வந்தார் என்பதையும், முன் இவர்கள் போர் செய்யும் முறைமையையும் தெரிந்து, தாம் போருக்கு மேற்கொண்டுவரும் காரணத்தை வினவி அறிந்து, போர்செய்யவந்த சேனையின் தொகை அறிந்து, அவர்கள் வலிமையை அறிந்து அல்லாமல் வேறொன்று தம் சிந்தையில் வீரரானவர் கொள்வாரோ.”

49

வரத்தினில் வலியி னாரோ மாயையில் வலியி னாரோ
கரத்தினிற் படைக்க லத்தின் கல்வியில் வலியி னாரோ
உரத்தினில் வலியி னாரோ உணர்ச்சிசேர் ஊக்கமான
சிரத்தினில் வலியி னாரோ என்றிவை தேர்வ ரன்றே.

“வரத்தில் பகைவர் வலியரோ, மாயை செய்வதில் வலியரோ, கைமேல் பிடிக்கும் படையில் வலியாரோ, படைக்கல, போர்த் தொழிற் கல்வியில் உயர்ந்தவரோ, நெஞ்சு வைராக்கியத்தில் உயர்ந்தவரோ, உணர்வான சூழ்ச்சிகளுடன் ஊக்கமும் கொண்ட சிரத்தை உடையவர்களோ என்று தமது பகைவரைப்பற்றிய வரலாறுகளை அந்த வீரர் முதல் தெளிந்து அறிவார்கள்.”

50

ஒற்றரைத் தூண்டி அன்றோர் உறுவலி உணர்வ ரேனும்
மற்றுமோ ரொற்றின் அல்லால் அன்னது மனத்துட் கொள்ளார்
சுற்றறும் அனிக மன்றி யொருபுடை துவன்றிச் சூழும்
பெற்றியும் உளதோ என்னு வேயொர்இத் தேர்வர் பின்னும்.

“இவ்வாறான பகைவரின் இயல்புகள்பற்றிய நிலைபரங்களைத் தூதுவர்களை முன்
னாகச் செலுத்தி இவர்கள் வலி, எண்ணம், கொள்கை, கோட்பாடு ஆகிய இவை
யாவற்றையும் அறிந்தாலும் இன்னுமொரு கூட்டம் வேறு தூதரை அனுப்பி அவர்
கள் வாக்கையும் உணர்ந்துதான், இரு தரமும் சென்ற வெவ்வேறு தூதுவர்கள்
தெரிவித்த கருத்துக்களைக் கொண்டு பகைவர் நிலைமைபற்றி உணர்ந்துகொள்வார்.
போர் செய்யும்படி இங்கு கொண்டு வரப்பெற்ற இச் சேனையே அன்றிப் பின்னரும்
வேறு உண்டோ எனவும் தூதுவரை இரகசியமாக விடுத்து அறிந்துகொள்ளுவர்.” 51

வினையது வினையை யென்றும் மெல்லிய என்கை வெஃகார்
அனிகமும் அனையர் தன்மை அதனையுஞ் சிறுமைத்தாக
நினைகிலர் தமக்கு மாற்றார் நேர்ந்தவ ராகின் மேலோர்
முனையறு புலத்தி லாற்றும் மும்மையும் முன்னிச் செய்வார்.

“போரின் செயலாக வரும் வினையை என்றும் வீரர் சுலபமாகக் கருதார். பகை
வருடைய சேனையையும் அவர்களையும் சிறுமையாகவும் நினைக்கமாட்டார். தமக்குப்
பகைவந்து சேர்ந்தால் எம் முன்னோர்கள் அப் பகையை ஒழிக்கமுதற்கண் கோபமில்லா
உள்ளத்துடன் சாமம், பேதம், தானம் என்னும் மூன்று காரியங்களையும் மனதில்
எண்ணிச் செய்வார்கள்.” 52

மூவியல் மரபி னாலும் முற்றறா தொழிந்த காலைக்
கோவியல் மரபுக் கேற்பக் கொடுஞ்சினந் திருகிக் கொட்புற்
றேவியல் படைஞ ரோடும் படையொடும் எதிர்த்து சுற்றி
மேவலர் பான்மை யுன்னி வெற்றிகொண் டனைவர் அன்றே.

“சாமம், பேதம், தானம் என்ற மூன்றாலும் பகையை நீக்க முடியாதுபோன
நேரத்து அரசு முறைமைக்கேற்பப் பெருங் கோர்பம் கொண்டு மாறுபாடாக எழுந்து
செலுத்தப்படும் ஆயுதங்களோடும் சேனையோடும் படைகளோடும் எதிர்த்து சூழ்ந்து
தம் மேல் வந்த பகைவரின் இயல்பையுன்னி அதற்கேற்பப் படை வகுத்து வெற்றி
கொண்டு தண்டம் செய்ய வருவார்கள்.” 53

நேர்ந்திட வலியி லோரும் ஞாட்பிடை நேர்தி ரென்றார்
சேர்ந்திடும் போழ்தும் வேந்தர் செருவினைக் குறித்துச் சென்று
சார்ந்திடல் பழிய தன்றோ வெல்லினுந் தானை தூண்டிப்
பேர்ந்திடச் செய்வர் அஃதே பெறலரும் புகழ் தன்றே.

“தம்மோடு போர் செய்வதற்குக் கொஞ்சமேனும் வலியில்லாதவரும், “போர்
செய்ய வா” என அழைத்தாலும் அப்போது தனக்கு நிகரற்ற வலியில்லாத ஒரு
வனோடு போர்புரிய அரசன் போனால் அது பழியாகும், அப்படித்தான் வெற்றிகொண்
டாலும் அது ஒரு புகழுடைய வெற்றியல்ல, ஆகவே வலியில்லார் பகைவராக
வந்தால் தனது சேனையை அரசன் அவ் வலியில்லார்பாற் செலுத்தி வெற்றி கொள்

வதே புகழாகும். அஃதன்றித் தான் சென்று வெற்றி கொள்ளல் புகழல்ல; அது இகழ்ச்சியாகும்.” 54

ஈதரோ உலகி லுள்ள இறைவர்தம் இயற்கை யாகும்
ஆதலால் நின்னொப்பாரில் அழிவிலா அகில மாள்வாய்
ஏதமொன் றடையாய் வானோர் யாரையும் ஏவல் கொண்டாய்
போதனும் நெடுமா லோனும் வைகலும் புகழ் வற்றாய்.

“இதுதான் எங்கள் அரசனே! உலகில் உள்ள அரசர்கள் கடைப்பிடிக்கும் இயல்பான முறை. ஆனமையால், நீயோ எஞ்ஞான்றும் அழிவில்லாது உமக்கு ஒப்பார் ஒருவரின்றி ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களையும் ஆள்கின்றாய்! ஒரு வடு அல்லது பழி அடையாய்! தேவர்கள் எல்லாரையும் ஏவல் கொண்டாய்! தாமரைமலர் மேலான பிரமதேவரும் நாராயணக்கடவுளும் நித்தலும் புகழும் தன்மை கொண்டாய்.” 55

இன்னதோர் மிடல்பெற் றுள்ள இறைவநீ அளிய னாகும்
பொன்னக ரவன்சொற் கேட்டுப் பூதமே படையா ஈசன்
நென்னலின் உதவும் பிள்ளை நேர்ந்திடின அவனை வெல்ல
உன்னினை போதி யென்னின் உனக்கது வசைய தன்றோ.

இவ்வாறாக வலிமைகொண்டுள்ள யாவர்க்கும் அரசனாகிய நீ மிகவும் எளிமை யான அசுரேந்திரனின் சொல்லைக் கேட்டு நம்பி பூதங்களே தமக்குப் படையாக சிவபிரான் நேற்றுத் தோற்றுவித்த குழந்தை போர் செய்யும்படி வந்தால் அவரை ஒரு பெரிய வீரன் என நீயும் நினைந்து போர் செய்யப் போவாய் எனில் அது உனக்கு பெரியதோர் வசையாகும்.” 56

மாற்றலர் வன்மை யோராய் மற்றவர் படைஞர் தங்கள்
ஆற்றலை யுணராய் நின்றன் அரும்பெருந் தலைமை யுன்னாய்
போற்றிடும் அமைச்ச ரோடும் புரிவன சூழாய் வாழா
சீற்றமங் கதுமேல் கொண்டு செல்லலுந் திறலின் பாற்றோ.

“பகைவர்கள் வலிமை உணராய்; அவர்களின் படையின் வலியறியாய்; உன்னுடைய எவராலும் அடையமுடியாத பெரும் தலைமைப் பாடு எண்ணாய்; உன்பெருமை நினைந்து உன்னைப் போற்றி வாழவைக்க இருக்கும் மந்திரிகளோடு கூட மேல் செய்ய வேண்டியதைப்பற்றி ஆலோசித்து அறியாது வீணை வெறுங்கோப மிகுதியால் போர் செய்யச் செல்லுதலும் ஒரு திறமை உடைய செயலோ!” 57

வீரமும் வலியும் மிக்கோ ராயினும் விதிவந் தெய்தில்
பாரிடை வலியிலோரும் படுத்திடப் படுவர் நின்போல்
பேருடல் அழியா ஆற்றல் பெருமையால் இறுவா யெய்தத்
தாரகன் மழலை தேருச் சிறுவனுந் தடியப் பட்டான்.

“வீரமும் வலியும் மிக்கோர்கள் யாராயினும் விதிவந்து சேருமேல் இப்பூமியில் அவர்கள் வலியிலாத ஒரு சிறுவனினாலும் கொல்லப்படுவர், இதேபோல் உனது தம்பியாகிய தாரகன் பெரியவச்சிர உடலம், அழியாத வலிமை இவைகளைப் பெருத தன்மையால் விதியான முடிவுவர “இன்னும் மழலைச் சொல்லும் நன்றாகப் பேசத் தெரியாத குழந்தையால் கொல்லப்பட்டான்.” 58

கலகல மிழற்றுந் தண்டைக் கழலடிச் சிறுவன் கைம்மாத்
தலையுடை இளவல் தன்னைத் தடிந்ததற் புதத்த தென்றால்
வலியரும் ஒருகா லத்தில் வன்மையை இழப்பர் ஆற்ற
மெலியரும் ஒருகா லத்தில் வீரராய்த் திகழ்வர் அன்றே.

“கல கல வெனச் சத்தமிடும் சிலம்பும் தண்டையும் அணிந்த சிறு பாதத்தை
உடைய சிறுவனாவன் பெரிய யானை முகமுடைய தாரகாசுரன் என்னும் தம்பியைக்
கொன்றது அற்புதம் என்று நினைக்க வேண்டாம். ஏனென்றால் உலக இயல்பின்படி
வலியார்களும் ஒருகால் தம் வலிமையை இழப்பார்கள். மிகவும் மெலிந்து வலியிலா
மல் இருப்பாரும் ஒருகால் வீரராய்த் திகழ்வார்கள்.”

59

யாருநே ரன்றி வைகும் இறைவநீ சிறுவன் றன்மேற்
போரினை முன்னி யேகல் புகழ்மைய தன்றால் அன்னான்
சீரொடு மதுகை யாவுந் தேர்ந்துபின் னவனில் தீர்ந்த
வீரரைப் படையொ டேவி வெற்றிகொண் டமர்தி யென்றான்.

“யாரும் உனக்கு நேரின்றி வாழ்கின்ற அரசே! சூரபன்மனே! நீ சிறுவனான
முருகன் மேலாகப் போரினைச் செய்ய வேண்டும் என நினைந்து செல்லுதல் உனக்குப்
புகழ்தரும் காரியம் அல்ல. ஆகவே அக் குழந்தையின் சீர், வெற்றி, வீரம் யாவற்
றையும் நீ ஆராய்ந்து அறிந்து பின்னர் அக் குழந்தைக்கு ஏற்ற வீரமுடைய ஒரு
வீரனைப் பெரும் படையோடு போருக்குச் செலுத்தி வெற்றி கொண்டு இங்கு சிறந்
திருப்பாய்” என அமோகன் என்னும் மந்திரி கூறினான்.

60

அறிதரும் அமைச்சர் தம்முள் அமோகன்இத் தன்மை தேற்ற
உறுதியீ தென்று சூரன் உள்ளுறு சினத்தை நீத்து
விறல்கெழும் அரிமான் ஏற்று விழுத்தகு தவிசின் ஏறிச்
செறிதரும் உழைஞர் தம்முட் சிலவரை நோக்கிச் சொல்வான்.

எல்லாவற்றையும் உணரும் புத்திக் கூர்மை உடைய மந்திரிகள் தம்மில் ஒருவனான
அமோகன் இத்தன்மையான வாசகங்களைச் சொல்லி சூரபன்மனை தெளிவுபடுத்தலும்;
அப்போது அதைக்கேட்ட சூரன், “ஆம், நீ சொல்வது சரி, இது உறுதியான
வார்த்தை” என்று தான் உட்கொண்ட கோபத்தை விடுத்து வலிமைகொண்டதும்
தான் முன்னர் அதினின்றும் தவறி விழுந்ததுமான அந்த மேலான அழகுக்கொண்ட
சிங்காசனத்தில் திரும்ப ஏறி அமர்ந்துகொண்டு தன்பக்கராகச் சூழ்ந்து நின்ற ஏவ
லாளர் தம்முளே சிலரைப் பார்த்துச் சொல்வானாயினான்.

61

பகனொடு மயூரன் சேனன் பரிதியம் புள்ளின் பேரோன்
சுகனிவர் முதலா வுள்ள தூதரைத் தருதி ரென்னப்
புகழ்புனை சூர பன்மன் பொன்னடி இறைஞ்சி யேத்தித்
தகுவர்கள் தலைவர் மற்றச் சாரணர் தம்மை உய்த்தார்.

“ஏவலாளரே! இப்போதே நீங்கள் விரைவாகச் சென்று உளவறியும் சாரணப்
படைகட்குத் தலைவரான பகன், மயூரன், கருடன், சக்கரவாகன், சுகன் முதலாக
உள்ள தூதரை என்முன்பு அழைத்து வாருங்கள் எனலும் உடன் அந்த ஏவலாளர்
புகழ் படைத்த சூரபன்மனின் பொன்னான பாதத்தில் பணிந்து துதித்து உடன் புறப்

பட்டுச் சென்று அவன் சொல்லியவாறே அசுர சாரணர்களின் படைத்தலைவர்களைக் கொண்டு வந்து முன்னாக விடுத்தார்கள். 62

சாரணர் இனையர் போந்து தாள்முறை பணிந்து நிற்பச்
சூரனங் கவரை நோக்கித் துண்ணென நீவி ரேகிப்
பாரிடை வந்த கந்தன் பான்மையும் படைவெம் பூதர்
சேருறு தொகையும் யாவும் தேர்ந்திவண் வருதி ரென்றான்.

சாரணப் படைத்தலைவரான இவர்கள் வந்து சூரபன்மன் முன் அவனது பாத கமலங்களை முறையாகப் பணிந்து எழுந்து முன்நின்றலும்; சூரபன்மன் அவர்களைப் பார்த்து “சாரணத் தலைவரே! இப்போதே நீங்கள் விரைவாகச் சென்று, இப்பூமியில் சிவபிரான் திருக்குமாரான கந்தன் வந்துள்ளானாம். அவனுடைய சிறப்பையும் அவனைச் சூழ்ந்த பெரிய கொடிய படைகளான பூதங்களையும், அவைகள் எவ்வளவு தொகை என்பதையும் மற்றும் யாவற்றையும் தேர்ந்து கொண்டு இவ்விடத்து வருவீராக” என்றான். 63

ஒற்றுவர் உணர்ந்தந் நீர்மை உச்சிமேல் கொண்டு தங்கோன்
பொற்றடங் கழல்கள் தாழ்ந்து புடவியை நோக்கிச் சென்றார்
மற்றவர் போய பின்னர் மாறிலாச் சூர பன்மன்
வெற்றிகொள் அவுணர் போற்ற வீற்றிருந் தரசு செய்தான்

சூரபன்மன் சொல்லிய வார்த்தையின் உட்கருத்துக்களைத் தெளிவாக விளங்கிக் கொண்ட அந்த சாரணத் தலைவர்கள் அவன் கட்டளையை உச்சிமேற் கொண்டு (சிரத் தையுடன் ஏற்று) மீண்டும் தங்கள் அரசனின் பொன்னார்ந்த சேவடிமுன் தாழ்ந்து பணிந்து எழுந்து இப்பூமியை நோக்கியவாறு சென்றார்கள். இவர்கள் சென்ற பிற்பாடு மாறின்றிச் சிறப்புடன் வாழும் சூரபன்மன் வெற்றி பல ஈட்டிப் புகழ்கொண்ட அசுரர்கள் பலர் போற்றி வணங்கி நிற்ப வீற்றிருந்து அரசு செய்தான். 64

ஏதமில் சூர பன்மன் இளவல்தன் முடிவு நேடி
மாதுயர் கொண்டு தேறி வைகிய தன்மை சொற்றும்
ஆதியங் கடவுள் மைந்தன் அமரர்தங் கிரியை நீங்கிப்
பூதல மீது வந்த நெறியினைப் புகல லுற்றும்.

“முனிவர்களே! குறைவு ஒன்றும் இல்லாத சூரபன்மன் தம்பியான தாரகனின் முடிவை அறிந்து பெரும் துயரம்கொண்டு மீண்டுதேறி இருந்து அரசாண்டிருந்த தன்மை சொன்னோம். இப்பால் ஆதியங்கடவுளான சிவபிரான் திருக்குமாரன் இப் பூமியில் எந்தப் பாதையால் வந்தார்; எப்படி வந்தார் என்னும் தன்மையினைச் சொல்வோம்” என சூதமுனிவர் மீண்டும் நைமிசாரணிய முனிவர்க்குச் சொல்கின்றார். 65

அசுரேந்திரன் மகேந்திரஞ் செல் படலம் முற்றிற்று

ஆகத் திருவிருத்தம் 1628

23. வழிநடைப் படலம்

குருமணி மகுடம் ஆறுங் குழைகளுந் திருவில் வீசத்
திருமணி வரையின் மேவுந் திருக்கைவேற் பெருமானுக்குக்
கருமணி யாழிப் புத்தேள் கையுறையாக ஆங்கோர்
பருமணி நீட்டிற் றென்னப் பானுவந் துதயஞ் செய்தான்.

இரத்தினங்களிற் சிறப்புற்ற மணிகளால் செய்யும் தொழில்கள் அனைத்தும்
நிரம்ப அமைந்த ஆறு இரத்தின முடிகளும், திருக்காதில் அணியப்பெற்ற குண்டலமும்
அருள்நிறையும் ஒளிவீச திருக்கையில் வேலேந்திய வண்ணம் தேவகிரியில் தேவர்கள்
பூசை செய்ய வீற்றிருந்தருளிய ஆறுமுக நாயகனுக்கு கருமையான நீல இரத்தினம்
போலும் வண்ணமுடைய சமுத்திர தேவனானவன் கையுறைப் பொருளாக ஓர் முத்து
மணியை நீட்டிக்கொடுக்குமாறுபோல சூரியபகவான் சமுத்திரத்தின் கிழக்கே வந்து
உதயமானான். சூரியன் உதயமாகி கடல்மேல் தோன்றிய காட்சி தேவமலையில் ஒளி
வீசும் இரத்தின முடிகளும் குண்டலங்களும் நிறைய ஆறுமுகமும் பன்னிரண்டு திருக்
கையுடனும் தேவகிரியில் இருந்தருளும் பெருமானுக்கு காலேவணக்கம் செய்யும்படி
சமுத்திரதேவன் முத்துமணி ஒன்றை நீட்டியது போலும் என்றார். 1

மங்குல் வானமேல் வெய்யவன் கதிரென வழங்குஞ்
செங்கை கூப்பியே தொழுதிடு வானெனச் செல்ல
அங்கல் வேலையில் அறுமுகன் கடவுள்வெற் பகன்று
பொங்கு தானையும் அமரருஞ் சூழ்தரப் போந்தான்.

மேகங்கள் உலவும் வானத்திலே வெப்ப கிரணங்களை உடைய சூரிய பகவான்
தனது கிரணங்கள் என்னும் கைகளை மேற் குவித்து தேவகிரியில் இடங்கொண்ட
எம் கடவுளை வணங்குவான்போல மேலே எழுந்து செல்ல அங்கு அந்த நேரத்து
ஆறுமுகம் உடைய பகவான் தேவகிரி என்னும் மலையை விட்டு நீங்கி பொங்கித்
திரண்டு வேகத்துடன் செல்லும் பூத சேனையும் தேவரும் சூழ்ந்து வரும்படியாகப்
புறப்பட்டுச் சென்றருளினார். 2

தன்னை நீக்கியே சூழ்வுறுந் தவமுடைப் பிருங்கி
உன்னி நாடிய மறைகளின் முடிவினை யுணரா
என்னை யாளுடை யானிடஞ் சேர்வன்என் றிமையுக்
கன்னி பூசனை செய்தகே தாரமுன் கண்டான்.

இவ்வாறு சென்றருளிய பெருமான், அம்பாளை விட்டு நீக்கி சிவபிரானையே தனியே
வணங்குவேன் எனத் திடசங்கற்பம் கொண்டு சிவபிராணை மட்டும் வணங்கும் வரலாறு
உடைய பிருங்கி என்னும் முனிவரின் செயல் கண்டு அம்பாள் யாவற்றையும் சிந்தித்து
நாடி வேதங்கள் சுட்டி நிற்கின்ற முடிபை உணர்ந்து இமயமலையில் தோன்றிய
நித்திய கன்னிகையாகிய உமையம்மை எம்பிரானுடைய இடப்பாகத்தைச் சேர்ந்து
கொள்ளவென முற்பட்டு அதற்காக கேதாரத்திற் சென்று பூசை செய்தருளிய திருக்
கேதாரம் என்னும் தலத்தை முன்னாக முருகப்பிரான் கண்டுகொண்டார். தேவகிரியில்
நின்றும் புறப்பட்டு தெற்கு நோக்கி வரும் பெருமான் முதலாவது கண்ட தலம்
திருக்கேதாரமாகும்.

பிருங்கி முனிவர் வரலாறு: அம்பாளைவிட்டு சிவபிரானையே வழிபடுவேன் எனத் திடங்கொண்ட பிருங்கி முனிவர் அவ்வாறு செய்தலும் அம்பாள் அதுகண்டு பெருமானை விட்டு நீங்க அப்போது சத்தியாவும் பிருங்கி முனிவரிடம் இருந்து நீங்கலும் அவர் கீழே விழப்போகும்போது சிவபிரான் விழாதபடி நிற்க மூன்று கால் கொடுத்தார். இந்நிலையை உணர்ந்த பெருமாட்டி சிவனே பரம்பொருள் எனும் வேதங் கூறும் உண்மையைத் தெளிந்து பிரிந்த பெருமானை மீண்டும் சேர்வதற்காக திருக்கேதாரத்தில் சென்று பூசைசெய்து பழையபடி சுவாமி இடப்பாகத்து அமர்ந்தருளிஞர் என்பது வரலாறு. 3

பைய ராவின்மேற் கண்டியில் பண்ணவன் றனக்குந்
தையல் பாதிய நேபரம் பொருளெனுந் தன்மை
மையல் மானுடர் உணர்ந்திட மறைமுனி யெடுத்த
கைய தேயுரைத் திட்டதோர் காசியைக் கண்டான்.

பாம்பாகிய சயனத்தின்மேல் யோகநித்திரை செய்கின்ற நாராயணக்கடவுளுக்கு தையலைப் பாகமாக உடைய சிவபிரானே பரம்பொருள் என்னும் தன்மையை அறியாத மனிதரும் அறிந்து கொள்ளும்படியாக வியாசமுனிவர் எடுத்த கையே வழங்காமல் போனதன்மையால் இந்த உண்மையை உரைத்திட்டதோர் காசி எனும் சிவாலயத்தைக் கண்டார்.

வியாசமுனிவர் பரம்பொருளை உணர்ந்த வரலாறு: வியாசமுனிவர் காசியிற் சென்று அங்குள்ளார் முன்னிலையில் “நாராயணக் கடவுளே பரம்பொருள்” எனச் சொல்லி இரண்டு கைகளையும் நீட்டினார். அப்போது நந்தியெம் பெருமான் வியாசனை நோக்கி “அப்படியா, வேதங்கள் யாவும் சிவனே பரம் பொருள் எனக் கூறியும், நீ அதை நான்காக வகுத்தும் இங்கு இப்படிச் சொன்னமையால் நீட்டிய கை மடக்க முடியாது போகக் கடவது” என, அப்போது நீட்டிய கை நீட்டியபடியே வியாசமுனிவர் மடக்க இயலாது நின்றார். ஆகவே இச்செயலால் சிவனே பரம்பொருள் என உலக மக்களைத் தெளிய வைத்த இடமான காசித் தலத்தைக் கண்டார். 4

பருப்ப தப்பெயர்ச் சிலாதனற் பாலகன் பரமன்
இருப்ப வோர்வரை யாவனென் றருந்தவம் இயற்றிப்
பொருப்ப தாகியே ஈசனை முடியின்மேற் புனைந்த
திருப்ப ருப்பதத் தற்புதம் யாவையுந் தெரிந்தான்.

மலையின் பெயர்கொண்ட சிலாதன முனிவரின் மகனான நந்தியங்கடவுள் சிவபிரான் தன்மேல் இருப்பத் தான் ஓர் மலை ஆவேன் என்று எண்ணி அதற்காகத் திடங்கொண்டு தவம் செய்து தவப்பேற்றால் தான் மலையாகி ஈசனின் திருவுருவைத் தனது மலைவடிவின் முடிமேல் தாங்கிய பெருமைகொண்ட திருப்பருப்பதம் என்னும் பெயர்கொண்ட சிவாலயத்தின் அற்புதம் யாவையையும் கண்டருளிஞர் எமது ஆறுமுகக் கடவுள். 5

அண்டம் மன்னுயிர் ஈன்றவ ஞுடன்முனி வாகித்
தொண்ட கங்கெழு சுவாமிதன் மால்வரை துறந்து
மண்டு பாதலத் தேகியே யோர்குகை வழியே
பண்டு தான்வரு வேங்கட கிரியையும் பார்த்தான்.

அண்டங்களையும் மேலான உயிர்களையும் ஈன்ற தாயாகிய உமையம்மையாரொடு தாம் கோபமாகி தொண்டகப் பறை முழக்கம் குறைவுறாத திருவேரகம் என்னும்

தலத்தை விடுத்து கீழே மண்டிய பாதாள உலகத்திற்குச் சென்று பின்னர் ஓர் குகை வழியாக முன்னே இப்பூமியில் தான் வந்தருளிய இடமான திருவேங்கடம் என்னும் மலைத்தலத்தையும் எம்பிரான் கண்டருளினார்.

முருகக் கடவுளுடைய தலமே இக்காலத்தில் உள்ளார் வணங்கும் திருவேங் கடமலையாகும். இது திருமாலின் தலமெனவே கொள்கிறார்கள் இப்போதுள்ளார்.

சிலந்தி மாசுணம் மும்மதக் கரிசிவ கோசன்

மலைந்தி டஞ்சிலை வேட்டுவன் கீரனே மடவார்

பலந்த ரும்வழி பாட்டினாற் பரனைக்

கலந்து முத்திசேர் தென்பெருங் கயிலையுங் கண்டான்.

சிலந்தியும், பாம்பும், மும்மதம்பொழியும் யானையும், சிவகோசரியாரும், போர் புரியும் வேடுவர் தலைவரான கண்ணப்பநாயனாரும், நக்கீரதேவனும், கன்னிகைகளும், யாவர்க்கும் பலனைக் கொடுக்கின்ற வழிபாட்டாலும், வழிபாடு செய்து சிவபிரா னைக் கலந்து முத்தி எய்திய தலமாகிய தென்கைலாயம் எனச் சிறப்பித்துச் சொல் லப்பெறும் திருக்காளத்தி என்னும் சிவாலயத்தைக் கண்டருளினார் எமது ஆறுமுகக் கடவுள்.

சிலந்தி பூசை செய்தது: பிரமதேவரின் சாபத்தால் சிலந்தி வடிவாகிய மாதவ ஊறன் என்பவன் காளத்தியில் சென்றருளி அங்கு எம்பிரானுக்கு தனது வாய் நூலால் ஆலயம் சமைத்து உண்டாக்கி வழிபாடு செய்து முத்திபெற்றான்.

பாம்பு பூசித்தமை: சிவபிரான் அணிகலமாக விளங்கும் காளன் என்னும் பாம்பு பெண்கள்மேல் இச்சையாக அவர்களுடன் பலகாலம் கூடி இன்புற்ற நிலையால் சிவபி ரான் அணியாக அமையத் தவறியமையால் ஏற்பட்ட சாபத்தினால் இப்பூமியில் வந்து திருக்காளத்தியில் ஈசனை வழிபாடு செய்து அங்கு தனக்கு மாறாகவந்த யானை ஒன்று டன் மாறுபட்டுப் போர்புரிந்து இருவரும் இறக்க காளன் என்னும் பாம்பு முத்தி எய்தியது.

யானை முத்தி பெற்றமை: திருக்கைலாய மலையில் சிவபிரான் சந்நிதியில் உத்தர வின்றி உட்பிரவேசித்த தன்மையால் அத்தி என்னும் கணத்தலைவன் அம்பாளின் சாபத்திற்கு உள்ளாகி இப்பூமியில் வந்து யானை வடிவாகி சிவபிரானை காளத்தியில் பூசைசெய்து தன்னோடு மாறுபட்ட காளன் என்னும் பாம்பு உடன் போர் செய்து இறந்து முத்தி எய்தினான்.

சிலந்தியும், பாம்பும், யானையும் பூசித்துப் பேறு அடைந்தமையால் சீ+காளம்+ அத்தி என்னும் மூன்றினது பதங்களும் சேர்ந்து சீகாளத்தி திருக்காளத்தி என வந் தது என்பர்.

சிவகோசரியார்: இவர் காளத்திமலையில் பெருமானை வேதவிதிப்படி அர்ச்சித்தவர். கண்ணப்பநாயனார் செய்த பூசையைத் தவறாகக் கருதி சுவாமியால் அங்கு பின்னர் உணர்த்தப்பட்டு கண்ணப்பர் கணஅப்பும் அன்புச்செயலை நேரில் கண்ட பிராமண முனிவர்.

கண்ணப்பர்: கண்ணப்பநாயனார் வேட்டுவக் குலத்தவர். காளத்திமலையில் வேட் டையாடப்போன நேரத்தில் அங்கு இருந்த கோவில் சென்று சுவாமியைக் கண்டு அன் பாகி வாயில் நீர் எடுத்து வந்து அபிஷேகித்தும் கொண்டையில் பூக்கொண்டுவந்து சூட்டியும் தனது வாயில் இட்டு பதம் அறிந்த ஊனாகிய அமுதை நிவேதித்தும் சொல் லொணாத அன்பால் பூசை செய்து கண்ணையே அம்பால் இடந்து அப்பி முத்திபெற்றவர்.

நக்கீரர்: மதுரை சோமசுந்தரக் கடவுளின் தலைமையில் நடந்த தமிழ்ச் சங்கத்தில் உள்ள புலவர். இவர் இறைவன் அருளால் கைலாபாதி காளத்திபாதி என்னும் அந் தாதிபாடி இறைவன் அருள் பெற்றவர். காளத்தியில் கோவில்கொண்ட பெருமானின் அருட் சத்தியாகிய ஞானப்பூங்கோதை அம்பாளிடத்து பெரிதும் அன்புடையவர்.

கன்னியர்: இவர்கள் மதுரையில் உள்ள தாசி ஒருத்தியின் மக்களாவர். இவர்கள் நக்கீரதேவரின் காளத்தி அப்பன்மேல் பாடிய பாடலைப்படித்து காளத்தி செல்ல விரும்பினார்கள். தாய் அதற்கு உடன்படாமையால் அவர்கள் எப்படியாவது காளத்தி செல்ல வேண்டும் என எண்ணிய எண்ணத்தை அறிந்த இரு கள்வர் இவர்களை வஞ் சனையால் அழைத்துச் சென்று பொருள்களையும் ஆபரணத்தையும் அபகரிக்க எண்ணி அக்கள்வர் தபோதனர் வேடங்கொண்டு தாயை அறியாது இந்த இரண்டு கன்னி யர்களுக்கும் தாங்கள் காளத்தி செல்வதாகக்கூறி அவர்களை நம்பச்செய்து கள வாகக் கூட்டிச் சென்று காட்டில் வைத்து இப்பெண்களைக் கொன்று ஆபரணம் அப கரிக்க எண்ணுவதை பெண்கள் உணர்ந்து சிவபிரானைத் தியானிக்க சுவாமி ஓர் பூக் கொய்யும் பண்டாரம்போல் வந்து இவர்களைக் கள்வரிடம் மீட்டு காளத்தியில் சேர்த்து மறைந்தருள இக்கன்னியர் அங்கிருந்து காளத்தி அப்பனை வணங்கி முத்தி எய்தினார்.

கொடிய வெஞ்சினக் காளியிக் குவலய முழுதும்
முடிவு செய்வன்னன் நெழுந்தநாள் முளரியான் முதலோர்
அடைய அஞ்சலும் அவன்செருக் கழிவுற வழியாக்
கடவுள் ஆடலால் வென்றதோர் வடவனங் கண்டான்.

கொடுமையுடன் பெருங்கோபமுடைய காளிதேவியானவள் இந்த பூமி முழுமை யும் முடிவு செய்வேன் என எண்ணி நடமாடிக்கொண்டு அழிவுசெய்ய முற்படலும் அப்போது அதுகண்ட பிரமதேவர் முதற்கடவுளர் பெரிதும் அஞ்சி ஓடுங்க, அக்காளி தேவிகொண்ட செருக்கு அழிவுறும்படியாக அழியாத கடவுளாகிய சிவபெருமான் திருப்பாதத்தை மேலே தூக்கி நின்று ஆடியருளி காளியின் ஆடலை வென்று அருள் செய்த திரு ஆலங்காடு என்னும் பதியையும் எம்பிரான் சென்று கண்டருளினார். 8

அம்பு ராசிகொள் பிரளயத் தினுமழி வின்றி
உம்பர் மாலயற் குறையுளாய்க் கயிலைபோ லொன்றாய்
எம்பி ரான்தனி மாநிழல் தன்னில்வீற் றிருக்குங்
கம்பை சூழ்தரு காஞ்சியந் திருநகர் கண்டான்.

சமுத்திரங்கள் உலகை அழிவு செய்யும் காலமாகிய சலப்பிரளயத்திலும் அழி வில்லாது தேவர்கள், நாராயணக் கடவுள், பிரமதேவர் இவர்கட்கு என்றும் இருப் பிடமாய் திருக்கைலாய மலைபோல எல்லாச் சிறப்பும் உடைய ஒன்றாகியும் விளங்கும் தனியான மாமர நிழலிலே எம்பிரான் வீற்றிருந்தருளும் பெரும் பேறினை உடைய தும், கம்பையாறு சூழ்ந்து விளங்கப்பெற்றதுமான திருவோங்கிய காஞ்சி என்னும் பதியையும் கண்டருளினார் எமது முருகக் கடவுள். 9

ஏல வார்குழல் உமையவள் பூசைகொண் டிருந்த
மூல காரண மாகிய முதல்வன்ஆ லயமும்
மாலும் வேதனும் அமரரும் வழிபடு மற்றை
ஆல யங்களாய் உள்ளவுங் கண்டனன் ஐயன்.

நறுமணம் கமழும் இயற்கை வாசனை உடைய கூந்தலைக் கொண்ட உமை அம்மை யார் பூசையை ஏற்றுக் கொண்டு காஞ்சியிலே இருந்த எப்பொருட்கும் மூலகாரணர் ஆன் சிவபிரான் ஆலயம் எனும் கச்சிக் கம்பமும் நாராயணக் கடவுள் பூசை செய்த திருமாற்பேறும் இன்னும் பிரம தேவர் தேவர்கள் யாவரும் பூசைசெய்து பேற டைந்த வேறு வேறு சிவாலயங்களையும் காஞ்சியில் எம்பிரான் கண்டருளினார். 10

என்னிகர் எவரு மில்லென் றிருவரும் இகலும் எல்லை
அன்னவர் நடுவு தோன்றி அடிமுடி தெரியா தாகி
உன்னினர் தங்கட் கெல்லாம் ஒல்லையின் முத்தி நல்கித்
தன்னிகர் இன்றி நின்ற தழற்பெருஞ் சயிலங் கண்டான்

அதன் பின்னராக எம்பிரான் சென்றருளி எனக்கு நிகராவார் யாரும் இ லை எனச் செருக்குற்றமையால் பிரமதேவரும் திருமாலும் தாங்கள் இருவரும் ஒருவ ரோடு ஒருவர் போர்செய்த நேரத்து அவர்கள் நடுவே சோதியாகத் தோன்றி அதன் அடியையும் முடியையும் போர்செய்த பிரமாவும் விஷ்ணு மூர்த்தியும் தெரியாதபடி யாகிய வண்ணம் கொண்டு நின்று பின்னர் அருளால் மலைவடிவாகச் சுருங்கி சிவலிங்க மூர்த்தியாகவே அசையும் படியாகி ஆனால் நினைத்தவர்களுக்கெல்லாம் உடன் முத்தி தரும் தலம் எனப்படும் திரு அண்ணாமலை என்னும் மலைத் தலத்தையும் எம்பிரான் பார்த்தருளினார். 11

மண்ணுல கிறைவன் செய்யும் மணந்தனை விலக்கி எண்டோள்
அண்ணலோர் விருத்தன் போல்வந் தாவண வோலை காட்டித்
துண்ணெண வழக்கில் வென்று சுந்தரன் றனையாட் கொள்ளும்
பெண்ணையம் புனல்கூழ் வெண்ணெய்ப் பெரும்பதி தனையுங் கண்டான்.

இந்த மண் உலகிலே சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள், தான் திருமணம் செய்யும்படி யாகச் சென்றிருந்த திருமணப் பந்தரிலே எங்கள் சிவபிரான் தாம் ஓர் கிழப்பிரா மணர்போல எழுந்தருளி வந்து தமது திருக்கையில் ஓர் அடிமைச் சீட்டையும் காண் பித்து “சுந்தரனே! நீ எனது அடிமை” எனச் சாதித்து தனது கையில் வைத்திருந்த உறுதியான ஓலையைக் காண்பித்து நின்றலும் சுந்தரர் அதை ஏற்காது மறுத் ததற்காக விரைவாகத் திருவெண்ணெய் நல்லூர் சென்று அங்கு நீதிவான்கள் முன் னிலையில் தனது வழக்குச் சொல்லி வெற்றிகொண்டு அதனாலே சுந்தரமூர்த்தி சுவாமி களின் திருமணம் நிகழ்வுறாவகை தடுத்தருளி உய்யுற்படி அவரை ஆண்டுகொண்ட பெருமான் வீற்றிருந்தருளிய பெண்ணையாறு சூழ வரும் சிறப்பினைக் கொண்ட திரு வெண்ணெய் நல்லூர் என்னும் பதியையும் எங்கள் குருபரன் பார்த்தருளினார். 12

தூசினால் அம்மை வீசத் தொடையின்மேற் கிடத்தித் துஞ்சும்
மாசிலா வுயிர்கட் கெல்லாம் அஞ்செழுத் தியல்பு கூறி
ஈசனே தனது கோலம் ஈந்திடு மியல்பால் அந்தக்
காசியின் விழுமிதான முதுகுன்ற வரையுங் கண்டான்.

இப்பால் எங்கள் ஆறுமுக ஐயன் சென்றருளி, உலகமுதல்வியான அம்மை இவ் விடத்துச் சேர்ந்து இறக்கும் உயிர்களை தமது மடிமேற் கிடத்தி வஸ்திரத்தினாலே வீச அப்போது இறக்கப்போகும் மாசு இல்லாத உயிர்களுக்கு அவைகளின் செவியில் ஐந்து எழுத்தின் இயல்பை ஓதி சிவபிரான் தனது வடிவத்தை இறக்கின்ற உயிர்

கட்கு கொடுக்கும் இயல்பினால் அந்தக் காசி என்னும் பதியிலும் பார்க்க மேம்பாடான திருமுதுகுன்றம் என்னும் மலைத்தலத்தையும் கண்டருளினார் பன்னிரு கைகளை யுடைய பகவான்.

13

விரிகனல் வேள்வி தன்னில் வியன்றலை அரிந்து வீட்டிப்
பொருவரு தவத்தை யாற்றும் பதஞ்சலி புலிக்கால் அண்ணல்
இருவரும் உணர்வாற் காண எல்லையில் அருளா லீசன்
திருநட வியற்கை காட்டுந் தில்லைமு தூரைக் கண்டான்.

மேலாகச் சவாலித்து எழுந்த யாகத்தில் அழகிய தனது தலையையே அரிந்து வீழ்த்தி நிகரற்ற தவத்தை ஆற்றிய பாம்புக்காலினை உடைய பதஞ்சலி முனிவரும் புலியின் கால் கொண்ட வியாக்கிரபாத முனிவரும் இருவரும் உணர்வினால் கண்டு தரிசிக்கும்படியாக எல்லையற்ற கிருபையோடும் ஈசன் திருநடனத்தின் இயல்பினைக் காட்டியருளிய தில்லையம்பலம் என்னும் முதிய ஊரினை எங்கள் குருமணியான குமரன் கண்டருளினான்.

பதஞ்சலி:- இவரை ஆதிசேடனின் மறுஅவதாரம் எனச் சொல்வர். இவர் அத்திர முனிவரின் புதல்வன் சிவபிரான் திருநடனம் தரிசிக்கும் பேறு பெற விரும்பியே இப் பிறவி எடுத்துக் கொண்டார், தை மாசத்தில் பூச நட்சத்திரத்தில் அன்று எம்பிரான் திருநடனத்தைத் தரிசித்துக் கொண்டவர்.

புலிக்கால் முனிவர்:- இவர் சிவபிரானை அர்ச்சிப்பதற்கு வேண்டிய மலர் கொய்வதற் காக இறைவனை வேண்டியே வழிபட்டு இந்தப் புலிக்காலை வேண்டிப் பெற்றுக் கொண்டார்.

தண்டளிர்ச் சோலைத் தில்லைத் தபனிய மன்றி லென்றுந்
தொண்டையங் கனிவாய் மாது தொழச்சுராட் புருடன் உள்ளத்
தண்டரு மதிக்க லாற்றா அற்புதத் தனிக்கூத் தாடல்
கண்டனன் கசிவால் உள்ளங் களிப்புற வணங்கிப் போனான்.

குளிர்மையும் பசுமையும் நிரம்ப தழைத்தோங்கிய பூஞ்சோலையுள்ள பொன்மய மான தில்லையம்பலத்தே எஞ்ஞான்றும் கொவ்வைப் பழத்தின் நிறங்கொண்ட சொண் டுடன் கூடிய வாயினை உடைய உமைஅம்மையார் கண்டு தொழும்படியாக விராட் புருடன் என்பவனுக்கு இருதயம் என்னும் சிதம்பர தலத்திலே தேவர்களும் நாடற் கரிய தன்மையால் அற்புதம் நிறையும் வண்ணமுடைய தனியான கூத்தின் ஆடல் கண்டருளி எமது குருபரனான ஆறுமுகக் கடவுள் திருவுள்ளம் கசிவாகி களிப்புற்று வணங்கிப் போனார்.

15

குடமுனி கரத்தில் ஏந்துங் குண்டிகை இருந்து நீங்கிப்
படிதனில் வேறுவேறாய்ப் பற்பல நாமந் தாங்கிக்
கடல்கிளர்ந் தென்னச் செல்லுங் காவிரி யென்னு மாற்றின்
வடகரை மண்ணியின்பால் வந்தனன் கருணை வள்ளல்.

அகத்தியமுனிவர் தமது கையில் ஏந்திய கமண்டலத்தினின்றும் புறப்பட்டு வெளியே ஆறுகிப் பெருகி இப்பூமிமேல் வேறு வேறு கிளைகளாகப் பிரிந்தோடி பற் பல நாமங்களைக் கொண்டு கடல் புறப்பட்டுப் பெருகுவதுபோலச் செல்லும் காவிரி

என்னும் ஆற்றங் கரையினில் வடபுறத்துக் கிளையாகப் பெருகிய மண்ணியாற்றங் கரையின்பால் வந்து சேர்ந்தருளிஞன் கருணை வள்ளலான ஆறுமுகப் பிரான்.

தேவகிரியில் நின்றும் அதிகாலை புறப்பட்டுத் தெற்கு நோக்கி வழிக்கொண்டு திருக்கேதாரம், காசி, திருப்பருப்பதம், திருவேங்கட மலை, திருக்காளத்தி, திரு வாலங்காடு, காஞ்சி, திருஅண்ணாமலை, திருவெண்ணைய நல்லூர், திருமுதுகுன்றம் ஆகிய தலங்களைக் கண்டு பின்னர் தில்லைச் சிதம்பரத்தைச் சேர்ந்து அங்கு உமையம்மையார் சாட்சியாக வணங்கி நிற்ப உலகய்ய, ஆடும் ஆடல் தரிசித்து மகிழ்வால் வணங்கி அப்பால் மண்ணியாற்றங் கரையில் எம்பிரான் சேர்ந்தருளிஞர். 16

வழிநடைப் படலம் முற்றிற்று

ஆகத் திருவிருத்தம் - 1644

24. குமாரபுரிப் படலம்

அளவில் பூதவெம் படையொடு மண்ணியா றதன்கட் குளகன் வந்துழி எழுந்திடு பூழிவான் குறுகி ஒளிரும் வெய்யவன் கதிர்தனை மறைத்தலா லோடி வளைநெ டுங்கடல் மூழ்குவான் புக்கென மறைந்தான்.

அளவு இல்லாத பூதங்களாகிய கொடிய சேனைகளோடு மண்ணியாற்றங் கரையில் குண்டலம் விளங்கும் பன்னிரு செவியினை உடைய எம்பிரான் வந்திடுதலும் எழுந்த புழுதியானது வானத்தைக் குறுகிச்சென்று பிரகாசமுடைய சூரியதேவனின் கதிர்களை மறைத்துக் கொண்டமையால், சூரியபகவான் “என்மேல் புழுதிபட்டது: ஆகவே நான் குளிக்கவேண்டும்” எனக் கடலில் சென்று குதிப்பான்போல் மேற்குப் புறத்து சமுத்திரத்தில் மறைந்தான். 1

மறைந்த காலையில் தோன்றின மாலையும் நிசியங் குறைந்த திங்கள்வந் துதித்தது தாரகை குறுகி நிறைந்தெழுந்தவோர் மன்னவன் இறந்துழி நீங்கா துறைந்த ஒன்னலர் யாவருங் கிளர்ந்தவா ரெப்ப.

சூரியன் மறைந்தகாலையில் மாலைப்பொழுது தோன்றியது. இரவும் இளம் பிறையுமும் உதயமாகிக்கொண்டன. நட்சத்திரங்கள் உதயமாகின. இவையாவின் வரவும் எவ்வாறெனில் நல்லபடியாகச் செங்கோல் செலுத்தி ஆண்ட ஓர் அரசன் இறந்தபோது அவனுக்கு முன்பயத்தால் வெளிப்படாதிருந்த பகைவர் வெளிப்பட்டவாறு போல இருந்தது. 2

மிக்க தாருக வனத்தினை யொத்தது விசும்பில் தொக்க பேரிருள் மாதரொத் தனஉடுத் தோற்றஞ் செக்கர் ஈசனை யொத்ததொண் போனகஞ் செறிந்த கைக்க பாலம தொத்தது கதிரிளம் பிறையே.

மேலான தாருகவனம் என்னும் பதியை ஒத்தது வானத்தில் கூடிய இருள். அங்கு வாழ்ந்த முனிவர் பத்தினிமார்களை ஒத்தன வானத்துள்ள நட்சத்திரங்கள். மாலைச் செக்கர் வானம் ஈசனை ஒத்தது. சுவையான அமுது கொள்ளப்பெற்ற ஈசன் திருக்கையில் உள்ள பிட்சாபாத்திரமான கபாலத்தை ஒத்தது ஒளி உடைய இளம்பிறை. 3

நிலவு லாவிய ககனமா நீடுபாற் கடலில்
குலவு கின்றதோர் பொருளெலாம் கொண்டுக்கொண் டேகி
உலகில் நல்குவான் முயலெனும் ஒருமகன் உய்ப்பச்
செலவு கொண்டதோர் தோணிபோன் றதுசிறு திங்கள்.

சந்திரனின் ஒளியானது பரந்து தோன்றுவதால் அதுவோர் பாற்கடல் எனும்படியாக அமைய அவ்வாறுகிய பாற்கடலில் குலவி விளங்கும் பொருள்கள் யாவற்றையும் கொண்டு கொண்டு சென்று உலகிலே சேர்க்கும்படியாக முயலகன் என்பவன் செலுத்திய ஓர் தோணிபோல விளங்கும்படி சந்திரனாகிய இளம்பிறை முயற்கறை என்னும் கருமையுடன் வானத்து நீந்தல் போலத் தென்பட்டது. 4

ஆன காலையில் அறுமுகப் புங்கவன் அமல
மேனி சேரொளி நிலவொடு கங்குலை வீட்டிப்
பானு மேவரு மெல்லெனச் செய்தலிற் பரமாம்
வான நாயகன் கயிலைபோன் றிருந்ததவ் வையம்.

அவ்வாறுகிய காலையில் ஆறுமுகமுடைய கடவுள் நிர்மல சொருபமாக விளங்கும் திருமேனியினின்றும் பிரகாசிக்கும் ஒளியானது இராக்காலத்து இருளையும் நிலவின் ஒளியையும் நீக்கி சூரியன் பொருந்தி விளங்கும் பகற்காலம்போல் இருத்தலில் இப்பூமியே திருக்கைலாய மலைபோல் இருந்தது. 5

வீசு பேரொளி விறற்குகன் இவ்வா
ருசின் மண்ணியின் அகன்கரை நண்ண
ஈச னும்அவனை எய்துபு வேதாக்
கேசவன் முதல்வர் இன்ன கிளப்பார்.

எங்கும் பரந்து வீசுகின்ற பேரொளியினை உடைய சர்வ வல்லவரான முருகப்பிரான் மண்ணியாற்றங்கரையைச் சேர்ந்தருள ஈசனாகிய அவரைப் பிரமதேவரும் நாராயணக்கடவுளும் மற்றையோரும் சென்று சேர்ந்து எம்பிரானுக்கு இவ்வாறு சொல்வார்கள். 6

ஆண்ட இந்நதி யகன்கரை எல்லாம்
மாண்ட வாலுகம் மலிந்தினி தாகும்
நீண்ட சோலைகள் நிரந்தன தோன்றி
ஈண்டி ஈண்டையின் இறுத்துள அன்றே.

“எம்பிரானே! ஆழமாகிய இந்த மண்ணியாற்றின் அகன்ற கரை எங்கணும் மேலான சிறந்த வெண்மணல்கள் மலிந்து இனிதாகச் சிறந்திருக்கின்றது. நெடிய மரங்கள் நிறைந்த சோலைகள் காணப்படுகின்றன. செங்காந்தள் மலர்கள் இங்கு நிறைய மலர்ந்து உள்ளன. 7

பிறைபு னேந்திடு பெருந்தகை தானம்
இறுதி யில்லன இருந்தன வற்றால்
நறிய தாகுமிந் நதிக்கரை தன்னில்
இறைவ இவ்விடை இருந்தருள் என்றார்.

“இளம் பிறையணிந்த சடையுடைய பெருமானின் ஆலயங்கள் ஏராளமானவை இங்கு உள்ளன. இத்தன்மையால் இந்த மண்ணியாற்றங்கரை மிகவும் நன்மை கொண்டதாகின்றது. ஆகவே, தேவரீர் ஏதுவித சிரமமின்றி இங்கு இருந்தருள் வீராக” என்றார்கள்.

8

வனையும் மேனிஅயன் மால்முதல் வானோர்
இனைய செப்புதலும் யாரினும் மேலோன்
வினைய மெத்தவுள விச்சுவ கன்மப்
புனைவ னுக்கிது புகன்றிடு கின்றான்.

உலகைப் படைப்பதற்கென பொருத்தமான மேனிஉடைய பிரமதேவர் விஷ்ணு மூர்த்தி தேவர்கள் முதலாக உள்ளோர் யாவரும் இனைய வார்த்தையினைச் செப்புதலும் அப்போது எவற்றுக்கும் யாவருக்கும் மேலவரான ஆறுமுகக்கடவுள் மிகவும் கைத்திறமைகொண்டு தொழில் புரியும் விச்சுவகன்மன் என்னும் தேவதச்சனைப் பார்த்து இது செப்புவார்.

9

மெய்வி தித்தொழிலில் வேதன் நிகர்க்குங்
கைவ லோய்ஒரு கணம்படு முன்னர்
இவ்வி டத்தினில் எமக்கொரு மூதார்
செவ்வி திற்புனைவு செய்குதி யென்றான்

“உண்மையான படைப்புத் தொழிலில் பிரமதேவனை நிகர்க்கின்ற கைவன்மை உடைய விச்சுவகன்மன! ஒருகணப்பொழுதின் முன்பாக இவ்விடத்தினில் எமக்கு ஒரு மூதாரை செப்பமாகச் செய்து முடிப்பாயாக” எனப் பணித்தார் எம்கடவுள். 10

என்ன லோடும்அவ் விடந்தனில் எங்கோன்
துன்னு தொல்படை சுராதிப ரோடு
மன்ன அங்கனொரு மாநகர் நெஞ்சத்
துன்னி நல்கலும் உவந்தனர் யாரும்.

என்று எம்பிரான் சொல்லலோடும் அவ்விடந்தனில் எம்பிரான் பக்கராக நெருங்கிச் சூழ்ந்து வந்த பூதசேனைகள் தேவர்கள், வீரர்கள் முதலியவரோடு பொருந்தி தங்கி இருக்கும்படியாக அமைவுற ஒரு பெரிய நகரத்தை தனது நெஞ்சத்தால் நினைந்து அதன்படியே ஆகும்படி விதித்து முடித்தான் தேவதச்சன்.

11

அப்பு ரத்தையறி வன்கடி தாற்றி
முப்பு ரத்தையடு முன்னவன் நல்கும்
மெய்ப்பு ரத்தவனை நோக்குபு மேலோய்
இப்பு ரத்திடை எழுந்தரு ளென்றான்.

அவ்வாறுகிய நகரத்தை எல்லாவற்றையும் உணரும் தேவதச்சனான விச்சுவகன் மன் விரைவாக ஆக்கி, முப்புரங்களையும் சங்காரம் செய்த முன்னவராகிய சிவபிரான் தந்தருளிய உண்மை வடிவான திருமேனி உடைய ஆறுமுகப்பிரானை நோக்கி “எல்லார்க்கும் முன்தோன்றிய மேலவனே! வேலவனே! இந்த நகரத்து எழுந்தருள் வீராக” என தேவதச்சன் கூறினான்.

12

என்ற லோடும்இர தத்தின் இழிந்தே
துன்றும் வானவர் சுராதிப ரானோர்
சென்ற பூதர்கள் செறிந்துடன் ஏக
மன்றல் மாநகரில் வள்ளல் புகுந்தான்.

என்று தேவதச்சன் வேண்டுதலோடும் எமது கடவுள் தமது தேரில் நின்று இறங்கி தம்முடன் கூடிய தேவர், இந்திரன் பிரமவிஷ்ணுக்கள் ஆகியோர்களும் உடன் வந்த பூதங்களும் எல்லாரும் நெருங்கிச் சூழ்ந்துவர சிறப்புடன் அமைந்த மங்கலகரமாகிய நகரத்து அருள் வள்ளலாகிய பெருமான் புகுந்தருளினார்.

13

செல்லு மாமுகில் செறிந்திடு காப்பின்
மல்லல் மாநகர் வளந்தனை நோக்கி
எல்லை யில்அறிவன் யாமுறை தற்கு
நல்ல மாநகரி தென்று நவின்றான்.

வானத்தில் சஞ்சரிக்கும் கருமையான மேகங்கள் படிந்து செறியும்படி உயர்ந்த மதில் சூழ்ந்த காப்புடைய பெரிய நகரத்தின் வளந்தனை எல்லையில்லா அறிவு சொருபமான முருகக்கடவுள் பார்த்தருளி நாம் உறைவதற்கு நல்லதோர் நகரம் இது” என சொல்லியருளினார்.

14

வீர வேளிது விளம்புத லோடும்
ஆரும் வானவர்கள் அம்மொழி கேளா
ஏரெ லாமுடைய இந்நகர் சேய்ஞ
லூர தென்றுபெயர் ஓதினர் அன்றே.

வீரம் பொருந்திய பகவான் இதை விளம்புதலோடும், அங்கு சூழ்ந்து நின்ற தேவர்கள், வீரர்கள் யாவரும் அந்தத் திருவார்த்தையைக் கேட்டு எல்லா எழிலையும் உடைய இந்த நகரமானது “இன்று தொட்டு சேய்ஞலூர் என்னும் பெயரோடு விளங்குவதாக” என யாவரும் சொன்னார்கள்.

15

ஆய காலையனி கப்படை சூழ
ஏய பின்னினோர் இந்திரன் வேதா
மாயன் ஏனையர் வழுத்திட ஆண்டைக்
கோயில் செல்லுபு குமாரன் இருந்தான்.

அவ்வாறுகிய காலையில் தனது சேனையானது எங்கும் சூழ எம்பிரான் சென்ற பின்னர் இந்திர தேவன், பிரமதேவர், நாராயணக்கடவுள் இன்னும் மற்றும் ஏனையோர் யாவரும் தொழுது வணங்கும்படியாக அங்குள்ள கோயிலில் சென்று குமாரக் கடவுள் இருந்தருளினார்.

16

பன்னிரு புயத்தொகை படைத்தகும் ரேசன்
தன்னருள் அடைந்துவிதி தன்னைமுத லானோர்
அன்னவன் விடுத்திட வகன்றுபுடை யேகித்
தொன்னிலை இருக்கைகள் தொறுந்தொறும் அடைந்தார்.

பன்னிரண்டு புயங்களை உடைய பகவான் கோவிலில் வீற்றிருத்தலும் அப்போது
எம்பிரானை வணங்கி அருள் அடைந்து மகிழ்வாகிய பிரமதேவர் முதலாயினோரை
பெருமான் சென்று வருமாறு விடுத்திட அவர்கள் யாவரும் கோவில் வெளிப்புற
இடங்களில் தாங்கள் இருப்பதற்கென அமைக்கப்பட்ட இடங்கள் தோறும் சென்று
அங்கு தங்கினார்கள். 17

தானைகள் தமக்குரிய சாரதர் இலக்கர்
ஏனையர் வழுத்த எமை யாளுடைய வள்ளல்
கோனகர் இருக்கவிடை கொண்டுசெல் குழாத்துள்
வானவர் தமற்கிறை செயற்கையை வகுப்பாம்.

சேனைகளுக்குத் தலைவரான பூதங்களும் இலக்கம் வீரரும் வீரவாகுதேவர் முத
லியோர்கள் யாவரும் துதித்து வணங்க, எமை ஆளுடைய வள்ளலான எமது பிரான்
அங்கு நகரக்கோவிலில் கருணையோடு இருக்க, எம்பிரானிடம் விடைபெற்று, தமது
இருப்பிடம் தோறும் செல்லும் தேவர் கூட்டத்துள் தேவர்கட்கு அரசனாகிய இந்
திரனின் செய்கையை இங்கு வகுத்துச் சொல்வேன். 18

தாங்களும் பெருந்திறல் தார காசுரன்
பாங்கமர் குன்றொடும் பட்ட பான்மையால்
ஆங்கனம் புரந்தரன் அவலம் யாவதும்
நீங்கினன் உவகையால் நிறைந்த நெஞ்சினான்.

தம்மால் வெல்லமுடியாத பெரும் திறையான தாரகாசுரன் அவன் பக்கரில்
அமர்ந்த கிரவுஞ்ச மலையோடும் வேல்பட்டு அழிந்துபோன தன்மையால், இந்திர
தேவன் அவ்விடத்துத் தான் கொண்ட கவலையாவும் நீங்கினன். மகிழ்ச்சியாலே
உள்ளம் நிறைவாகி நிரம்பினான். 19

விருந்தியல் அமிர்தினை விழும மில்வழி
அருந்தின னாமென ஆகந் தண்ணெனப்
புரந்தரன் இருந்துழிப் புக்குத் தாழ்ந்ததால்
வரந்திகழ் சிரபுர வனத்தில் தெய்வதம்.

நன்மையான உணவு முறையால் சிறந்த அமிர்தத்தை ஒரு துன்பமும் அநுபவி
யாமல் பெற்று தான் உண்டான் போல தனது மேனியானது குளிர்வாகிப் புளகாங்
கிதங் கொள்ள இந்திரன் அங்கு இருந்த நேரத்து அங்கு அவன் திருமுன்பாகப்
புகுந்து சீகாழி வனத்தில் நின்றும் வந்த வனதேவதை தாழ்ந்து வணங்கியது. 20

முகில்பொதி விண்ணகம் முதல்வன் பூண்களும்
நகில்பொதி சாந்துடை நங்கை பூண்களுந்
துகில்பொதி கிழியொடு தொல்லை வைத்தவை
அகில்பொதி காட்டகத் தடிகள் உய்த்ததே.

மேகங்கள் சூழப்பெற்ற தேவ உலகத்து முதல்வனான இந்திரனுடைய ஆபரணங்களும், கலவைச்சாந்து அணியும் தனங்களை உடைய இந்திராணி அம்மையார் ஆபரணங்களும், வைக்கப்பட்டிருந்த பொற் துகில் முடிப்பை அந்த சந்தன மரங்கள் நிரம்பிய காட்டில்வாமும் வனதேவதை இந்திரன் முன்பு வைத்தது. 21

முந்துற உய்த்தபின் முதல்வ கேட்டிநீ
பைந்தொடி அணங்கொடு பரமன் காழியில்
வந்தனை நோற்றநாள் வைத்த பூணிது
தந்தனன் கொள்கெனச் சாற்றி நின்றதே.

இந்திரன் முன்னான இந்த ஆபரண முடிப்பை வனதேவதை வைத்த பிற்பாடு சொல்கிறது “முதல்வா! கேட்பாயாக நீ பசிய அழகிய காப்பினை அணிந்த இந்திராணியோடு சிவபிரானுடைய சீகாழிப்பதியிலே வந்துதவஞ் செய்து இருந்த காலத்து எம்மிடத்துக் காவலாக வைத்த பொருள்களான ஆபரணங்கள் இது. இப்போது நான் இதைத் திரும்பவும் உன்னிடம் தருகிறேன் பெற்றுக் கொள்வாய்” எனச் சொல்லி வனதேவதை முன்னின்றது. 22

நிற்புறு கின்றுழி நேமி அண்ணற்கு
முற்படு கின்றவன் முளரிப் பண்ணவன்
கிற்புறு செய்யபூண் கிழியை நோக்கினான்
கற்புடை யாள்விடுந் தூதின் காட்சிபோல்.

அவ்வாறு வனதேவதை நிற்கின்ற நேரத்து சக்கரப்படை ஏந்திய விஷ்ணுமூர்திக்கு ஓர் அவதார நிலையில் முற்பட்டவன் எனச் சொல்லப்படும் இந்திரன் தாமரை மலர்மேல் இருக்கும் பிரமனும் விரும்பும்படியான அந்த ஆபரண முடிப்பை கற்பு உடைய மனைவியான இந்திராணி தன்மேலாக செலுத்திய தூது ஒன்று போல நினைத்து நோக்கினான். 23

எரிமணி அணிகலன் இட்ட பூந்துகில்
விரிதரு பொதியினை விரலின் நீக்கினான்
திருமகள் அமர்தரு தெய்வத் தாமரை
வரியளி சூழ்வுற மலர்ந்த தென்னவே.

நெருப்பினைப் போலும் ஒளி உடைய இரத்தினங்களால் செய்யப்பெற்ற ஆபரணங்கள் இடப்பட்ட பூந்துகில்முடிப்பை விரியும் படியாக தனது விரல்களால் நீக்கினான். அப்போது இந்திரன் விரித்த அம் முடிப்பானது மகாலெட்சுமி வீற்றிருக்கும் தெய்வத் தாமரை மலரானது வண்டினங்கள் சூழும் படியாக விரிந்து மலர்ந்துள்ளது என்னும்படியாக அந்த ஆபரண முடிப்பை இந்திரன் அவிழ்த்தலும் அது விரிந்து கொண்டது. 24

துண்ணெனக் கிழியதன் தொடர்பு நீக்கலும்
ஒண்ணுதற் றுணைவிபூண் உம்பர் தோன்றலுங்
கண்ணுறக் கண்டவட் கருதி னன்றோ
எண்ணுதற் கரியதோர் இன்பந் துய்த்துளான்.

விரைவாக இந்திரன் அந்தமுடிப்பின் தொடர்பை அவிழ்த்து நீக்கலும் அதிலே அழகிய நெற்றியை உடைய இந்திராணியின் ஆபரணம் மேற்படத் தோன்றலும் ஆபரணத்தைக் கண்ணாரக் கண்டவுடன் இந்திராணியை உடன் நினைவானான். ஆனால் பத்தித் திருமுகங்கள் ஆறுடன் பன்னிரண்டு தோள்களுமாகத் தித்தித் திருக்கும் பேரானந்த வடிவினராகிய எம்பிரானைத் தரிசித்து முன் எண்ணற்கரிய பேரின்பம் பூண்டு நின்றவனான இந்திரதேவன்.

25

பூட்கையின் முலையுடைப் பொன்னங் கொம்பின்மேல்
வேட்கைய தாயினன் மிகவும் பற்பகல்
வாட்கையின் றிருந்தது மனத்தின் முன்னினான்
காட்கொளுங் காமநோய்க் கவலை எய்தினான்.

யானைத்தந்தம் போலும் நீண்ட தனங்களை உடைய இந்திராணி மேல் விருப்பங் கொண்டான் மிகவும் பற்பகல் தனது மனைவியோடு வாழ்க்கை இல்லாது இருந்ததை மனத்தில் எண்ணினான். அந்தநினைப்பாலே அவனால் தவிர்க்க முடியாத வைரமான காமநோயால் பெருங் கவலை கொண்டான் இந்திரன்.

26

நெய்ம்மலி தழலென் நீடிக் காமநோய்
இம்மென மிசைக்கொள இரங்கி ஏங்கினான்
விம்மினன் வெதும்பினன் வெய்து யிர்த்தனன்
மைம்மலி சிந்தையன் மருட்கை எய்தினான்.

நெய் விடப்பெற சுவாலிக்கும் நெருப்புத் தழல்போல காம நோயானது பெரு கப்பட்டு திடீரென மேற் கொள்ளுதலும் இரக்கமுற்று “நான் என் செய்வேன்” என ஏங்கினான்; விம்மினான்; காமத் தீயால் உடல் வெதும்பினான். கொடிதான பெரு மூச்சை விடுத்தான். இருள் நிரம்பிய சிந்தை உடையவனாய் மயக்கம் எய்தினான் இந்திரதேவன்.

27

பசையற வுலர்வுறு பராரைப் பிண்டியின்
தசைமலி முழுதுடல் தளர்ந்து வாடினான்
இசைவரு கைவலோன் எழுது பாவைபோல்
அசைவிலன் இருந்தனன் அணங்குற் றென்னவே.

ஈரப் பசுமை அற்று வாடிய பருத்த அடியினை உடைய அசோக மரம் போன்று தசை பொதிந்த உடலம் முழுவதும் வாடிச் சுருங்கித் தளர்ந்தான். புகழ் பெற்ற ஒரு சித்திரக்காரன் எழுதிய சித்திரப் பாவை ஒன்றுபோல அசைவிலாது இருந்தான் இந்திரதேவன் அங்கு பேய் பிடித்தவன் தன்மைபோல.

28

முருந்துறழ் எயிற்றினான் முலைத்த டங்களில்
பொருந்துற மூழ்கியே புணர்ந்து வைகலும்
இருந்திடு கின்றவன் இடர்ப்பட் டின்னணம்
பிரிந்திடின வருந்துதல் பேசல் வேண்டுமோ.

முல்லைப் பூவின் மொட்டுப் போலும் அழகிய பற்களை உடைய தனது மனைவியின் விசாலித்த முலைகள் என்னும் குளத்தில் பொருந்தும்படியாக மூழ்கினாற்போல அணைந்து புணர்ந்து நின்றலும் மகிழ்ந்து இருந்திடுகின்றவனான இந்திரன் இப்போ இடர்ப்பாடு கொண்டு இவ்வண்ணமாகப் பிரிந்திருப்பானாயின் அதுபற்றிப் பேசுதல் வேண்டுமோ.

மனைவியோடும் போகத்தை முன்னர் நித்தலும் அநுபவித்தவன் இப்போ பிரிந்
திடில் அது மிக வேதனை தரும் ஒன்றாகுமே ஆதலால் அவன் கொண்ட வேதனையைப்
பேசுதல் வேண்டுமோ என்றார். 29

மெய்ந்நனி அலசுற விரக மீக்கொள
இன்னணஞ் சசிபொருட் டினையும் நீர்மையோன்
பொன்னணி தன்னையும் புனைதல் வேண்டலன்
தன்னுழை யவர்தமை நோக்கிச் சாற்றுவான்.

தனது மேனி மிகவும் வாட்டமுற காம இச்சை மிகவும் மேலுற இவ்வாறாகத்
தனது மனைவி இந்திராணி பொருட்டாக வருந்தும் இயல்புடைய இந்திரதேவன்
தனக்கு உற்ற பொன் ஆபரணங்களையும் விரும்பாதவனாய் அணியவும் மனங்கொள்
ளாதவனாய்த் தன் பக்கராக நின்ற தூதுவர் சிலரைப் பார்த்து இவ்வண்ணம் பேசுகிறான்.

இக்கிழி யொன்றினை ஏந்தி முந்துபோற்
சிக்குற வீக்கியே சேமித் துங்கள்பால்
வைக்குதிர் என்றலும் வணங்கி நன்றென
அக்கணம் அனையவர் அதனை யாற்றினார்.

“நீங்கள் இந்த ஆபரண முடிப்பை எடுத்து முன்புபோலச் சிக்காராகக் கட்டிப்
பக்குவமாக உங்கள்பால் வைத்துக் கொள்ளுங்கள்” என இந்திரதேவன் கூறுதலும்
தூதுவர்களும் அது கேட்டு, அவனை வணங்கி “அரசே! இது நன்று” என்று அக்
கணமே அந்தத் தூதுவர் அவன் விரும்பியபடி அதனைச் செய்தார்கள். 31

அன்னதோர் அளவையில் அடவித் தேவினைக்
கொன்னுனை வச்சிரக் குரிசில் நோக்குற
நின்னுழை அளித்திட நீசெல் கென்றலும்
மன்னவ நன்றென வணங்கிப் போயதே.

அவ்வாறாகிய நேரத்து வன தேவதையை கூரிய நுனிகொண்ட வச்சிரப் படை
யைக் கையில் ஏந்திய இந்திரன் பார்த்து “உனது இடத்திற்கு வழமையாக நீ செய்
யும் காவலைச் செய்யப் போவாயாக” என்றலும் அது போதில் வன தேவதை
“எங்கள் அரசே! நன்று என்று வணங்கித் தன் இடத்துச் சென்றது. 32

பொந்திடு காலையிற் பூலோம சைப்பெயர்
ஏந்திழை காமநோய் எரியின் துப்பினார்
காந்திய வுளத்தினன் கனலும் யாக்கையன்
ஓய்ந்தனன் தட்பமேல் உளம்வைத் தேகினான்.

வன தேவதை போன காலத்து பூலோமசை என்னும் பெயருடைய தனது மனைவி
யான பெண்ணினால் வந்த காம நோயான நெருப்பின் வேகத்தால் காந்தப்பட்டுச்
சுடப்படும் உள்ளத்தினில் வெப்பமும் உடலின் செயல் யாவும் ஓய்ந்தவனாய் இந்திர
தேவன் இப்போ குளிர்ச்சியான ஓர் இடத்தை அடைய விரும்பி அப்பால் சென்றான்;

ஒளியிழை உழத்தியர் ஒளிமென் கூந்தலின்
அளியினம் நறவுதுய்த் தலரிற் கண்படு
நளியிருந் தண்டலை ஞாங்கர் பொங்கிய
புனிதமொன் றதன்மிசை புக்கு வைகினான்.

ஒளியுடைய ஆபரணங்களை அணிந்த வயல் வேலையாற்றும் பெண்களின் வாசம் கொண்ட கூந்தலிற் சூடிய பூவின் தேனை உண்டு பூக்களில் நித்திரை செய்யும் வண்டினங்கள் பொருந்திய குளிர்ந்த பெருஞ் சோலை உடைய ஓர் மணற் பரப்பு ஒன்று அவ்விடத்து உண்டு. அந்த மணற் பரப்பிலே காம நோய் வேதனையால் வந்து இருந்துகொண்டான் இந்திரன்.

34

தீந்தழல் வெங்கதிர் திளைத்த வாறென
நீந்தருங் கங்குலின் நிலவுத் தீப்படப்
பூந்துணர் பரவிய புளினம் பொன்னகர்
வேந்தனுக் காற்றவும் வெம்மை செய்ததே.

அவ்வாறு மணலில் இருந்த இந்திரனுக்குச் சந்திரனின் நிலவின் கதிர்கள் படுகிறது. அது இப்போ அவனுக்கு நெருப்பாற் சுட்டதுபோல் இருக்கின்றது. ஆகவே நீக்க முடியாத அந்த இரவிலே நிலவாகிய நெருப்புப்படப் பூக்களின் மகரந்தப் பொடிகள் சிதறுண்டு பரவிய அந்த மணற் பரப்பு ஆறுதலுக்காக வந்து இருந்த இந்திரனுக்கு மிக வெம்மையைச் செய்வதொன்றாக விளங்கியது.

35

சூற்புயல் மாறிய சுரத்தில் தொக்குறு
மாற்பரல் வரைபுரை மணலின் திட்டையின்
பாற்படு கின்றனன் பனிம திக்கதிர்
மேற்பட அசைந்தனன் வினையம் வேறிலான்.

இவன் நிலை எவ்வாறாயிற் றெனின் கருக்கொண்ட மேகங்கள் மழை பெய்யாத பாலை வனத்தில் தொகுதியாகக் குவிந்து கிடக்கும் பருக்கைக் கற்களாலானமலைபோன்ற இந்த மணல் மேட்டின் மேலாக இருக்கின்ற இந்திரன் குளிர்மையான சந்திரனின் நிலவுக் கதிர்கள் மேனியிற் படத் துடித்துப் பதைத்தான் வேறு செயல் அறியாதவனாய்.

36

திங்களும் வெங்கனல் சிதறிக் காய்ந்திடத்
துங்கவேள் படையுடன் பிறவுஞ் சூழ்ந்திட
மங்கிய உணர்ச்சியன் மயலின் வன்மையான்
புங்கவர் மன்னவன் புலம்பல் எய்தினான்.

சந்திரனும் கொடிய நெருப்பைச்சிந்தச் சுடுவான்போல அவனைவாட்ட மன்மதனும் தனது பாணங்களை விடுப்பவும் வேறுதன்மைகளும் சூழ இதனால் இந்திரன் மயங்கிய உணர்ச்சி உடையவனாய் காமத்தின் வலிமையால் மயங்கியவனாய் தேவர்கட்கு அரசனான இந்திரன் புலம்பத் தொடங்கினான். தன்சுயநிலையற்று புலம்புகின்றான்.

37

மட்டமர் புரிசூழல் மடந்தை என்னுடல்
இட்டுயிர் வவ்வினள் இருந்த யாக்கையுஞ்
சுட்டிடு கிறிறியால் தூய திங்கள்நீ
பட்டவர் தம்மையும் படுப்ப ரோவென்பான்.

சந்திரதேவனை நோக்கி இந்திரன் சொல்வான் “தூய்மையுடைய சந்திரனே! தேன் சொரியும் மலர்கூடிய பெண்ணாகிய இந்திராணி எனது உயிரைத் தான் கொண்டு என் உடலைவிட்டு வைத்தாள். அப்படியாக இருந்த எனது உடலையும் நீ சுடுகிறாயோ! செத்தாரையும் எவராவது பின்னரும் கொல்வதற்கு முயலுவாரோ?

38

எஞ்சலில் அமுதினை யார்க்கும் நல்குநீ
நஞ்சினை யுகுத்திநண் ணலரில் தப்பியே
உஞ்சனன் இவனுயிர் ஒழிப்பன் யானென
வஞ்சினம் பிடித்தியோ மதிய மேயென்பான்.

“சந்திரனே! நீ எல்லார்க்கும் குறைவிலாத அமுதினைக் கொடுப்பவன். அப்படியான நீ இப்போ எனக்கு மட்டும் நஞ்சினைச் சொரிகிறாய். ஓகோ! நீ என் மீது கோபமானதற்கு காரணம் இப்போ தெரிகிறது. இந்த இந்திரன் அசுரனிடமிருந்து தப்பிக்கொண்டான். அவனைவிடாது நான் சுட்டெரிப்பேன் என வஞ்சினம் பிடித்தாயோ? நல்லசிந்தை உடையமையால் மதியம் என்றே அழைப்பாரே! ஏன் இவ்வண்ணம் செய்தாய்?” என்பான்.

39

நிற்றலும் வருதிநீ நீடு தண்ணளி
உற்றிடல் அன்றியே ஒறுத்தி லாய்மதி
அற்றமின் றுன்னிவந் தடுதி யாரிடைக்
கற்றனை இத்திறங் கள்வ நீயென்பான்.

“நித்தலும் சந்திரனே நீ வருவாய்! எஞ்ஞான்றும் நீ குளிர்மையுடன் பொருந்தி இருப்பதே அன்றி ஒருபோதும் துன்பப்படுத்துவாயல்ல. அப்படியான நீ இன்று ஓர் பாதகத்தை நினைத்து வந்து புரிகின்றாய். சந்திரனே! நீ யாரிடத்து இந்தப் பாதகச் செயல் புரிவதைக் கற்றுக்கொண்டாய்? சந்திரனே! நீ சரியான கள்வனாவாய்” என்றார்.

பெண்ணிய லாரிடைப் பிறங்கு காமமும்
உண்ணிகழ் விரகமும் உனக்கும் உண்டதை
எண்ணலை யழல்சொரிந் தென்னைக் காய்தியால்
தண்ணளி மதிக்கிது தகுவ தோவென்பான்.

“பெண்களிடத்தாக ஏற்படுகின்ற மோகமும் அதனாலே உனது உள்ளத்தே உண்டாகின்ற ஆசையும் சந்திரனே! உனக்கும் உண்டு. அதை நீ நினைக்கின்றாயில்லை. நெருப்பைச் சொரிந்து என்னைக் காய்கிறாயே. குளிர்ச்சியைச்செய்யும் சந்திரனுக்கு இது தகுவதோ!” என்பான் இந்திரன்.

41

அரியநற் றவம்பல ஆற்றி இன்றுகா
றுரியதோர் என்பல தூனில் யாக்கையேன்
பரிவுறச் சுடுவதிற் பயனென் பாரிலிவ்
வொருவனை விடுகென உரைத்து வேண்டுவான்.

“அரியதான தவம் பலவற்றை நான் இன்றுவரையும் செய்து இதோ பார்! எனது உடலில் உள்ள தசைப்பற்று எல்லாம் நீங்கப்பட்டு எனது உரிமையான எலும்புக் கூடுதான் உண்டு எனும்படி எனது உடலம் வாடியது. ஆகையால் நீ உனக்கு மகிழ்வாகும்படி பரிவாகச் சுடுவதினால் என்னபயன்? சந்திரனே! நீ வேண்டுமானால் இப்பூமியில் எல்லாரையும் சுடு. ஏழையான என்னைமட்டும் விட்டுவிடு” என்றான்.

42

அண்டமேல் நின்றனை அவனி வானகம்
எண்டிசை எங்கணும் எளிது காண்டியால்
ஒண்டொடி யொருத்திஎன் னுயிர்கொண் டுற்றனள்
கண்டதுண் டோமதிக் கடவுள் நீயென்பான்.

“நீ அண்டங்கள் மேலாக நிற்பாய், பூமி வாந உலகங்கள் எட்டுத்திக்குகள் எல்லாம் இலகுவாகக் காண்பாய். என்விருப்பத்தை உடைய அழகிய ஒருத்தியான இந்திராணி என் உயிரையே பற்றிக் கொண்டு எங்கோ புலப்படாது ஒழித்துவிட்டாள் அவளைக் கண்டதுண்டோ சந்திரனாகிய கடவுளே நீ?” என்பான் இந்திரன். 43

யான்முதல் தோன்றினன் எனது பின்னவன்
காண்முளை யாகிய காம நீபல
பாண்மையின் என்மையடல் பழிய தேயலால்
மேன்மைய தாகுமோ விளம்பு வாயென்பான்.

“யான் முன்பிறந்தேன். எனது பின்னால் பிறந்தானுன் விஷ்ணு மூர்த்தி (உபஇந்திரன்) யின் சிறுபிள்ளையான மன்மதனே! நீ பலபான்மையாக வந்து என்னை போர்செய்தல் பழியாகும். இதுபழியல்லாமல் மேன்மையான தாகுமோ! எனக்கொரு கால் சொல்லுக” என்பான் இந்திரன். 44

பரேருள உனதுமெய் படுத்த கண்ணுதல்
ஞெரேலென உதவிய நிமலன் ஈண்டுளன்
ஒரேகணம் ஒடுங்குமுன் உயிரும் வாங்குமால்
பொரேலினி மதனநீ போகு போகென்பான்.

“பார்த்துக்கொள் மன்மதனே! பருத்த அழகிய உனது உடலத்தை எரித்த நெற்றிக் கண்கொண்ட கடவுள் தமது அதேகண்ணால் தோற்றுவித்த கடவுள் இங்கு இருக்கின்றார்! இதைஅறிந்தால் ஒருகணம் ஒடுங்கும் முன் உனது உயிரும் வாங்குவார்! போர் செய்யாதே! மன்மதனே! நீ போ போ” என்பான் இந்திரன். 45

வானுழை திரிதரு மதியம் போக்கிய
தீநுழை புண்ணில்வேல் செறித்த தென்னவேள்
கோனுழை கின்றன அதனில் கூடளி
ஈநுழை கின்றன போலும் என்கின்றான்.

“ஆகாயத்து உலாவுகின்ற சந்திரன் செலுத்திய நிலாக் கிரணங்களாகிய நெருப்புச் சுட்ட புண்ணில் வேலால் குற்றியதன்மை போல மன்மதனின் அம்புகள் வந்து நுழை கின்றனவே! இதுதான் போதாதென இதனிலே மன்மதனின் மலர்ப் பாணங்களில் கூடவந்த ஈக்களும் அம்புபட்ட புண்ணில் மொய்க்கின்றது போலும் என் செய்வேன்” என்பான். 46

வன்றிறல் கொலைஞர்கள் மானில் கூவிமான்
ஒன்றறக் கவர்தல்போல் உயிரென் காலினை
இன்றது போலவந் துள்புக் கீர்த்ததால்
தென்றலுக் கியான்செய்த தீதுண் டோவென்பான்.

வலிமையுடன் கொலைபுரியும் வேடுவர்கள் மாணப்போலச் சத்தமிட்டுக் கூவி அழைப்ப அதுகேட்ட மான்கள் வர அதைத் தவறாது பிடித்துக்கொள்வது போல

உயிரான எனது காற்றை இந்த தென்றலென்னும் காற்றும் வந்து உள்ளே புகுந்து இழுத்துச் செல்கிறதே! ஐயோ, இத்தென்றல் காற்றுக்கு நான்செய்த தீமை ஏதேனும் உண்டோ'' என்பான்.

47

வாகுலப் பரியதோர் மாதர் மாலைனும்
ஆகுலப் புணரியுள் அழுந்தி னேரையும்
வீகுலத் தொகையினுள் விட்டி சைந்திடுங்
கோகிலப் பறவையுங் கொல்லு மோவென்பான்.

ஓயாத துயரமான ஆகுலத்தை கடல் பெருகுவதுபோலத் தருகின்ற அழகிய தோள்களும் எழிலும் கொண்ட பெண்கள் மோகம் எனும் கடலுள் அழுந்தப்பட்டோரையும், பறவைக்கூட்டத்தில் விட்டு விட்டு இசைக்கின்ற குயிற்பறவையும் கொல்லு மோ'' என்பான்.

48

நம்முரு வாயினன் நாகர் கோனெனாத்
தம்மன முன்னியே தளர்வு நீக்கில
கொம்மென அரற்றியுங் கூவ லின்றியும்
எம்முயிர் கொள்வன இருபுளா மென்பான்.

''எங்கள்வடிவத்தைக் கொண்டான் இந்த இந்திரன் முன்னராக என (தக்கன் யாகத்து குயிலாகவும், அகலிகைபால் சென்றபோது சேவலாகவும் வடிவுகொண்டவன் இந்திரன்) தங்கள் மனதிலே எண்ணியாகுதல் என்மேற் கரிசனையாகி என் துயரம் நீக்கிற்றில்லையே! ஐயோ குயில்கள் கூவி வாட்டுகின்றனவே! சேவல்கள் கூவாது நிற்கின்றனவே! இதனால் விடிவது இல்லையாகுதே'' என இந்திரன் கூறிப் புலம்புவான்.

தண்டுதல் இன்றியே தானு நானுமாய்ப்
பண்டொரு வனிதையைப் பரிவிற் கூடினேம்
அண்டரும் அறிகுவர் அற்றை நாட்சினம்
உண்டுகொல் கதிரினம் உதிக்கி லானென்பான்.

மனம் விட்டுப் பிரியாமல் இந்தச் சூரியனும் நானுமாக பெண்வடிவங் கொண்ட அருணன்பால் மிக்க பரிவோடு கூடிமகிழ்ந்தோம். அதனை எல்லாத் தேவர்களும் அறிகுவர். அவ்வண்ணமாக அன்று நாளில் என்மீது கோபம் வைத்தனனோ சூரியன்? அல்லாவிடில் ஏன் இன்னும் இவன் உதயமாகிறான் இல்லை'' என்பான் இந்திரன். 50

கோழிலை மடற்பனைக் குடம்பை சேர்தரு
மாழையம் பசலைவாய் மகன்றி லென்பவை
காழக வரிசிலைக் காமன் கோடுபோல்
ஊழியும் வீழ்ந்திடா தொலிக்கு மோவென்பான்.

வலிமையான இலையினை உடைய மடல்கொண்ட பனைமரத்தில் சேர்ந்திருக்கும் பொன்போலும் பசிய வாயினை உடைய அகன்றில் என்னும் பட்சிகள் வைரமான

வில்லை உடைய மன்மதனின் வெற்றிக்கொம்பு ஊதுவது போல ஊழிக்காலம் வரையும ஒய்வில்லாது கூவிச் சத்தம் இடுமா'' என்பான். 51

துன்னல ராகிய தொகையி னோர்தமைத்
தன்னிடை வைத்தெனைத் தளர்வு கண்டதால்
அன்னதும் அன்றியின் ருவி கொள்ளவும்
உன்னிய தோகடல் உறங்க லாதென்பான்.

''இக்கடலானது எனது பகைவரான அசுரர் கூட்டத்தோரைத் தன்னிடமாக வைத்து என்னை அவர்கள் தளர்வுசெய்து வருத்த இடங் கொடுத்தது. அதுவுமல்லாமல் இன்று எனது உயிரை மாய்க்கவும் எண்ணியதோ இக்கடல். ஏன் இது உறங்காது இரைந்து வேதனை உறுத்துகிறது'' என்பான் இந்திரன். 52

இவ்வகை யாமினி யெல்லை முற்றவும்
வெவ்வழல் சுற்றிடும் விரக நோய்தெற
உய்வகை யொன்றிலன் உயங்கல் அல்லது
செய்வது பிறிதிலன் தெருளில் சிந்தையான்.

இவ்வகையாக இனி இரவின் எல்லை முற்றவும் கொடிய நெருப்பாகிச் சுடுகின்ற காமநேய் வருத்த ஓர் உய்யும்வகை ஒன்றும் அறியாது பரிதவித்தான் இந்திரன், இறந்தார் போல வாடுதலே ஒழிய வேறு செய்வகை ஒன்றும் இல்லாது தெளிவில்லாத சிந்தையுடன் இந்திரன் இருந்தான். 53

ஆக்கம் இத்திறம் அடைவுழிப் பத்துநா றடுத்த
நோக்க முற்றவன் சசிபொருட் டுற்றநோய் அதனை
நீக்கு கின்றனன் யானெனா நினைந்துளான் என்ன
மாக்கள் பூண்டதேர் வெய்யவன் குணதிசை வந்தான்.

தனது மேனி முழுவதிலும் ஆயிரம்கண் கொண்டுற்ற இத்திறமாக தனது இந்திராணி பொருட்டால் ஆக்கவலிமை கெட்டுத் தளர்வுறும் காமநோயை ''நான் இதோ நீக்குகின்றேன்'' என நினைந்துளான் போன்று குதிரைகள் பூட்டிய தேர் மேலாகச் சூரியபகவான் கிழக்கே வந்து தோன்றினான். 54

வெம்பு தொல்லிருள் அவுணர்தங் குழவினை வீட்டி
உம்பர் மேற்செலும் மதியெனும் மடங்கலை உருத்துப்
பைம்பொன் வெஞ்சுடர்க் கரங்களால் அதன்வலி படுக்குஞ்
சிம்பு ளாமெனத் தோன்றினன் செங்கதிர்க் கடவுள்.

யாவரையும் துயரப்படுத்தும் கொடிய இருள் என்னும் அசுரரை அழித்து வானத்தில் செல்கின்ற சந்திரதேவன் என்னும் சிங்கத்தைக் கோபித்துத் தன்னுடைய பசிய பொன்மயமான கைகளால் அந்தச் சிங்கம் எனும் சந்திரனின் வலியைக் கெடுக்கும் சரபப் பட்சி எனும்படியாக வந்து தோன்றினார் சூரிய பகவான். 55

தொடர்ந்த ஞாயிறு விடுத்திடுங் கதிர்களாந் தூசி
படர்ந்த காலையில் நிலவெனும் அனிகமுன் பட்ட
அடைந்த மீனெனுந் துணைவரும் பொன்றினர் அமர்செய்
துடைந்த மன்னரில் போயினன் உடுபதிக் கடவுள்.

தொடர்ந்த தெழுகின்ற சூரியன் என்னும் அரசன் விடுத்திடும் கதிர்க் கிரணங்கள்
என்னும் தூசிப்படையானது சென்று படர்ந்த காலத்து சந்திரனுடைய நிலவு என்
னும் சேனை பட்டது. சந்திரனுக்குத் துணைவர் என்னும் வெள்ளி எல்லாம் பட்டன.
போர் செய்து ஆற்றாது பயந்து ஓடும் ஓர் அரசன்போல சந்திரனான கடவுள்தானும்
சென்று மறைந்தான்.

56

விரிந்த பல்கதிர் அனிகத்தை வெய்யவன் விடுப்பத்
துரந்த சோமனை அவன்புறங் காட்டினன் தொலைந்து
கரந்து போதலும் பின்னுறச் சென்றில களத்தில்
இரிந்து னோரையுந் தொடர்வரோ சூரர்தம் இனத்தோர்.

சூரிய தேவன் தன்னிடமிருந்து விரிவாகும் கிரணங்கள் என்னும் சேனையை
விடுப்ப அக் கிரணமான சேனை கலைப்ப அதனால் சந்திரன் புறங் காட்டிப் பயந்து
ஓடிப் போதலும் ஓடிய சந்திரனைத் துரத்திப் பின்னாகச் சென்றில. ஏனென்றால்
பயந்து ஓடுவாரை வீரரானவர் கலைத்துச் செல்வாரோ, இல்லையே.

57

திங்கள் தன்குறை உணர்த்தவாய் திறந்தெனச் செய்ய
பங்க யங்கள்போ தவிழ்ந்தன குமுதங்கள் பலவுந்
தங்கள் நாயகன் உடைந்தது நோக்கியே தபனற்
கங்கை கூப்பிய திறனென ஒடுங்கிய அன்றே.

சந்திரன் தோற்றோடிய குறையை வாய் திறந்து உரக்கச் சொல்வார்போன்று
செய்ய இதழ்கள் விரித்து தாமரைப் பூக்கள் மலர்ந்தன. குமுதமலர்கள் யாவும்
தங்கள் நாயகனை சந்திரன் சூரியனுடன் செய்து கொண்ட போரில் தோற்று ஓடிய
தைக் கண்டு சூரிய தேவனுக்குக் கைகூப்பிப் பயத்தால் அஞ்சலி செய்வதுபோன்று
ஒடுங்கிக் கூம்பின.

58

வனமெ முந்தன வனசமு மெமுந்தன வரியின்
இனமெ முந்தன மாக்களும் எழுந்தன எழில்சேர்
அனமெ முந்தன புள்ளெலாம் எழுந்தன அவற்றின்
மனமெ முந்தன எழுந்தன மக்களின் தொகையே.

சூரிய பகவான் உதயத்தால் சோலைகள் கிளர்ந்தெழுந்தன; தாமரைகள் மலர்ந்
தன; வண்டுக் கூட்டங்கள் எழுந்தன. மிருகங்களும் எழுந்தன; அழகு உடைய
அன்னங்கள் எழுந்தன; பறவைகள் யாவும் எழுந்தன. அந்த மிருகம் பறவை இவற்
றின் மனம் மகிழ்வுடன் கிளர்ந்து எழுந்தன. மனிதர் கூட்டம் துயில் நீங்கி விழித்
தெழுந்தார்கள்.

59

ஞாயி றுற்றவவ் வளவையின் நனந்தலை உலகில்
ஏயெ னச்செறி இருளெலாம் மறைந்திருந் தென்னச்
சேய ரிக்கணி தந்திடு தெளிவில்கா மத்து
மாயி ருட்டொகை யொடுங்கிய திந்திரன் மனத்துள்.

சூரியன் உதயமாகிய அவ்வளவில் பூவுலகத்திற் பரந்த இருள்கள் யாவும் சூரிய
னுக்குப் பயந்து விரைவாகச் சென்று ஒழித்திருத்தல்போல செவ்வரி ஓடிய கண்ணினை
உடைய இந்திராணிபால் கொண்ட மோகம் தந்திட்ட காம நோய் என்னும் இரு
ளானது இந்திரன் மனத்தில் ஒடுங்கியது. 60

கையி கந்துபோய்த் தன்னுயிர் அலைத்தகா மத்தீப்
பைய விந்திடு பாந்தள்போல் தணிதலும் பதைப்புற்
றெய்யெ னக்கடி தெழுந்தனன் நகைத்துவெள் குற்றான்
ஐய கோவிது வருவதே எனக்கென அறைந்தான்.

தனது கட்டுப்பாட்டையும் மிஞ்சி தனது உயிரை அலைத்து நின்ற காமநோயான
நெருப்பானது படத்தைச் சுருக்கும் பாம்புபோல மெல்லவே தணிவாதலும் தன்
தவறு உணர்ந்த இந்திரன் பதைத்துக் கொண்டு உடன் எழுந்தான். தன் நிலையை
எண்ணிச் சிரித்தான். வெட்கப்பட்டான். “ஐயோ இந்த எண்ணமும் எனக்கு
வரலாமோ” எனச் சொன்னான். 61

திமை யுள்ளன யாவையுந் தந்திடுஞ் சிறப்புந்
தோமில் செல்வமுங் கெடுக்கும்நல் லுணர்வினைத் தொலைக்கும்
ஏம நன்னெறி தடுத்திருள் உய்ந்திடும் இதனால்
காம மன்றியே ஒருபகை உண்டுகொல் கருதில்.

திமையாக எது உள்ளதோ அவ்வளவையும் இக்காமம் தரும். குறைவில்லாச்
செல்வத்தைக் கொடுக்கும் நல்ல உணர்வைத் தொலைக்கும். பேரானந்தம் அடையும்
இன்பவழியை அடைய முடியாதபடி தடுக்கும். இருளாய நரகத்துச் சேர்க்கும் இதனாலே
ஒருவனுக்கு உண்மையான பகை யாதெனில் அது காமம் ஆகும். எண்ணிப் பார்த்தால்
இதுவன்றிப் பிறிதில்லை. இக்கருத்தை பரஞ்சோதி முனிவரும் திருவிளையாடற் புரா
ணத்து இய்யடிச் சொல்வார். “காமமே கொலைகட்கு எல்லாம் காரணம்; கண்ணோ
டாத காமமே களவுக்கு எல்லாம் காரணம். கூற்றம் அஞ்சும் காமமே கள்ளு உண்
டற்கும் காரணம், ஆதலாலே காமமே நரகபூமி காணியாய்க் கொடுப்பது” என்பர். 62

என்ப துன்னியே இந்திரன் ஆண்டைவைப் பிகந்து
தன்பு றந்தனிற் கடவுளர் குழுவெலாஞ் சார
அன்பொ டேபடர்ந் தறுமுகன் அடிகளை அடைந்து
முன்பு தாழ்ந்தனன் உரோமமுஞ் செங்கையும் முகிழ்ப்ப.

என்பதை இந்திரன் நினைத்து அவ்விடத்து தனது இருப்பிடத்தை விட்டுப் போய்
தனது பக்கராக தேவர்கள் கூட்டமாகச் சார்ந்துவர அன்பொடு விரைவாகச் சென்

குருபரனாகிய ஆறுமுகத்து அப்பனை அடைந்து முன்பு தாழ்ந்து வணங்கினான் உரோ
மஞ் சிலிர்த்து சிவந்த கைகள் கூப்பி வணங்கியவாரே: 63

தொழுத கையினன் கோட்டிய மெய்யினன் துகிலத்
தெழுது பாவையில் ஆன்றமை புலத்தினன் இறைஞ்சிப்
புழுதி தோய்தரும் உறுப்பினன் சுருதியின் பொருண்மை
முழுதும் ஊறிய துதியின னாகிமுன் நின்றான்.

கூப்பித் தொழுத கையினனாய் தாழ்ந்து வளைந்த மேனியனாய் துகில் ஒன்றில்
எழுதிய சித்திரப் பாவைபோல் அசைவில்லாதவனாய் அமைந்து ஒடுங்கிய புலன்
உடையவனாய் புழுதி படிந்த உடல் உடையனாய் வேதங்களின் பொருண்மை முழுதும்
ஊறிய துதியினனாகியே முன்கூக நின்றான் இந்திரன். 64

கரிய வன்றனைச் செய்யவன் கருணைசெய் தருளி
வருதி யென்றுகூய் மறைகளும் வரம்புகாண் கில்லா
அரன தாள்களை அருச்சனை புரிதுநாம் அதனுக்
குரிய வாயபல் கரணமுந் தருதியென் றுரைத்தான்.

கருமை மேனியினனான இந்திரனை செவ்வொளி பரந்த திருமேனி கொண்ட பக
வான் பார்த்தருளி “இந்திரனே வருவாய்!” என அழைத்து சொல்வார். “வேதங்
களும் எல்லைகாண முடியாத சிவபிரானுடைய திருவடிகளை நாம் அர்ச்சனை புரிவோம்.
அதற்காக வேண்டிய பல பொருள்களும் இங்கு நீ தருவாயாக” என்றார். 65

உரைத்த வெல்லையில் தொழுதுபோய் உழையரில் பலரைக்
கரைத்து வீற்றுவிற் றேவியே கடிமலர்க் கண்ணி
திரைத்து கிற்படா நறும்புனல் அவிபுகை தீபம்
விரைந்த கந்தங்க ளேனவுந் தந்தனன் விரைவில்.

சுவாமி சொன்ன எல்லையில் இந்திரன் தொழுது சென்று தனது ஏவலரிற் பலரை
வெவ்வேறு திக்கிலும் சென்று இவை சேகரிக்குமாறு உணர்த்தி வாசங்கொண்ட பூக்
கண்ணிகள், திரை, வஸ்திரம், வாசநீர், நைவேத்தியம், தூபம், தீபம், வாசனைச்
சாந்து, சந்தனம் ஆகியவற்றையும் ஏனைய சிவபூசைத் திரவியங்களையும் கொணர்
வித்து வைத்தனன் விரைவில். 66

அவ்வக் காலையில் ஆறுமா முகனுடை யடிகள்
தெய்வக் கம்மியற் கொண்டொரு சினகரம் இயற்றிச்
சைவத் தந்திர விதியுளி நாடியே தாதை
எவ்வெக் காலமும் நிலையதோர் உருவுசெய் திட்டான்.

அந்தநேரத்து ஆறுமாமுகமுடைய எமது குருநாதன் தேவதர்சனகொண்டு ஒரு
கோவிலைச் செய்து அதிலே சைவ ஆகம முறைப்படி நாடி ஆராய்ந்து தந்தையாகிய
சிவபிரானது எந்தக்காலமும் நிலையாக உள்ள சிவலிங்க உருவம் ஒன்றினைச் செய்திட்

டார். (உலகத்தோற்றம் சிவலிங்கத்தில் நின்றும் தோற்றுவதும் பின்னர் ஒடுங்குவதும் அதிலேதான் ஆகையால் அது அழிவற்றது)

67

தேவு சால்மணிப் பீடத்தில் ஈசனைச் சேர்த்தி
ஆவின் ஓரைந்தும் அமுதமும் வரிசையால் ஆட்டித்
தாவி லாததோர் வாலிதாம் அணித்துகில் சாத்திப்
பூவின் மாலிகை செய்யசாந் தத்தொடும் புனைந்தான்.

முருகப்பிரான் தெய்வீகமான மணிப்பீடத்தில் சேர்த்தியருளி பசுவிடத்தில் பெறும் பஞ்சகவ்வியமும் பஞ்சாமிர்தமும் வரிசைக்கிரமமாகத் திருமஞ்சன மாட்டி அபிஷேகித்து குறைவுபடாததும் ஒருவரால் செய்யப்படாததாய் இயல்பாக அமைந்த இரத்தினப் பட்டாடை சாத்தி பூமாலைகளையும் செம்மையான சந்தனத்தோடு சேர அணிந்தார்.

68

மருந்தி னூற்றவுஞ் சுவையன வாலுவ நூல்போய்த்
திருந்தி னூர்களும் வியப்பன திறம்பல வாகிப்
பொருந்து கின்றன நிரல்அமை கருணையம் புழுக்கல்
சொரிந்து பொற்கலத் தருத்தினன் மந்திரத் தொடர்பால்

தேவ அமிர்தத்திலும் மிக்க சுவையான சமையற்கலையில் நன்கு பயின்று கைதேர்ந் தவர்களும் புகழும்படியாயின பலத்துடன் கூடப்பெற்றதாய் பொருந்துகின்ற சாத வகையில் திறம்பட்ட பொரிக் கறிகளையுடைய சாதத்தை பொற்தாம்பாளத்தில் படைத்து மந்திரமுறையாகவே எம்பிரானுக்கு அருத்தினார்.

69

கந்தம் வெள்ளிலை பூசநற் காயிவை கலந்து
தந்து பின்முறை அருத்தினன் புகைசுடர் தலையா
வந்த பான்மைக ளியாவையும் வரிசையா லுதவி
முந்து கைதொழுஉப் போற்றினன் மும்முறை வணங்கி

நைவேத்தியம் செய்தபின்பு தக்கோலம், ஏலம், வாசனை கலந்த வெற்றிலை, பாக்கு இவற்றை சேர்த்துவைத்து நிவேதித்தார். பின்னர் தூபம்காட்டி தீபங்காட்டி இவ்வாறான பூசைமுறைகள் யாவும் ஒருவழியாக காண்பித்து முன்னாகக் கைதொழுது போற்றிசெய்து மும்முறை வணக்கம் செய்தருளினார் எமது கடவுள்.

70

இருவரும் உணர்கிலா திருந்த தாள்களைச்
சரவண மிசைவரு தனயன் பூசனை
புரிதலும் உமையொரு புடையிற் சேர்தர
அருள்விடை மீமிசை அண்ணல் தோன்றினான்.

பிரமா, விஷ்ணு இருவரும் உணரமாட்டாது இருந்த சிவபெருமானுடைய திரு வடிமலர்களை சரவணப்பொய்கையில் அவதரித்த திருக்குமாரர் போற்றி செய்தலும் அவ்வேளை உமையம்மையார் ஒருபக்கராகச் சேர்தர அருள்வடிவான இடபவாகனத்து மேலாக எமது அண்ணல் சிவபிரான் தோன்றியருளினார்.

71

கார்த்திகை காதலன் கறைமி டற்றுடை
மூர்த்திநல் லருள்செய முன்னி வந்தது
பார்த்தனன் எழுந்தனன் பணிந்து சென்னிமேற்
சேர்த்திய கரத்தொடு சென்று போற்றினான்.

கார்த்திகைப் பெண்களின் காதற்புதல்வராகிய முருகப்பிரான் நஞ்சை உடைய திருக்கழுத்துடைய மூர்த்தி தமக்கு அருள் செய்ய எண்ணி வந்ததைப் பார்த்தருளி னார். உடன் எழுந்து பணிந்து தலைமேலாகக் கூப்பிய கைகளோடு சென்று போற்றி செய்தருளினார்.

72

செயிர்ப்பறு நந்திதன் திறத்தில் வீரரும்
வியர்ப்பினில் வந்தெழு வீர ருங்குழீஇக்
கயற்புரை கண்ணுமை கணவற் காணுநீஇ
மயிர்ப்புறம் பொடிப்புற வணங்கி ஏத்தினார்.

கோபமாதி குணங்கள் நீங்கிய நந்திதேவர், கணங்களின் பாற்பட்டவராகி வந்த வீரவாகுதேவர் முதல் வீரர் ஒன்பதுபேரும், வேர்வையில் தோன்றிய இலக்கம் வீர ரும் கூடி கயல்மீனை ஒத்த கண்ணினையுடைய உமையம்மையாரின் கணவனைக் கண் ணுற்று உரோமம் யாவும் பொடிப்ப வணங்கி ஏத்தினார்கள்.

73

முண்டகன் முதல்வரும் முரண்கொள் பூதருங்
கண்டனர் அனையது கரங்கள் கூப்பியே
மண்டனின் மும்முறை வணங்கி வானகம்
எண்டிசை செவிடுற ஏத்தல் மேயினார்.

பிரமதேவரும் விஷ்ணுமூர்த்தியும் முரணான பூதரும் எல்லாரும் எம்பிரானையும் பெருமாட்டியையும் கண்டனர். தமது கைகள் கூப்பியே மண்டனில் மும்முறை வணங்கி வானஉலகம் எட்டுத்திக்கு எங்கும் செவிடுறும்படி தோத்திரம் சொல்லித் துதித்தார்கள்.

74

ஆயது காலை தன்னில் அருவுரு வாகும் அண்ணல்
சேயினை நோக்கி உன்றன் வழிபடற் குவகை செய்தேம்
நீயிது கோடி யென்னா நிரந்தபல் புவன முற்றும்
ஏயென முடிவு செய்யும் படைக்கலத் திறையை ஈந்தான்.

அவ்வாறுகிய நேரத்து அருவும், உருவும் ஆகி நிறைகின்ற சிவபிரான் தமது கும ரனை நோக்கி "உன்னுடைய வழிபாட்டிற்கு நாம் மகிழ்ந்தோம். நீ இதைப் பெற்றுக் கொள்வாயாக" எனக் கூறியருளி பரந்து விளங்கும் உலகம் எல்லாம் முடிவு செய் கின்ற படைக்கலங்கட்கு எல்லாம் தலைமையான பாகபதப் படையைக் கொடுத்தரு ளினார் எமது அப்பனுடைய திருக்கரத்து.

75

மற்றிது நம்பால் தோன்றும் வான்படை மாயன் வேதாப்
பெற்றுள தன்றி யார்இப் பெரும்படை பரிக்கும் நீரார்
முற்றியிர் உண்ணும் வெஞ்சூர் முரட்படை தொலைப்பான் ஈது
பற்றுதி மைந்த என்னுப் பராபரன் அருளிப் போனான்.

“இந்தப் படையானது எம்மிடத்துத் தோன்றிய மேலான படையாகும். பிரமன் விஷ்ணுமூர்த்தியும் இதனைப் பெற்றார் இல்லை. அது அல்லாமலும் யார் இப்படையை தாங்கும் தன்மை உடையார்? உலகத்து உயிர் முழுவதையும் உண்டு அழிக்கின்ற வலி உடைய கொடிய அசுரர் படையை தொலைக்கும்படியாக இதைப்பற்றிக் கொள்வாயாக, மகனே” என அருள் செய்து எமது ஈசன் மறைந்தருளினார். 76

கருணைசெய் பரமன் சேணிற் கரந்தனன் போன காலை
அருள்பெறு நெடுவேல் அண்ணல் அன்னவற் போற்றிப் பின்னை
விரவிய இலக்கத் தொன்பான் வீரரும் அயனும் ஏனைச்
சுரர்களும் வழத்திச் செல்லத் தூயதன் தேரிற் புக்கான்.

படையினைக் கொடுத்து கருணை செய்த சிவபிரான் வானத்தில் மறைந்துபோன காலையில் சிவபிரான் அருளைப்பெற்ற நெடிய வேலை உடைய ஆறுமுகக் கடவுள் சிவ பிரானைப் போற்றி செய்து பின்பு தன்னோடும் பொருந்தி வந்த இலக்கத்து ஒன்பது வீரரும் பிரமனும் ஏனைய தேவர்களும் வணங்கிச் செல்லும்படியாக, தூய்மை பொருந்திய தனது தேரில் எழுந்தருளிக் கொண்டார். 77

சில்லியந் தேர்மேற் செவ்வேள் சேர்தலும் உலவை வேந்தன்
வல்லைதன் தமார்க ளோடும் வாம்பரி கடாவி உய்ப்ப
எல்லையிற் பரிதி தோன்ற எழுதரும் உயிர்க ளேபோல்
ஒல்லென எழுந்த தம்மா உருகெழு பூத வெள்ளம்.

பெரிய உருளையான சில்லுகளை உடைய தேர் மேலாகி முருகப் பிரான் சேர்தலும் வாயுதேவன் விரைவாகத் தனது இனங்களோடும் வேகமாகச் செல்லும் குதிரைகளைத் தூண்டிச் செலுத்த அந்நேரத்து ஒளியுடைய சூரிய பகவான் தோன்றுதலும் மகிழ்வால் எழுதரும் உயிர்களே போல் “ஒல்” என இரைந்துகொண்டு எழுந்தது உருமிக்க இந்த இரண்டாயிரம் வெள்ளம் பூத சேனை யாவும். 78

சாரத நீத்த மெல்லாந் தரையின்நின் நெழுந்து சூழ்ந்து
போரணி யணிந்து போந்த புடைதனில் இலக்கத் தொன்பான்
வீரருஞ் சுரர்கள் யாரும் மேவினர் வந்தார் வானோய்
தேர்மிசை அவர்க்கு நாப்பட் சென்றனன் குமரச் செம்மல்.

பூதங்களான சேனை யாவும் பூமியில் நின்றும் எழுந்து எம்பிரானைச் சூழ்ந்து போருக்கு உற்ற அணி அணியாக வகுத்துச் சென்றன. சுவாமிபக்கராக இலக்கத்து ஒன்பது வீரர்களும் தேவர்கள் எல்லாரும் நெருக்கமாகப் பொருந்தி வந்தார்கள்.

இவர்கள் யாவர்க்கும் நடுவனாக வானத்தில் உயர்ந்து செல்லும் தேர்மேலாக ஆறு முக ஐயன் சென்றருளினார். 79

மண்ணியங் கரையிற் றென்பால் வகுத்தசேய் ஞல்லூர் நீங்கி
எண்ணிய வுதவும் பொன்னி திடை மருதி னோடு
தண்ணியல் மஞ்ஞை யாடுந் தண்டுறை பறிய லூருங்
கண்ணுதல் இறைவன் தானம் ஏனவுங் கண்டு போனான்.

இவ்வாறு மண்ணியாற்றங் கரையில் தென்புறமாக வகுத்து அமைத்த திருச்சேய் ஞல்லூரை விட்டு கடந்து, நினைந்ததைக் கொடுக்கும் காவிரியாற்றைக் கடந்து, திரு விடைமருதூர் என்னும் சிவாலயம் சேர்ந்து அப்பால் குளிர்மையான வளம்தரும் திரு மயிலாடுதூறையும், திழிக்கருப்பறியலூர் என்னும் சிவாலயங்களையும் இன்னும் இவ்வழி யால் சேருங்கால் வந்து சேருகின்ற நெற்றிக்கண் கொண்ட சிவபிரான் ஆலயங்கள் வேறு உள்ளனவும் கண்டு சென்றார் முருகக்கடவுள். 80

எழில்வளஞ் சுரக்குந் தொல்லை இலஞ்சியங் கானம் நோக்கி
மழவிடை இறைவன் பொற்றாள் வணங்கியே மலர்மென் பாவை
முழுதுள திருவும் என்றும் முடிவில்மங் கலமும் எய்த
விழுமிதிந் நோற்றுப் பெற்ற வியன்திரு வாரூர் கண்டான்.

எழில் மிக்க வளஞ் சுரக்கும் மிகப் பழையதான திரு இலஞ்சியங் கோட்டூர் என்னும் சிவாலயத்தைக் கண்டு அங்கு தருமதேவதையான இடபத்திருந்தருளும் சிவபிரான் பாதத்தை வணங்கி பின்னர் செந்தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் மகா லெட்சுமி தேவி தனக்கே முழுதாக உள்ள செல்வமும் என்றும் முடிவற்று விளங்கும் சுமங்கிலியான சிறப்பும் மங்கலங்களும் மிகஉயர்வாகிய சீலத்தோடும் இருந்து தவம் புரிந்து அருச்சித்து பேறுபெற்ற திருவாரூர் என்னும் சிவாலயத்தை முருகக்கடவுள் கண்டருளினார். 81

குமார புரிப் படலம் முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம் 1725

25. சுரம் புகு படலம்

புற்றிடங் கொண்ட புத்தேள் புரந்தரற் கருள்செய் திட்ட
நற்றலந் தன்னைச் சேர்ந்த நகரமுள் ளனவுங் காணாஉக்
கொற்றவெங் கதிர்வேல் அண்ணல் கொல்லுலை அழலிற் செக்கர்
பற்றிய இரும்பு போலும் பாலைங் கானத் துற்றான்.

கறையான் புற்றின்மீது கோவில் கொண்டருளிய திருவாரூர் அப்பன் இந்திரனுக்கு
அருள்புரிந்திட்ட அந்தச் சிவாலயமும் அதனைச் சார்ந்து விளங்கும் அந்நகரத்துள்ள
ஏனைச் சிவாலயங்களும் கண்ணுற்றருளிய பிற்பாடு மேலும் சென்று கூரிய வேற்
படையை ஏந்திய பெருமான் கொல்லன் உலையில் உள்ள நெருப்பில் காயப்பண்ணிய
சிவந்த இரும்புபோலும் ஒரே சிகப்பு மயமான பாலைநிலத்தை வந்துசேர்ந்தருளினார்.

ஏழு நேமியும் பெரும்புறக் கடலுமெண் டிசையுஞ்
சூழ அன்னதால் அழிவின்றித் தொன்மைபோ லாகி
ஆழியுள்ளுறும் வடவையின் அவற்றினைப் பருகி
ஊழி தன்னினும் இருப்பதவ் வுயர்பெரும் பாலை.

ஏழு கடல்களும் இதற்கு அப்பாலான புறவழி சமுத்திரமும் எட்டுத்திக்கிலும் சூழ
வந்தாலும் அதனாலும் அழிவில்லாது பழைமைபோலப் பொருந்தி சமுத்திரங்களின்
நீரிலுள் மறைந்து இருக்கும் கொடிய வடவாமுகாக்கினி என்னும் நெருப்பையும்
உறிஞ்சிக் குடித்து ஊழிக்காலத்தும் அழியாது இருப்பது சுவாமி வந்த பாலைநிலம்.

அண்டர் நாயகன் உலகடும் மகந்தனக் காகும்
பண்ட மேசெறி பல்வளம் ஆருயிர் பசுக்கள்
மண்டு நேமிநெய் நிலங்கல மாயுற மலர்தீக்
குண்ட மாயது கள்ளிசூழ் கொடியவெம் பாலை.

தேவர் நாயகரான சிவபிரான் உலக அழிவு எனும் சங்காரத்தைச் செய்யும்
யாகத்திற்கு இவ்வுலக வளங்கள் யாவும் ஓமத்திரவியங்களாகவும், சகல உயிர்களும்
யாகப் பசுவாகவும் பெருகும் சமுத்திரம் நெய்யாகவும் நிலம் பாத்திரமாகவும் கொண்டு
செய்யப்பெறும் சங்கார யாகத்திற்கு இந்த பாலைநிலம் ஓமகுண்டம் எனும்படியாக
அமைந்துள்ளது போல்வது.

வண்ண ஒண்கதை மெய்யுடை வரநதி கேள்வன்
நண்ணு தொல்லுல காகியே நரலையுற் றென்னத்
தண்ணி லாவெழு நாத்தலை இரண்டுடைத் தழலின்
பண்ண வற்குல காயது முதுபெரும் பாலை.

வண்ணம் மிக்க வெண்மையான மேனியை உடைய கங்கையாற்றின் நாயகரான
வருணபகவான் பொருந்திவாரும் பழைமையான உலகம் ஆகியே சமுத்திரம் உற்று
பூருக்கும் தன்மையேபோல், சீரிய ஒளி உடைய ஏழு நாக்குகளையும் இரண்டுதலைகளையும்
உடைய அக்கினி பகவானுக்கு ஓர் உலகம் ஆயது இந்த முதிய பெரிய பாலை நிலம்.

உடைய தொல்குலக் கேண்மையால் அவ்வனத் துறையுங்
கொடிய வன்னிபாற் சென்றதோ வெப்பமேல் கொண்டு
நடுந் டுங்கிவெம் புகையுமிழ்ந் தரற்றிநா வுலர்ந்து
கடல்ப டிந்துநீர் பருகுமால் வடவையங் கனலே.

இந்த பாலைநிலத்து உள்ள நெருப்பு தன்னுடைய குலத்தைச் சார்ந்தது. ஆகையால் இதனிடம் ஒருகால் சென்று வருவேன் என எண்ணி முன் பின் அறியாது வடவாமுகாக்கினி என்னும் நெருப்பு இப்பாலை நிலத்திற் சென்றுள்ளது போலும். அதனால் அந்த வடவாமுகாக்கினி இதன்மேல் சென்றதால் வெப்பமேற் கொண்டு நடுந் டுங்கி கொடிய புகையை கக்கி நாவறண்டு அதனால் ஓடிச் சென்று கடலிலே படிந்து கொண்டு வெப்பு தீரவே இன்னமும் இருப்பதோ இந்த வடவாமுகாக்கினி!

5

கற்றை யங்கதிர்ப் பரிதியும் மதியுமக் கானஞ்
சுற்றி யேகுவ தல்லது மிசைபுகார் சுரரும்
மற்று ளார்களும் அனையரே எழிலியும் மருத்தும்
எற்றை வைகலும் அதன்புடை போகவும் இசையா.

கற்றையான கிரணங்களை உடைய சூரியனும் இந்த பாலை நிலத்தை சுற்றிக் கொண்டு போவதே அல்லாது மேலாக செல்லார். தேவர்களும் மற்றையோர்களும் அப்படித்தான். மழைமேகமும் காற்றும் எந்த ஒரு நாளிலாவது இந்த பாலை நிலத்தின்மேல் போவதற்கு சம்மதம் கொள்ளார்கள்.

6

சேனம் வெம்பணி ஒண்புரு விரலைமான் செந்நாய்
ஆன யாதிகள் அவ்வனத் திருக்கவும் ஆவி
போன தில்லையால் அங்கியிற் றேங்கிய பொருள்கள்
மேனி கன்றுவ தன்றியே விளியுமோ அதனால்.

பருந்து, கொடிய நாகம், மிருதுவான புரு, கலைமான், புள்ளிமான். செந்நாய், யானை. ஆதிய மிருகங்கள் அந்த பாலைவனத்தில் இருப்பவும் அவர்கள் உயிர்போவ தில்லை ஏனென்றால் அவர்கள் பிறந்தது அங்கேயே ஆனபடியால் நெருப்பில் தோன்றிய பொருள்கள் மேனி புலுட்டையாகிக் கன்றிப்போவதே ஒழிய இறக்கமாட்டார்கள் என்பதாகும்.

எண்ணி னுஞ்சுடும் பாலையங் கானிடை எழுந்த
கண்ண கன்புகை அழல்படு கின்றகாட் சியவே
விண்ணின் நீலமுஞ் செக்கரும் அவற்றினால் வெடித்த
புண்ணும் மொக்குளுங் கதிர்களும் உடுக்களும் போலாம்.

மனதால் நாம் நினைத்தாலும் சுடுகின்ற இந்தப் பாலை நிலமான வனாந்திரத்தில் எழுந்த பரந்த புகையும் நெருப்பும்தான் இங்குள்ள இடங்களிலும் தெரியப் படுகின்ற வானத்தில் நீல நிறமும் செக்கர் வானமும் எனவும் சொல்லலாம். இப்பாலைவன நெருப்பு எரிந்தபோது வானத்தில் ஏற்பட்ட புண்ணும் கொப்புளமும்தான் வானத்தில் உள்ள கதிர் ஒளியும் நட்சத்திரங்களும் எனலாம்.

வேக வெய்யவன் புடையுறு தவ்வன மிசையே
போக வோரிறை எழுந்தழல் சுட்டது போலும்
ஏகு தேரொரு காலிலா திழந்ததால் இருகால்
பாகி ழந்தனன் அவன்கதிர் அங்கிபட் டனவே.

வேகமாகக் கொதிக்கும் வெய்யிலைச் சொரிகின்ற சூரியபகவான் இதன் பக்கரா
கவும் போகநினைவாத பாலைவன மேலாக மறந்து ஒருநாள் போய் விட்டானே;
அதனால் அந்தப் பாலைவன நெருப்புச் சுட்டமையால் போலும் அவன் தேருக்கு ஒரு
சில்லில்லை. சாரதியான அருணனுக்கு கால் இரண்டும் இல்லாமல் போனதும் அதுதான்.
சூரியன் வெய்யில் இவ்வளவு வெப்பமானதும் அதனால் என நாம் சொல்லலாம். 9

தங்கள் தொல்பவம் அகன்றிலா விண்ணவர் தம்மைத்
துங்க முத்தியின் பொருட்டினால் அடைபவர் தொகைபோல்
அங்கம் நொந்துதம் போலவே வெப்பமுற் றயருங்
கங்கம் நாடியே நீழலுக் கடைவன கலைகள்.

தங்களுடைய பழைய வினைகளான பாவங்களையே நீக்க முடியாத தேவர்களை
இவர் ஒரு மகான் என நினைந்து அவரிடம் முத்தி பெறும் பொருட்டாக ஓடிச் செல்லும்
சனங்கள் தன்மைபோல தங்களுடைய அங்கங்கள் நொந்து பாலை நில வெப்பத்தால்
அயர்வு கொண்டு பறந்து திரியும் பருந்தின் நிழலில் தங்கி நிற்பதற்குத் தேடி அலைவன
கலைமாண்கள். 10

கோல வெங்கதிர் மதியிவர் வைகலுங் கொடிய
பாலை வெஞ்சுரத் தாரழல் வெம்மைபட் டனரோ
காலை தன்னினும் மாலையம் பொழுதினுங் கங்குல்
வேலை தன்னிலும் பிறவிலும் வேலைநீர் படிவார்.

ஒளிரும் வெப்பமான கதிரும் உடைய சூரியன், சந்திரன் என்னும் இவர்கள்
நித்தலும் இப்பாலைவனம் மேலாக வருங்கால் இதன்வெப்பம் பட்டுக் கொண்டாரோ
தெரியாது. காலையிலும் மாலையிலும் இரவிலும் எக்காலத்திலுமே சமுத்திர நீரில்
மூழ்கிக் கொள்கிறார். 11

தொடரும் வானவர் யாவரும் ஐயைதாள் தொழுவார்
கொடிய பாலைமுன் னுணர்கிலா தணுகினர் கொல்லோ
அடிசி வந்தகம் வெம்பியே அமுதமுண் டதற்காப்
படியின் மேலென்றுஞ் செல்கிலர் விண்மிசைப் படர்வார்.

உலகில் செல்கின்ற தேவர்கள் யாவரும் துர்க்கா தேவியின் திருவடி தொழ
வேண்டி அவள் இப்பாலை நிலத் தெய்வமானபடியால் அங்கு அவளைத் தொழும்
படியாக வந்து சேர்ந்தபோது இந்தப்பாலை நில மண் சுட்டதினால் கால் சிவந்து
வெம்பி உடலம் கருகி தாங்கள் அமுதம் உண்ட படியால் தங்கள் வனப்பு கெடாமல்
போனாலும் இனிமேல் நாம் இந்த பாலை நிலம் உள்ள பூமியில் எதிலும் மிதிக்க மாட்
டோம் என நினைந்து தம் பாதங்கள் பூமியில் படாது அந்தரத்தே செல்வார்கள். 12

ஒள்ளி தாகிய தலைமையிற் பிறந்துளோர் உலகம்
எள்ளும் நல்குர வெய்தலால் இழிந்தவர் கண்ணுங்
கொள்ளு மாறொரு பயன்குறித் தேகல் போற்கொடிய
கள்ளி தன்புடை நீழலுக் கொதுங்குவ கரிகள்.

நல்ல மேம்பாட்டுடன் விளங்கும் தலைமைப்பாட்டுடன் கூடிய குலத்திற் பிறந்
தோர்களுக்கு உலகம் வெறுக்கும் வறுமை வந்துற்றபோது தமக்குப் பொருள் உதவி
வேண்டி இழிந்த குலத்துள்ள கூடாவொழுக்கம் உடையவர்பால் செல்லும் தன்மை
போல கொடிய முள்ளுடைய கள்ளி மரத்தின் கீழ் நிழலுக்காக வந்து ஒதுங்கி நிற்
கின்றன யானைகள் சில இப்பாலைவனத்து. 13

இரவி கம்மியன் சுட்டுறு கோல்கதிர் எரிதி
மருவு செந்தரை பொறிமணி கொள்கலம் வறுங்கான்
கரிக ளேகரி காற்குழல் துதிக்கைநீர் கானல்
புரித ரும்பணி வெந்திடும் பணிக்குலம் போலும்.

சூரியபகவான் எனும் கொல்லன் செய்கின்ற பெரிய தொழிலில் சுடுகின்ற கோலாக
அவன் கிரணங்களும், எரிகின்ற நெருப்பு சிவந்த பாலைவனமும், நெருப்பு பொறிகள்
மணிகளும், பாத்திரம் வறிய காடும், கரிய யானைகள் கரி எனும்படியும். காற்றுணதும்
(துருத்தி) குழல் யானைத் துதிக்கையாகவும், நீர் கானல் நீராகவும் கொண்டு செய்
கின்ற தொழில் பாம்புக் கூட்டங்களை வேக வைத்தல் போலும். 14

ஆன்ற வான்புவி நதிப்புனல் பாதலம் அதன்கண்
தோன்று நீத்தநீர் யாவையும் ஒருங்குறத் துற்றுச்
சான்ற பாலைஞ் செந்தழல் அப்புனல் தன்னைக்
கான்ற வாறெனக் கிளர்வன அந்நிலக் கானல்.

மேலோங்கிய வானத்துள்ள கங்கை நீர் பாதாளத்துள்ளே தோன்று நீர் யாவையும்
ஒருங்குற இந்தப் பாலை நிலத்துள்ள வெப்ப நெருப்பு குடித்து அதன் நீரை ஆவியாக
இந்நில மேலாக தருகிறது எனும்படியாக அந்த பாலைவனத்து கானல் அலைகள்
தோன்றுகின்றன. 15

விஞ்சு கானல்வெண் டேரினை யாறென விரும்பி
நெஞ்சில் உன்னியே இரலைமான் மடப்பிடி நெடுந்தாட்
குஞ்ச ரந்திரிந் துலைவன கொடியவெம் பணிகால்
நஞ்சு தன்னையும் அருந்துவ ஞுமலிநீர் நசையால்.

தேர் செல்வதுபோல மிஞ்சி பரந்துசெல்லும் கானல் நீரினை இது ஒரு உண்மையான
ஆறு எனும்படிஎண்ணி உண்ணும் பொருட்டு கலைமான், புள்ளிமான், பெண்யானை, நெடிய
கால்உடைய ஆண்யானைகளாதியன திரிந்து உலாவி அலைவன. கொடிய நஞ்சுடைய
பாம்புகள் கக்கிய நஞ்சையும், நீர்வேட்கையால் அங்குள்ள நாய்கள் உண்ணும். 16

செய்ய மண்மகள் உலப்புறா உந்தியந் தீயாய்
வெய்ய வன்செலற் கரியவப் பாலைமே வுதலான்
மொய்யில் வெம்பணி புகையழல் உமிழ்வன முரணும்
மையு றுங்கொடு நஞ்சொடு கான்றசெம் மணிகள்.

செம்மையான பூமி தேவியினுடைய உதராக்கினி எனும் நெருப்பாகவும் சூரிய பகவானும் செல்லுவதற் கரியதாகிய தன்மையோடும் அப்பாலைவனம் மேவுதலால் வலியிலாத பாம்புகள் புகையையும் நெருப்பையும் ஒருங்கே கக்குவன போன்று இருப்பன கரிய நஞ்சோடு பாம்புகள் கக்கிய இரத்தினங்கள். 17

முனையின் அஞ்சொரி முத்தமும் முந்துசெம் பரலும்
அளவில் பாந்தளின் மணிகளும் ஈண்டியே அமர்தல்
விளிவில் அவ்வனத் தீச்சுடத் தனதுமெய் வெடித்தே
உளையும் மண்மகள் மொக்குளுற் றிடுதிறன் ஒக்கும்.

மூங்கில்கள் சொரிந்த முத்துக்களும் முன்னே தோன்றும் சிவந்த பருக்கைக் கற்களும் அளவற்ற பாம்புகளின் இரத்தினங்களும் எல்லாம் கூடிப்பரவி இருக்கும் தன்மை அழியாத இந்த பாலைவனத்து நெருப்புச் சுட்டதால் பூமி தேவியின் மேனி வெடித்துச் சிதறிய பருக்கைகள் உற்றன போன்றன எனும்படியானது. 18

கள்ளி பட்டன பாலையுந் தீந்தன கரிந்து
முள்ளி பட்டன எரிந்தன குராமரம் முளிந்து
கொள்ளி பட்டன காரகில் அன்னதாற் கொடுத்திப்
புள்ளி பட்டது போன்றது பாலையம் புவியே.

அங்குள்ள கள்ளி மரங்கள் யாவும் பட்டன. பாலைமரம் தீய்ந்து கரிந்து போயது. முள்ளிச் செடிகள் பட்டன. குராமரங்கள் எரிந்து போவன. அகில்மரமல்ல கொள்ளி எனும்படியாக உலர்ந்து காண்பன கரிய அகில் மரங்கள். இத்தன்மையான காட்சி தரும் மரச் செறிவினால் அப்பாலைவனம் கொடிய நெருப்பின் புள்ளிபட்டது போல பொருந்திற்று. எவ்விதமான நீர்த்தன்மையும் பெறமுடியாததால் மரங்கள் தோன்றி னாலும் பட்டு எரிந்து உலர்ந்த நிலையாகவே காணப்படும் அப்பாலை நிலம். 19

இன்ன தாகிய பாலையஞ் சுரத்திடை இறைவன்
தன்ன தாகிய தானைக ளொடுத்தலைப் படலும்
மின்னு மாமுகில் பொழிந்தபின் தண்ணளி மிக்கு
மன்னு கின்றபூங் குறிஞ்சிபோ லாயதல் வனமே.

இவ்வாறாகிய வெப்புடைய பாலைநிலம் வழியாக எமதுகடவுள் தன்னுடைய பூத சேனைகளோடும் வந்து சேர்ந்தருளலும் உடன் அப்பாலை வனமானது மீண்டும் மேகங்கள் மழை பொழிந்தபின் குளிர்ச்சிமிக்குடன் விளங்கும் பூஞ்சோலை உடைய குறிஞ்சி நிலம் போல் ஆயது. 20

ஆற்ற ருந்திறல் அங்கிதன் அரசியல் முறையை
மாற்றி யெம்பிரான் வருணற்கு வழங்கினு னென்ன
ஏற்ற மாகிய வெம்மைபோய் நீங்கியே எவரும்.
போற்று நீரொடு தண்ணளி பெற்றதப் புவியே.

எவராலும் மாற்றமுடியாத அக்கினி தேவனுடைய அரசாட்சியை எமது குமரப் பெருமான் நீக்கி அந்த அரசியலை வருண தேவனுக்கு கொடுத்தவாறு போல மிகவும் மேலான வெப்பம் எல்லாம் போய் நீங்கி எவரும் போற்றி மகிழும் படியான தன்மையோடு குளிர்ச்சியை அடைந்து கொண்டது அப்பாலை நிலம். 21

காதல் நீங்கலா தலமரும் ஆருயிர்க் கரணம்
ஆதி ஈசன தருளினால் அவனதா கியபோல்
ஏது நீரிலா தழல்படு வெய்யகான் இளையோன்
போத லாற்குளிர் கொண்டது நறுமலர்ப் பொழிலாய்.

ஈசன்மேல் காதல் நீங்காது உலகில் வருத்தமுறுகின்ற மேலான உயிர்களின் மனம் புத்தி சித்தம் யாவும் ஆதியான பகவான் அருளால் அவன் வசமாகவே உலகப் பற்றில் நின்று நீங்கி ஏகப்படு நிலையில் விளங்கும் தன்மை போல கொஞ்சமும் நீர்த்தன்மை இல்லாது நெருப்புப் பட்டு எரிந்த கொடிய பாலைவனம் என்றும் இளமையான கோலமுடைய முருகக் கடவுள் வருதலால் நல்ல பூஞ்சோலையாக மாறிக் குளிர்ச்சி கொண்டது. 22

புறநெ றிக்கணை வீழ்ந்துளோர் சிவனருள் புகுங்கால்
அறிவும் ஆற்றலுங் குறிகளும் வேறுபட் டனபோல்
வறிய செந்தழல் வெவ்வனம் வேலவன் வரவால்
நறிய தண்மலர்ச் சோலையாய் உவகைநல் கியதே.

பிறசமய மாக்கங்களில் அறியாமையால் புகுந்துள்ளோர்கள் சிவனருள் சேருங் காலத்து அவர்களின் அறிவும் ஆற்றலும் குறிகளும் செயல்களும் மாறி நந்நிலைமை யாகின்றவாறு போலவே மிக வறியதாகிய நெருப்பான தன்மை கொண்ட பாலை நிலமானது வேலேந்திய பகவான் அங்கு வரலாலே வாசமுடைய பூஞ்சோலையாக மாறி யாவார்க்கும் மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது. 23

நீரறு முரம்பின் றன்மை நீங்குமச் சுரத்தின் தன்பால்
ஈரறு புயத்தன் செல்ல எழில்கெழு பரங்குன் றத்தில்
பாரறு தவம்பூண் டுள்ள பராசரன் சிரூர்க ளாய்
ஓரறு வகைமை யோரும் ஓதியால் அதனைக் கண்டார்.

நீரற்று விளங்கும் வெப்பம் யாவும் நீக்கப்பட்டு குளிர்மையுடன் விளங்கும் அந்தப் பாலைநில மேலாக பன்னிரண்டு தோள்களை உடைய அப்பன் செல்ல அதுபோது திருப்பரங் குன்றத்து அமர்ந்து நிகரற்ற தவம் புரிந்த பராசர முனிவரின் பிள்ளைகள் ஆறுபேரும் ஞான உணர்வால் எமது பெருமானுடைய வருகையைக் கண்டார்கள். 24

தத்தனே அனந்தன் நந்தி சதுர்முகன் பரிதிப் பாணி
மெய்த்தவ மாலி என்ன மேவுமு விருவர் தாமும்
அத்தன தருளை முன்னி அடுக்கலின் இருக்கை நீங்கி
உத்தர நடவை யெய்தி ஓய்யெனப் படர்த லுற்றார்.

தத்தன், அனந்தன், நந்தி, சதுர்முகன், சக்கரபாணி, உண்மையான தவமாற்
றும் மாலி என்னும் பெயருடன் திருப்பரங் குன்றத்து இருந்த ஆறு பிள்ளைகளும்
சிவபிரான் முன்னர் தங்கட்குக் கொடுத்தருளிய அருளை நினைந்துகொண்டு திருப்பரங்
குன்றத்துத் தமது இருப்பிடத்தைவிட்டு நீங்கி வடக்கு நோக்கி நடந்துகொண்டு
விரைவாகச் செல்வாராயினர். 25

ஆர்வல ராகும் மைந்தர் அறுவரும் அளகை நேடிப்
பார்வல்வந் தணையு மாபோல் பாலையென் றுரைக்கு மெல்லை
நேர்வரு கின்றகாலை நெடும்படை நீத்தஞ் சூழச்
சூர்வினை முடிப்பான் செல்லுந் தோன்றல்வந் தணிய னானான்.

எம்பிரானைக் கண்ணாரக் கண்டு தரிசிக்கும் ஆர்வம் கொண்ட இந்த ஆறு பேரும்
தனது தாயை ஓடிச் சென்று அணைகின்ற குஞ்சுகள்போன்று பாலை என்று சொல்லப்
படும் நில மீதாக எழுந்தருளி நேராக வந்துகொண்டிருக்கின்ற வேளையில் நெடியதாய்ப்
பரந்த தனது பூத சேனையான கடல்கூழ்ந்து வர உலகில் சூழும் தீவினைகளான அசு
ரர் கொடுமையை அகற்றும்படி எழுந்தருளிவரும் தோன்றாத் துணையான ஆறுமுகப்
பிரானும் இவர்கட்கு நேரே வந்து சேர்ந்தருளினார். 26

அணிமயிற் சேயோன் நண்ண ஆறுமா முகமும் பன்னீர்
இணைதவிர் புயமுங் கையும் ஏந்தெழிற் படையின் சீரும்
மணியணி மார்புஞ் செங்கேழ் வான்றுகின் மருங்கும் பாதத்
துணையுமத் துணையிற் கண்டு தொழுதுகண் களிப்புக் கொண்டார்.

தமக்கு மிகக் கிட்டவாக, எவர்க்கும் எட்டொணாத குழந்தை வடிவான குமரப்
பெருமான் வந்து சேர்தலும், ஆறு அருள் பெருகும் முகமும் பன்னிரண்டு இணை
பிறிது இல்லாது தோன்றும் கைகளும், திருக்கையில் ஏந்திய படைகளின், சீரும்,
முத்து மாலை அணிந்த மார்பும் செவ்வொளிகாலும் மேலாகிய பட்டாடை உடுத்த
திருவரையும், அழிவில் நின்றும் காப்பாற்றும் துணையான இருபாதமும் அப்பாத அரு
ளால் விளையும் துணையினால் கண்டு கொண்டு கை கூப்பித் தொழுது தங்கள் கண்கள்
மலர்ந்து ஆனந்த முற்றார்கள். 27

மூவிரு திறத்தி னேரும் முற்றெருங் குணர்ந்த வள்ளல்
பூவடி வணங்கித் தேனீப் புதுநரு அருந்தி யார்த்து
மேவருந் தன்மைத் தென்ன வியப்பொடு வழுத்தி நின்று
தேவர்கள் தேவ எம்பால் திருவருள் செய்தி யென்றார்.

ஆறு முனி பிள்ளைகளும் முழுவதும் எல்லாம் உணர்ந்த வள்ளலான முருகப்பிரா
னின் பூமலரடிகளை வணங்கித் தேன் வண்டானது இனிய தேனைப் புதிய பூவிலே
உண்டு ஆர்த்து விளங்கும் தன்மைபோலப் பெரு வியப்புடன் அற்புதமாய் விளையும்

அப்பனை வணங்கி வாழ்த்தி நின்று “தேவர்கள் தேவனே! எம்பால் தேவரீர் திருவருள் செய்வீராக” எனப் போற்றி நின்றார்கள். 28

என்றிவை இருமூ வோரும் இசைத்துளி உயிர்கட் கெல்லாம்
ஒன்றிய உயிநு மாகி உணர்வுமாய் இருந்த மூர்த்தி
தன்றிரு மலர்த்தாள் முன்னந் தலையளி யோடு தாழ்ந்து
நின்றுகை தொழுதிட் டன்னோர் நிலைமையை மகவான் கூறும்.

என்று இவைகளை ஆறு முனிமைந்தரும் இசைத்த நேரத்து அவ்வேளை உயிர்கட்கு எல்லாம் ஒன்றாக விளங்கும் உயிராகி உணர்வாகி இருந்து அருள் புரியும் குமாரக் கடவுள் தம்முடைய திருப்பாத முன்பாகத் தலையான அன்புடன் தாழ்ந்து வணங்கி நின்று கை தொழுது இந்திர பகவான் அங்கு உள்ளம் மலர்ந்து வணங்கி நிற்கும் முனிபிள்ளைகள் வரலாற்றை எம்பிரானுக்கு எடுத்துச் சொல்வான். 29

மறுவறு பராச ரன்றன் மதலைக ளாகு மின்னோர்
அறுவருஞ் சிறு ரேயாகி ஆடுறு செவ்வி தன்னில்
நிறைதரு சரவணத்து நெடுந்தடம் புனலிற் பாய்ந்து
முறைமுறை புக்கு மூழ்கி முகேரென அலைக்க லுற்றார்.

“குற்றம் யாதும் இல்லாத தவவாழ்வுடைய பராசர முனிவன் பிள்ளைகளாகும் இந்த ஆறுபேரும் குழந்தைகளாக விளையாடல் புரியும் காலத்து, நீர் நிறைவுடன் விளங்கிய சரவணப்பொய்கை இடத்து நீரிலே பாய்ந்து முறைமுறையாகச் சென்று நீர் மூழ்கி விரைவாக நீரை அலைத்தார்கள்.” 30

உலைத்தலை உணர்ச்சி கொள்ள உள்ளுயிர் திரியு மாபோல்
நிலத்தலை யின்றி யார்க்கும் நீந்தல் செய்குண்டு நீத்தம்
அலைத்தலை யடையும் எல்லை ஆயிடை வதிந்த மீன்கள்
தலைத்தலை யிரிய இன்னோர் தன்மையங் கதனைக் கண்டார்,

“உணர்வுகள் ஒருவர்க்கு அடங்காது உலைய அவரின் உள்உயிரும் திரியும் தன்மையே போல ஓர் இடத்து நிலைத்து நில்லாதபடி சத்தமிட்டு ஆரவாரித்து நீந்திக்கொண்டு விளையாடலும் அப்போது நீர் அலைகள் தோன்றி அலைத்தலை அடைந்த நேரத்து அங்கு பொய்கையில் இருந்த மீன்கள் யாவும் தலைத்தலையாக ஓடித்திரிதலும் இப்பிள்ளைகள் அதனைக் கண்டார்கள்.” 31

அங்கது தெரிந்து நின்றோர் ஆண்டுறு மீன்கள் பற்றித்
துங்கம துடைய கோட்டின் சூழலுய்த் துலவு மெல்லைச்
செங்கதி ருச்சி வேலைச் செய்கடன் நிரப்ப உன்னிப்
பங்கமில் நோன்மை பூண்ட பராசரன் அங்கண் வந்தான்.

“அந்த மீன்களைக் கண்டுகொண்ட இப்பிள்ளைகள் அங்குள்ள மீன்களைப் பிடித்து மேலோங்கிய கரையின் சூழலிலே போட்டு விளையாடிநின்ற நேரத்து சூரியபகவான் உச்சியில் தோன்றும் வேளையான மத்தியான நேரத்து செய்யப்படவேண்டிய கடன்களைச் செய்து முடிக்குமாறு நினைந்து இவர்கள் தந்தையான தவவிரதம்கொண்ட பராசர முனிவர் அங்கு வந்தார்.” 32

வள்ளுறை கொண்ட தெய்வ வான்சர வணத்து வந்தோன்
பிள்ளைக ளாகும் இன்னோர் பிடித்தபுன் ரெழிலை நோக்கித்
தள்ளருஞ் சினமேல் கொண்டு தனயர்காள் நீவிர் ஈண்டே
துள்ளுறு மீன மாகிச் சுலவுதி ரென்று சொற்றான்.

“வளம் நிறைந்துகொண்ட மேலான தெய்வத்தன்மை உடைய சரவணப்பொய்
கையிடத்து மத்தியானக் கடன் செய்யும்படி வந்து பராசர முனிவர் தனது பிள்ளை
களாகும் இன்னோர்கள் மேற்கொண்ட கீழ்த்தரமான மீன் பிடிக்கும் செயலைப் பார்த்து
நீக்கமுடியாக் கோபம்கொண்டு பிள்ளைகளை நோக்கி “பிள்ளைகளே! நீங்கள் எல்லாரும்
இங்கு துள்ளுகின்ற மீனாக இப்பொய்கையில் உலாவுவீராக” எனச் சாபமிட்டார்
பராசர முனிவர்.” 32

அவ்வுரை இறுக்கு முன்னர் அறுவரும் மேனாள் ஆற்றும்
வெவ்வினை யூழின் பாலால் மீனாரு வாகி அஞ்சி
எவ்வமி தகலு கின்ற தெப்பகல் உரைத்தி யென்னச்
செவ்விதின் உணர்ந்து மேலைத் திருமுனி புகலல் உற்றான்.

அந்தச் சாபத்தை சொல்லுமுன்பாக இந்த ஆறு பிள்ளைகளும் முன்னாள் தாங்கள்
செய்துகொண்ட கொடிய ஊழ்வினையின் விளைவால் மீன் உருவாகி பயந்து தந்தை
யைப் பார்த்து “எந்நாள் எமக்கு இப்பழி நீங்கும்? அதைச் சொல்வீராக” என்ன எல்
லாவற்றையும் செவ்வையாக உணர்ந்த மேலாகிய அருள் முனிவனான பராசர முனி
வன் சொல்லலுற்றான்.” 34

இத்தடந் தன்னில் மேனாள் இராறுதோ ளுடைய அண்ணல்
அத்தன தருளால் வைக அனையனை யெடுக்கும் அம்மை
மெய்த்தனம் உகுக்குந் தீம்பால் வெள்ளமாம் அதனை நீவிர்
துய்த்திடும் எல்லை தன்னில் தொல்லுரு வாதி ரென்றான்.

“இந்தப் பொய்கையிலே இனிவருங்காலத்து பன்னிரண்டு தோள்களைக் கொண்ட
பகவான் முருகன் தந்தை சிவபிரான் அருளால் இப்பொய்கையில் இருப்ப அவரை
எடுக்கும்போது அம்மையாருடைய உண்மை வடிவான தனங்கள் பால் சொரிய அந்த
தித்திப்பாகிய பால் வெள்ளமாகப் பெருகி வந்து இப்பொய்கையில் கலப்ப அதனை
நீங்கள் உண்கின்ற எல்லைதன்னில் பழைய வடிவாவீர்கள்” என முனிவன் சொன்னான்.”

என்றிவை முனிவன் கூறி இரும்பகற் கடனை யாற்றிச்
சென்றனன் அதற்பின் மீனின் திருவுரு அமைந்த இன்னோர்
அன்றுதொட் டளப்பில் காலம் அலமரும் உணர்ச்சி யெய்தி
மன்றலஞ் சரவ ணத்து மாண்பெருந் தடாகத் துற்றார்.

“என்று இவைகளை பராசரமுனிவன் கூறிவிட்டு மத்தியான வேளையில் தான் செய்
யும் கதிகளை முடித்துவிட்டுச் சென்றனன். அதன்பின் மீனின் வடிவம் அமைந்த இவர்
கள் அறுவரும் அன்று தொட்டு அளப்பில்லாத காலம் அலமந்து திரியும் உணர்வு
கொண்டு மங்கலம் நிரம்பிய சரவணப்பொய்கை எனும் மாட்சிமைகொண்ட பெருந்
தடாகத்து மீனாக உற்றார்கள்.” 36

ஐயநீ யனைய பொய்கை அமர்தலும் அவ்வை கண்டாங்
கொய்யென எடுப்பக் கொங்கை உகள நின் றிழிந்த தீம்பால்
துய்யமோர் நீத்த மாகித் துறுமலும் அதனைத் துய்த்து
மையல்நீங் குற்றுத் தொல்லை வாலிய வடிவம் பெற்றார்.

“ஐயனே! நீர் அந்தச் சரவணப்பொய்கையில் சேர்ந்து அமர்ந்திருத்தலும் அம்மை யார் கண்டு அன்புமிகுதியால் தேவரீர்கொண்ட ஆறுருவையும் விரைவாக எடுத்தலும் தனங்களினின்றும் வழிந்த இனிய பால் தூயதான கடல்போலப் பெருகித் தீர்த்த மாகி பொய்கையில் கலத்தலும் அதனை இவர்கள் தாங்களும் நீரோடு கலந்தபாலை உண்டு தங்கள் பழியால் விளைந்த மீன்வடிவம் நீங்கப்பட்டு பழைமையான தங்களது அழகிய வடிவத்தைப் பெற்றார்கள்.”

37

தொல்லுரு வடைந்த இன்னோர் தூமதி வேணி யண்ணல்
நல்லருள் அதனால் வந்து நவையகல் பரங்குன் றத்தின்
எல்லையில் விரதம் பூண்டாங் கிருந்தனர் எந்தை ஈண்டுச்
செல்லுவ துணர்ந்து போந்தார் என்றனன் தேவர் செம்மல்.

“பழைய உருவத்தை அடைந்த இவர்கள் தூய இளம்பிறையணிந்த சடையுடைய சிவபிரான் அருளினால் வந்து குறைவு இலாத திருப்பரங்குன்றத்தைச் சேர்ந்து எல்லையற்ற தவவிரதம் பூண்டு அங்கு இருந்தார்கள். எந்தையே! தேவரீர் இவ்விடத்து வருவதை அருளால் உணர்ந்து இங்கு வந்தார்கள் இந்த ஆறு பராசரமுனிவன் பிள்ளை களும்” என தேவ அரசனான இந்திரன் சொன்னான்.

38

தம்மக வுரைக்குங் கூற்றந் தாதையர் வினவு மாபோல்
அம்மக பதிசொற் கேளா அருள்செய்து பராச ரன்றன்
செம்மல்கள் தம்மை நோக்கிச் செயிரறு குணத்து நீவிர்
எம்மொடு செல்வீ ரென்றான் யாவையும் உணர்ந்த பெம்மான்.

தம்முடைய பிள்ளை சொல்கின்ற வார்த்தையை தந்தை தாய் கேட்குமாப்போல இந்திரனுடைய இந்த வார்த்தைகளை எம்பிரான் கேட்டருளி அருள் புரிந்து பராசர முனிவனுடைய பிள்ளைகளை நோக்கி “கோபம் முதற் குற்றம் நீங்கிய குணமேன்மை உடைய நீவிர் எம்மொடு செல்வீராக” என்று அருள் புரிந்தார் எல்லாவற்றையும் உணர்ந்த எமது ஈசன்.

39

பராசன் மைந்த ரன்ன பான்மையை வினவிச் செவ்வேற்
கராசரண் அடைந்தேம் என்று கட்டுரைத் திறைஞ்சிச் செல்லச்
சராசரம் யாவுந் தந்த சண்முகன் தழல்கட் கெல்லாம்
இராசர்தந் தன்மை எய்தும் இருஞ்சுரங் கடந்து போனான்.

பராசர முனிவனுடைய பிள்ளைகள் எம்பிரான் அருள் செய்த வண்ணம் கேட்டு செவ்விய ஒளியுடைய திருமேனியுடன் தோன்றும் பன்னிருபுயத்து பகவானின் பாதார விந்தங்களைப் புகலிடமாக அடைந்தோமென்று யாரும் அறியும்படி சொல்லி எம்பி ரானை வணங்கியவாறு உடன் செல்ல மேலான வளங்கொண்டு விளங்கும் பாலை நிலத்தைக் கடந்து அப்பால் சென்றருளினார்.

40

சுரம்புகு படலம் முற்றிற்று
ஆகத் திருவிருத்தம் - 1765

26. திருச்செந்திப் படலம்

— 00 —

சுரமது கடந்து நீங்கிச் சோதிவே லுடைய வள்ளல்
விரிபுனல் சடிலத் தண்ணல் மேவுசெங் குன்றார் நோக்கிப்
பருமணி வயிர முத்தம் பலவளம் பிறவும் ஆழித்
திரையெறி அலைவா யாகுஞ் செந்திமா நகரம் புக்கான்.

1

இவ்வாறுசிய வெப்பம் உடைய பாலை நில்த்தைக் கடந்து நீங்கிச் சென்றருளி
சோதிமயமான வேல் படைய உடைய எம்பெருமான் விரிந்த தினர எறியும் கங்கை
நீரைச் சடையில் தாங்கும் சிவபிரான் வீற்றிருந்தருளும் செங்குன்றார் என்னும் பதியை
நோக்கியவாறு சென்றருளி பருக்கை போலும் இரத்தினம், வயிரம், முத்து, சங்கு,
பவனம் இவை போன்ற திரவியங்களை சமுத்திர அரசனானவன் தன் திரை என்னும்
கரங்களால் ஏந்திச்சென்று கரையில் சேர்த்து வழிபாடு செய்யும் திருச்சீர் அலைவாய்
எனப்படும் திருச் செந்தூர் நகரினைச் சென்று சேர்ந்தருளினார்.

அறுமுகன் அங்க ணேகி அகிலகம் மியனை நோக்கி
இறையிலோர் சினக ரத்தை இயற்றுதி ஈண்டை என்னத்
திறனுணர் புனைவர் செம்மல் சிந்தையின் நாடித் தேவர்
உறைதிரு நகரம் வெஃக ஒருதிருக் கோயில் செய்தான்.

2

ஆறுமுகமுடைய கடவுள் அங்கே சென்று உலகம் படைக்கும் தேவ தச்சனை நோக்கி
“ஓர் இறைப்பொழுதின் முன்னாக ஓர் கோயிலே இங்கு ஆக்குவாயாக” எனலும் அப்
போது அத்திறத்தை உணர்ந்து கொண்ட தேவதச்சன் தனது மனதால் யாவற்றையும்
சங்கற்பித்து தேவர்கள் வாழும் பொன் உலகமும் இந்தக் கோவில் அமைப்பை நோக்கி
ஆசைகொள்ள ஓர் கோவிலைச் செய்து முடித்தான் தேவதச்சன்.

பொன்னுறும் இரதம் நீங்கிப் புறனெலாந் தானை நண்ண
அந்நகர் அதனு ளேகி அரும்பெருந் துணைவர் பூதர்
மன்னவர் அயன்மா லாதி வானவர் யாரும் போற்ற
மின்னுபொற் பீடத் தையன் வீற்றிருந் தருளி னானே.

3

எங்கள் ஆறுமுக ஐயர் தாம் எழுந்தருளி வந்த பொன்னான தேரில் நின்றும் நீங்கி
தனது பக்கரெல்லாம் சேனைகள் சூழ்ந்துவர அந்த நகரம் போலும் கோவில் உள்ளே
சென்று அங்கு அரிய பெரிய துணைவரான வீரவாகு தேவர் முதல் இலக்கத்து ஒன்
பது வீரரும் பூதசேனாதிபதிகளும் பிரமதேவலும் நாராயணக் கடவுளும் தேவர்கள்
யாவரும் போற்றி செய்யும்படி மின்னல்போல் ஒளிவீசும் பொன்னின் பீடத்து எமது
ஐயன் வீற்றிருந்தருளினார்.

வேறு

பானிமிர் மென்குரற் பாற்படு நல்யாழ்
கானமி சைத்தனர் கந்தரு வத்தோர்
ஆனபல் சட்டுவம் அங்கைதொ றேந்தி
வானமிர் தைச்செவி வாக்குறு மாபோல்.

பாலின் சுவை ஒத்த இனிமையான குரல் உடைய நல்ல யாழை எடுத்து கரத்தில் ஏந்தி தேவகானம் எனும் ஓசையை அங்கு கந்தருவத்தார் இசைத்து நின்றார்கள். அது எவ்வாறெனில் அழகிய பொன் வட்டிலிலே தேவாமிர்த்தத்தை ஏந்தி கேட்பார் செவியில் வார்ப்பதுபோல யாழும் மிடறோசையுடன் கூடிய பாடலும் அமுதமாக இருந்தது. 4

சுருதியெ லாமுணர் தூயவன் வானோர்
புரவலன் மாமுனி புங்கவர் யாரும்
மருமலர் மாரி வழுத்தினர் வீசி
இருபுடை தன்னினும் எய்தினர் ஈண்டி

வேதங்கள் எல்லாம் உணர்கின்ற தூயவரான பிரமதேவரும் தேவர்க்கரசனான இந்திரனும் பெரிய தவவாழ்வு கொண்ட முனிவரும் தேவர்கள் பலருமாக வாசனை கொண்ட பூக்களைக் கை நிரம்ப ஏந்தி ஆறுமுகமுடைய அப்பன் புகழ் பாடியவண்ணம் துதித்து சொரிந்து எம்பிரானின் இருபக்கராகவும் நெருங்கிக் கொண்டார்கள்.

வாலிய தூயொளி வானதி யாவும்
பாலகன் மெய்யணி பார்த்தனர் ஆடி
ஏலுறு பாங்கரின் ஈண்டிய வாபோல்
காலினர் சாமரை கைக்கொ டசைத்தார்.

இயல்புடன் வெண்மையான தூய ஒளி உடைய தேவ உலக கங்கைகள் யாவும் தங்கள் பாலகன் தங்களை விட்டு திருச்செந்தூர் வந்தார். அவர் அழகு எப்படி என திரும்பத் திரும்பப் பார்ப்பாராகி அங்கு எம்பிரான் பக்கரில் ஏற்ற முறைமையின் வந்து நின்றாற்போல வாயுக்கள் மெண் சாமரைகளைக் கையில் ஏந்தி அசைத்தார்கள். 6

ஒண்ணிழல் மாமதி யோரிரு வடிவாய்
அண்ணல் முகத்தெழி லார்ந்திட நண்ணி
விண்ணிடை நின்றென வெங்கனல் வருணன்
தண்ணிழல் வெண்குடை தாங்கினர் நின்றார்.

குளிர்மையான நிலவு காலும் பெரிய பூரண சந்திரர் இருவர் இரண்டு வடிவாகி ஆதியும் அந்தமும் இல்லாத அப்பனின் ஆறுமுக எழிலைக் கண்டு கண்குளிரும்படி மேலே சேர்ந்துள்ளார் எனும்படியாக, வருண பகவானும் அக்கினி பகவானும் எம்பெருமான் திருமுடிமேல் குளிர்மையான நிழல் தரும் பூரண சந்திரவட்டக் குடைகளைப் பிடித்து நின்றார்கள். 7

கட்டழல் கான்றிடு காமரு நாகம்
எட்டும் லாதன யாவையும் ஈண்டி
உட்டெளி வாற்பணி உற்றென ஆல
வட்டம சைத்தனர் வானவர் பல்லோர்.

கண்களில் நெருப்பைக் கக்குகின்ற அழகிய நாகபாம்புகள் எட்டும் இவையல்லாத மற்றைய நாகபாம்புகளும் இங்கு வந்து கூடி இங்கே எளிவந்த கருணையுடன் வீற்றிருக்கும் முருகப் பிரானை உள்ளத் தெளிவாகி 'ஓகோ! நாம் எமது கொடுமையான அகந்தை கோபம் முதல் வேகமாறி பணிவோம் என தங்கள் தலையை சாய்த்து எம் பிரானைப் பணிந்து நிற்பதுபோல் அமைய தேவர் பலர் எம்பிரானைச் சூழ ஆல வட்டம் வீசினார்கள். 8

வானுயர் தோள்விறல் வாகெனும் அண்ணல்
தானுடை வாஸ்கொடு சார்ந்தயல் நிற்ப
ஏனைய தம்பியர் எண்மர் இலக்கர்
ஆனவர் போற்றி அகன்குடை நின்றார்.

மிக மேலான தோள்வலிமை கொண்ட வீரவாகு தேவர் என்னும் கடவுள் தனது உடைவானை ஏந்தியவண்ணமாக எம்பிரானைச் சார்ந்து அயலே நிற்ப வீரவாகு தேவரின் மற்றைய தம்பிமார் எட்டுப்பேர்களும் இலக்கம் வீரர்கள் ஆகும் யாவரும் எம்பிரானைப் போற்றியவாறு அகன்ற கடைவாயில்கள்தோறும் நின்றருளிஞர்கள். 9

வேறு

பொருந்தி இன்னவர் புறத்துற அங்கண்
இருந்த ஞானமுதல் எல்லையில் காலம்
வருந்து கின்றமக வான்முகம் நோக்கித்
தெரிந்திடாதவரின் இன்னன செப்பும்.

இவ்வாறாக இவர்கள் யாரும் பொருந்தி இன்ன வகையாகப் புறத்தே நிற்ப அந்நேரத்து அங்கு வீற்றிருந்தருளிய ஞான முதல்வரான முருகப்பெருமான் எல்லையற்ற காலமாக அசுரர்களால் வருந்துகின்ற இந்திரதேவனின் முகத்தை நோக்கி எல்லாவற்றையும் அறிபவராகி இருந்தும் தாம் யாதொன்றையும் அறியாத வர்போல் இவ்வாறு சொல்லியருள்கின்றார். 10

துறந்து நீதியமர் சூர்முத லானோர்
பிறந்த வாறுமவர் பேணிய நோன்பும்
இறந்த செய்யவரம் எய்திய வாறுஞ்
சிறந்து பின்னரசு செய்திடு மாறும்.

“இந்திரனே! நீதியை விட்டு வாழ்கின்ற சூரபன்மன் முதலானோர் பிறந்த வரலாறும் அவர்கள் பேணிய தவமும் அத்தவத்தால் அவ்வசுரர் மேலான வரம்பெற்ற வரலாறுஞ், வரத்தால் சிறந்து பின்னர் அரசு பதவி மேற்கொண்ட வரலாறும். 11

மற்ற வெய்யவர்தம் மாயமும் முற்கொள்
வெற்றி யும்வலியும் மேன்மையும் நும்பால்
இற்றை நாள்வரை இயற்றிய துன்பும்
முற்று மொன்றற மொழிந்திடு கென்றான்.

இன்னும் அக்கொடிய அசுரர் செய்யும் மாயமும், முன்பு அவர்கள் ஈட்டிய வெற்றியும் வலியும் மேம்பாடும் உங்கள் பாலாக அந்த அசுரர் இன்றுவரை செய்த கொடுவினையும் துன்பமும் முற்றுமொன்றுங் குறைவில்லாதபடி எமக்கு எடுத்துச் சொல்வாயாக” என்றார் எமது ஆறுமுகமுடைய பகவான். 12

கோக்கு மாரன்இவை கூற இசைந்தே
மீக்கொள் பொன்னுலக வேந்தயல் நின்ற
வாக்கின் வல்லகூர வன்றனை அன்பால்
நோக்கி நீயிவை நுவன்றருள் கென்றான்.

யாவர்க்கும் தலைமைப்பாடுடன் விளங்கும் குமரப் பெருமான் இவை கூறலும் அது கேட்ட மேல்நிலையிலுள்ள பொன்னுலக அரசனான இந்திரன் உடனே உடன் பாடாகி தனது பக்கராக உள்ள வாக்கில் வல்லவனான வியாழ பகவானை அன்பால் நோக்கி “எமது குருவே! இந்த வரலாறுகள் யாவற்றையும் எங்கள் ஆறுமுக ஐயனுக்கு கூறியருள்வாய்” என இந்திரன் சொன்னான்.

வச்சி ரங்கொள்கரன் மற்றது செப்ப
அச்செ னக்குரவன் அன்ன திசைந்தே
செச்சை மொய்ப்புடைய சேயிரு பொற்றாள்
உச்சி கொண்டொழு தின்ன துரைப்பான்.

வச்சிரப் படையைக் கையிற்கொண்ட இந்திரன் இது செப்பலும் “அச்சோ! அது மிக நன்று” எனக் குருவான வியாழ பகவான் அதற்கு இசைவாகி வெட்சி மலர் மாலை சூடியருளிய பன்னிரு தோளினை உடைய குழந்தை நாயகரின் செவ்விய இரு பாதங்களையும் உச்சிமீது சேரும்வண்ணம் தாழ்ந்து வணங்கித் தொழுது இந்தவாறு 14
கூறியருள்வான் வியாழ தேவன்.

அறிதி எப்பொருளும் ஆவிக டோறுஞ்
செறிதி எங்கள் துயர் சிந்துதல் முன்னிக்
குறிய சேயுருவு கொண்டனை யார்க்கும்
இறைவ நின்செயலை யாருணர் கிற்பார்.

“பெருமானே நீரோ எல்லாப் பொருளும் அறிவாய் அன்றியும் எல்லா உயிர் தோறும் செறிந்திருப்பாய். அவ்வண்ணமாகிய பேரருள் நிலையுடைய நீ எங்களது கொடிய துயரம் நீக்குப்படி சின்னஞ் சிறிய குழந்தை வடிவு கொண்டருளி இங்ஙன் வந்தருளினீர். எல்லார்க்குங் கடவுளே! உமது செயலை யார்தான் அறிந்துகொள்ள முடியும்.” 15

எல்லை யில்புவனம் யாவையும் யாண்டும்
ஒல்லு மூவரும் உயிர்த்தொகை யாவுந்
தொல்லை மேனிகொடு தோன்றினை யால்நீ
வல்ல மாயவியல் மற்றெவர் தேர்வார்.

எல்லையற்று விளங்கும் இப்புவனங்களும் எல்லாப் பொருளையும் எல்லா இடமும் சிறப்பினை உடைய பிரமா, விஷ்ணு, உருத்திரன் எனும் மூவரும் உயிர்த்தொகைகள் யாவும் உமது பழைமையான மேனியில் தெரியும்படியாக எமக்கு தோற்றமளித்தருளினாய் கருணைக்கடலே முருகா! இவ்வாறு எப்பொருளும் ஆகியும் ஆகாத நிளது மாய இயல்பின் பெருமையை இங்கு ஆரால் உணர முடியும், 16

வெய்யர் தன்மையை வினாவிய தன்மை
ஐய அன்னதை அறிந்திட அன்றே
கைய ரேந்துயர் களைந்துள மீதில்
செய்ய இன்புதவு சீரரு ளாமால்.

கொடிய அசுரரின் தன்மையை நீர் கேட்ட வரலாறு ஐயனே! அதை நீர் அறிந்திடு தற்கு அல்ல. துயர்ப்படுகின்ற எங்கள் துயர் யாவையும் களைந்து எம் உள்ளத்தே செம்மைதரும் அழிவிலா இன்பத்தை அருள்செய வேண்டியே தேவரீர் மேற்கொள் ளும் உமது அருட் செயலின் ஒன்றாகும்” என்றார் வியாழ பகவான். 17

ஆகையால் அவுணர் தன்மைக ளெல்லாம்
போகு மெல்லைபுகல் கின்றனன் என்னு
வாகைசேர் குமர வள்ளலை நோக்கி
ஓகை யோடரசன் ஒதிடு கின்றான்.

ஆகையால் பெருமானே அசுரர் தன்மைகள் வரலாறுகள் யாவும் என்னால் அறியப் படும் அளவில் தேவரீருக்கு எடுத்துச் சொல்வேன் என்னு வெற்றிமாலை சூடிய குமரப் பெருமானே நோக்கி மனதில் ஊற்றெடுக்கின்ற பெரு மகிழ்வோடும் தேவகுருவாகிய வியாழ பகவான் எடுத்து எமது உயிர் முதலாகிய முருகப் பெருமானுக்கு ஓதியருள்கின்றார். 1

திருச்செந்திப் படலம் முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம் - 1783

உற்பத்தி காண்டம் முற்றுப்பெற்றது.
கச்சியப்ப சிவாசாரியார் திருவடி வாழ்க.

